Alexandra Andreica

SIN

18+

Alexandra Andreica

Alexandra Andreica

S I N

Timișoara, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ANDREICA, ALEXANDRA
Sin / Alexandra Andreica. – Timişoara: Stylished, 2020
ISBN 978 – 606 – 9092 – 31 – 6
821.135.1

Editura STYLISHED Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro f Ud LOG

PROLOG

Nimeni nu a auzit de mine. Numele meu nu este scris pe nicio foaie de papirus, nu este scrijelit în nicio piatră, faptele mele nu sunt desenate pe monumente mărețe, iar marii artiști m-au negat în viziunile lor.

De ce?

Pentru că sunt niște ipocriți, de aia! Mă consideră cea mai temută oroare pe care Tărâmul Morților o sălășluiește și chiar nu pot să nu fiu de acord cu ei! Sunt dat naibii rău de tot! Probabil că o parte din nebunia mea este transmisă genetic de la tata, marele Hades, unul dintre fii marelui titan Cronos. Ei au fost primii zei care au apărut: Zeus, Hera, Poseidon, Hades, Demetra și Hestia.

Am avut tangențe cu toți, plăcute sau nu, însă de la mine a pornit mereu totul. Am fost prezent în toată „mitologia”, așa cum o numiți voi astăzi, i-am acoperit – sau nu – o grămadă de plozi lui Zeus, pentru că nu știa să își țină scula în pantaloni, dar l-am și dat în gât la nevastă-sa – Hera – care e o femeie de o gelozie cruntă! Se urâțește mai ceva ca *Furiile* de pe Tărâmul meu, iar alea chiar sunt urâte ca dracu’!

În schimb, am un prieten care nu m-a lăsat niciodată la greu. Este câinele meu credincios, Cerber, câinele cu trei capete. Este extrem de cuminte și ascultător; de fiecare dată când i-am ordonat să-i mănânce cuiva organele, a făcut-o fără să clipească! Bine, se mai nimerea să roadă câte o coastă – bonus –, dar și-o merita!

Era plictisitor pe acel Tărâm zi se zi, să văd toate acele suflete cum sunt judecate și trimise, majoritatea, în partea

distractivă a acestuia, unde domneau jalea şi chinul. Acolo lucrau *Furiile,* neîncetat și neobosite, iar câteodată mă distram când găseau metode noi de a chinui sufletele condamnate. Însă tot nu era suficient pentru mine.

Am început să îmi sfidez tatăl și să ies din subteran. Am dat de gustul licorii lui Dionysos, cu care am pierdut multe nopţi în ceață și orgii lipicioase. Legat de asta… Pe Pământ am dat peste carne proaspătă şi albă de femeie; uşuraticele priveau corpul meu vânjos și înalt pe sub sprâncene și, deși mă recunoşteau datorită ochilor mei galbeni, de chihlimbar, pericolul pe care îl emanam le făcea parcă să își dorească ceea ce mintea le interzicea. Şi da, recunosc, sunt irezistibil!

Nu mă plângeam. Atâta timp cât pădurile și apele erau pline de nimfe și de tot feluri de creaturi neatinse până acum, iar oamenii continuau să facă fete mult prea uşor de vrăjit, eu eram mulțumit și mereu satisfăcut.

Dar ce făceam, de obicei, când mă plictiseam? Căutam probleme. Şi unde le găseam? Printre zei, bineînțeles! Iar de aici încep toate aventurile mele pe care voi, muritorii de rând, le-aţi numit: *„Legendele Olimpului”.*

Încă nu știți cine sunt eu?

Eu sunt întâiul născut al lui Hades, teroarea din lumea Morţilor, groaza sufletelor adormite, cel mai negru coşmar al muritorilor, primul vampir care a existat în întreaga lume.

Eu sunt Sin. Primul păcat capital.

CAPITOLUL I

TYPHON

— Cerber, hai la tati! mi-am strigat câinele, acesta fugind cu toate cele trei limbi scoase spre mine, sărindu-mi în braţe şi doborându-mă la pământ. Aşa, bălosule! Cine e urâţenia mea preferată?

L-am scărpinat pe rând pe capurile lui uriaşe şi am râs când m-a lins de la bărbie până în vârful capului.

— Relaţia voastră este mult prea personală! îşi dădu tata ochii peste cap.

M-am ridicat brusc în picioare şi am făcut o plecăciune exagerată.

— Oh, măreţ Hades! Stăpânul tuturor ţinuturilor întunecate, cel care…

— Care o să îţi bage fundul într-un cazan cu smoală dacă nu taci imediat! se răsti el şi mi-am lipit buzele într-o linie subţire, încercând să nu rânjesc. Uranus prevesteşte, de trei zile încoace, prăbuşirea Olimpului, spuse el grav.

— V-aţi mai luptat cu giganţii o dată. Aţi învins! Ce mai urmează?

— Dar Geea nu acceptă că Zeus i-a aruncat copiii, pe titani, în Tartar! Ea vrea răzbunare!

— Să vină să şi-o ia! m-am răstit. Ea şi ce armată?

Un vuiet groaznic se auzi dinspre apus, din ce în ce mai tare, şi întreaga lume a început să se agite, tulburată. Mările au început să fiarbă şi vântul să se încolăcească tot mai repede în furtuni năprasnice.

— Ce naiba ai făcut? şopti tata înfricoşat.

— Cred că tocmai am activat-o pe mama natură, am răspuns, privind uimit în jur.

— Fiu al lui Hades, nemuritor cu ochi de aur, priveşte şi ia aminte! vorbi ea prin şuierul vântului, iar pământul se cutremură, despicându-se în două.

Cel mai înspăimântător dintre giganţi apăru pe pământ. Era atât de mare încât părea că atinge stelele cu capul, iar pe umerii săi laţi avea sute de capete de balaur.

— Să-mi bag…

— Scoate armele! strigă tata şi, cu un gest al mâinii, toiagul său din diamant apăru de nicăieri.

De pe înaltul munte Olimp, cercuri de lumină, parcă din aur topit, strălucitor, se îndreptau spre măreţul monstru. Erau zeii care porniseră la luptă! Mi-am luat sabia, primită de la însuși Thanatos, zeul morţii, şi am început să alerg cu o viteză ameţitoare înspre gigant. Să fii vampir era uimitor, deşi nu mai întâlnisem pe nimeni ca mine înainte. Aşa mă numise tata și aşa îmi spuneam și eu.

Îl vedeam pe măreţul Zeus cum aruncă cu fulgere orbitoare spre creatură; frumoasa Artemis îl lovea neobosită cu săgeţile ei otrăvite şi îmi stătea pe limbă să comentez despre îmbrăcămintea ei minusculă; Ares, furios ca de obicei, încerca să îi reteze capetele acelea încolăcite. M-am aruncat în luptă, încercând să îi retez unul dintre picioare, dar tăieturile sabiei mele păreau nişte zgârieturi în comparaţie cu mărimea acestuia. Ne luptam parcă în zadar, negăsind niciun punct slab, enervându-l tot mai tare.

Gigantul a scos un răcnet înfuriat şi şi-a ridicat mâna, lovindu-i pe toţi şi azvârlindu-i între stânci; zeii s-au temut groaznic de măreţia şi puterea lui. Toţi s-au retras şi am aflat

mai târziu că au fugit tocmai în Egipt, căutând adăpost la nişte zei ciudaţi, jumătate om, jumătate animale.

— Eu sunt Typhon! urla el de se zguduia pământul.

— Şi vrei o prăjitură? l-am întrebat şi mi-am dat ochii peste cap.

Doar Zeus rămăsese să lupte cu el, împreună cu tata şi cu Thanatos, noi fiind nemuritori, pentru că, practic, noi însemnam moartea. Dar, într-o clipă de neatenţie, Typhon îl prinse pe Zeus și îi smulse fiecare muşchi din corp, apoi îl azvârli între munţi şi aşeză „cadourile" obţinute sub o stâncă, lângă care se aşeză de veghe.

— Îl omor! şuieră tata, gata să înceapă o nouă luptă când a văzut ce a păţit fratele său.

— Stai, tată! l-am oprit. Nu este cea mai bună mişcare! Toţi zeii au fugit, iar el este imens şi mult prea puternic. Zeus este încă în viaţă, deci e bine.

— Şi ce propui, fiule? Nu vezi ce i-a făcut fratelui meu? mă întrebă el furios.

— Să-i redăm puterea lui Zeus! Dacă cineva poate să îl învingă pe Typhon, el este acela!

Întunecatul se gândi o clipă şi lăsă toiagul de diamant jos, cedând. Ne-am furişat înapoi pe Tărâmul Morţilor şi am cugetat amândoi.

— Cum ai de gând să pui mâna pe carnea lui Zeus? Spune! mă presă el.

— Nu ştiu încă, dar am nevoie de Hermes!

— Hermes? pufni tata în batjocură. Curierul zeilor? Destrăbălatul ăla cu aripioare?

— Şi cel mai bun prieten al meu. El mereu are câte un plan! am afirmat. Doar că trebuie să… îl chem.

Nu îmi plăcea partea asta; singura modalitate prin care ştiai sigur că un zeu te aude era rugăciunea.

— O, Hermes, zeul hoţiei, al călătorilor şi al tuturor idioţilor beţivi! Te rog, nu-mi spune că ai fugit şi tu, aşa că mişcă-ţi fundul în subteran, la rece, pentru că avem treabă! am încheiat rugăciunea.

După câteva clipe de aşteptare, un vârtej alb apăru în faţa mea şi Hermes, cu un rânjet şmecher pe faţă, se înfăţişă înaintea noastră.

— Tocmai mi-ai închinat o rugăciune, fiule? întrebă el senin, cu mâinile împreunate.

— Îţi închin una peste gură, dacă mai spui la cineva! m-am răstit.

— Măcar a fost una originală, spuse ridicând din umeri şi veni lângă mine, îmbrăţişându-mă. Eşti bine, frate?

— Da, întreg! Tu?

— Cum mă vezi!

— Hermes, toată lumea spune că eşti şiret şi isteţ peste măsură, spuse tata, iar eu am ridicat o sprânceană spre el – acum două minute era „destrăbălat”. Nu ai un plan ca să îi redăm carnea fratelui meu?

— Cu un gigant care are o bucă cât toată Asia? Nu! exclamă el şi tata se întristă peste măsură. Dar pot să cânt.

— Să îl adormim! am spus.

— Desigur! Eu îl adorm, iar tu, cu viteza ta ciudată, furi carnea. Simplu ca bună ziua! rânji fratele meu în păcate.

Nu era un plan tocmai bine pus la punct, dar altul nu aveam şi timpul ne presa. Dacă i se scula gigantului – la propriu şi la figurat – cheful de distrugere, nu mai aveam ce lume să stăpânim. Şi eram prea mulţi zei orgolioşi şi egoişti

pentru a nu avea cine ne slăvi şi ridica altare, cam câte biserici aveţi voi astăzi.

Ne-am furişat amândoi în spatele gigantului, iar Hermes a început să cânte domol la harpă.

Typhon se întoarse şi îl privi uimit, însă Hermes trecu încet pe lângă el, ca şi cum ditai monstruozitatea nu chinuia pământul cu greutatea sa.

— Hei, tu! strigă gigantul, răsuflarea lui făcând de ruşine orice taifun. Opreşte-te şi cântă-mi!

Hermes se întoarse, apoi făcu o plecăciune şi continuă să cânte, ciupind tare de corzi; acestea au cedat, rupându-se.

— Instrumentul tău nu e bun de nimic, spuse Typhon nemulţumit.

— Este fermecat, strigă Hermes pentru a fi auzit.

— Ai grijă! i-am şoptit pe adierea unui vânt. Trebuie să fii isteţ, nu o da în bară!

— Am nevoie de fibre de zeu, pentru a-i putea folosi farmecele!

Am rămas trăsnit. Asta însemna pentru el isteţ şi subtil?

— Am eu ceva, spuse Typhon, iar mie îmi venea să mă dau cu capul de stânca după care eram ascuns. Să fie atât de uşor?

Monstrul ridică stânca. În acel moment am luat-o la fugă, am înşfăcat muşchii lui Zeus şi nu m-am oprit până nu am ajuns la peştera lui.

Zeus îşi reveni repede – pentru că asta înseamnă să fii zeu, puţin praf magic şi e ca nou – şi zbură ţintă la imensul Typhon. Se luptară zile şi nopţi întregi, iar noi cot la cot cu el. În cele din urmă, îl doborî la pământ, apoi îl târî până în imensul Tartar, unde titanii erau încă închişi.

Zeii au auzit de măreaţa victorie a lui Zeus, însă erau înfricoşaţi de el mai tare ca niciodată. Îşi dădură seama cât este de puternic, dar eu vedeam lucrurile altfel. Oricine are slăbiciunea lui, chiar şi cel mai puternic zeu.

CAPITOLUL II

PEDEAPSA

Totul era bine acum; Typhon era închis în cea mai de temut închisoare, Tartar. Mi-am luat frumos o damigeană cu vin și am golit-o la umbra unui măslin. Eram cherchelit puţin şi, brusc, iubeam viaţa. Am zărit cu coada ochiului imaginea unei nimfe în copacul din dreapta mea. Cam tulbure imaginea, ce-i drept.

M-am îndreptat spre ea și mi-am rezemat cotul de trunchiul copacului.

— Nimfă a pădurilor? am întrebat-o, iar ea tresări și își întoarse privirea căpruie spre mine.

Doar dădu uşor din cap, iar eu i-am surâs blând.

— Care este numele tău?

— Ida! spuse ea cu glas dulce.

— Ida! am repetat vrăjit. Cred că m-am îndrăgostit, frumoasă nimfă!

Bine, eu mă îndrăgosteam de multe ori într-o zi, dar ea nu trebuia să știe asta.

Fata chicoti ruşinată şi se aplecă peste o creangă, zâmbind. Și eu zâmbeam, cu ochii în decolteul ei generos.

Dar Uranus era acum furios pe mine pentru că o provocasem pe soţia lui, măreaţa Geea. Și avea de gând să

îmi strice combinaţiile.

Printr-un sol, m-a chemat de urgenţă în Olimp.

— Eşti condamnat să nu mai ieşi din ţinutul lui Hades trei veacuri şi o zi! a tunat el atunci când m-am afişat să îmi primesc pedeapsa.

— Ziua aia face toată pedeapsa, am spus, mormăind în barbă, şi mi-am dat ochii peste cap. Oh, haide! Nu poţi să îmi faci asta! i-am strigat.

— Trebuie să înveţi să te supui, vampirule!

— Dar nu aşa! Am salvat lumea, ce naiba! Nu primesc puncte bonus pentru asta?

Uranus puse în balanţă cuvintele mele, apoi spuse:

— Vitejia ta cântăreşte greu, dar nu poţi scăpa nepedepsit. Vei merge la Oracolul din Delphi. Acolo vei întâlni o fecioară pe nume Anastasia. În ea îmi voi aşeza viziunile şi ea te va însoţi în lumea largă. Prin ea, eu îţi voi spune care sunt sarcinile tale.

— Îmi dai o femeie pe cap? am exclamat uimit. Mai bine rămâneam închis în Hades…

— Te răzvrăteşti, vampirule? se înfurie el.

— Nu, măreţe Uranus! Îmi accept pedeapsa, am spus tare, apoi am mormăit doar pentru mine: nu că aş avea de ales.

— Dispari din faţa mea până nu mă răzgândesc!

— Pot să îl iau pe Hermes cu mine? am întrebat, sughiţând brusc.

— Ai voie, dar sarcinile trebuie să ţi le îndeplineşti singur, tună el înainte să dispară după vălul întunecat, acoperit cu stele.

M-am întors acasă abătut. Nu era vorba că nu îmi

plăceau provocările, dar să car după mine o femeie care nu a ieşit în viaţa ei din templu şi nu ştie ce înseamnă lumea… Mă deprimam doar când mă gândeam la asta.

— Chipeş fiu al lui Hades, mă întâmpinară *Furiile,* scoţându-şi limbile de şarpe în timp ce zâmbeau greţos de pervers. Arăţi de parcă ai avea nevoie de relaxare.

Da, dar cu ele perversiunea mi se părea atât de greţoasă!

— Îmi pare rău, fetelor, am zâmbit, înghiţindu-mi propria fiere în timp ce îmi imaginam cum ar fi să… Brr! Nu sunt în dispoziţia necesară!

— Ştii unde ne găseşti, şuierară ele şi le-am făcut un semn din cap.

Acum ştiam unde să nu le găsesc!

Hermes mă aştepta în partea mea de catacombă, abia aşteptând să mă descoasă în legătură cu întâlnirea de mai devreme.

— Da, e chiar nasol ce ţi se întâmplă. Dar – inspiră el – nu o să pot merge cu tine. Cel puţin nu mereu! adăugă repede când mă văzu încruntându-mă. Ştii că am multă treabă şi în Olimp…

— Şi ai de gând să mă laşi singur cu o muiere pe cap, cine ştie pe unde? am tunat. Nu ar fi o problemă dacă aş putea să mă joc cu ea o noapte, poate chiar două! Dar e vorba de Oracolul lui Uranus! Nu am voie să o ating, iar dacă păţeşte ceva o să ajung în Tartar, frate de cruce cu Typhon!

— Ştiu, frate, ştiu! oftă el. Dar mie îmi ia Zeus capul dacă nu îmi îndeplinesc sarcinile.

Am strâns din dinţi, simţind cum îmi pulsează maxilarul de nervi.

— Bine! am mârâit. Plec după Oracol, nu mai are rost să pierd timpul. Cu cât scap mai repede de sarcinile alea tâmpite, cu atât mai bine!

— Vin cu tine până acolo! sări Hermes repede şi ne-am înfăţişat înaintea tatii.

El ştia deja despre pedeapsa mea şi îmi înmână sabia, îmi oferi coiful invizibilităţii, arma lui de preţ, şi un scut făurit de însuşi Hefaistos.

— Mult succes, fiule! Am încredere că vei izbândi!

— Chiar ai? l-am întrebat.

— Nu, nu prea! ridică el din umeri. Dar măcar scap de prostiile pe care le faci în subteran. Eşti în grija lui Uranus acum.

Halal tată!

M-am îndreptat spre Delphi, într-o călătorie de trei zile şi trei nopţi. Templul lui Apollo avea formă rotundă, cu stâlpi şi marmură albă ca laptele; izvorul Castaliei trecând fix prin centrul templului.

Împreună cu Hermes, am înaintat până în mijlocul templului, unde mai multe pânze fine şi albe se mişcau lent în adierea vântului. Am dat la o parte una dintre ele şi am văzut zece tinere fecioare în genunchi, ţinându-se de mâini şi legănându-se, în timp ce Pythia stătea în mijlocul lor, cu ochii daţi peste cap, murmurând ceva.

Aceasta clipi o dată şi mă privi intens, zâmbind.

— Ai ajuns devreme, fiu al lui Hades.

— Tu eşti vocea zeilor. Înseamnă că ştii de ce sunt aici, am spus.

— O vrei pe Anastasia. Aveam planuri mari pentru ea; voiam să preia Oracolul din Delphi. Dar se pare că Uranus

are mai multă încredere în tine.

— În mine? am pufnit. Ştii cine sunt, nu?

— Altfel de ce ţi-ar încredinţa cel mai puternic Oracol, după mine? îşi îngustă ochii, apoi se ridică în picioare. Vino! îmi şopti.

Era o femeie atrăgătoare, trebuia să recunosc. Poate prea coaptă pentru gustul meu. Am urmat-o însă pe lângă micul izvor până am ajuns între două stânci imense, unde o fecioară acoperită doar cu un văl transparent stătea pe marginea unei stânci, încercând să îşi scurgă apa din păr.

Avea pielea în întregime parcă din mătase; stropi de apă, ca nişte perle, îi mângâiau încă trupul aproape dezgolit, pentru că vălul acela transparent şi ud se lipea pe formele ei.

Şi ce mai forme! Sâni mari şi fermi, cu sfârcuri trandafirii, talie subţire şi fund perfect rotund, iar părul lung şi castaniu era de o senzualitate periculoasă.

Hermes îşi drese nervos glasul, sorbind-o din priviri.

Fata ne privi cu ochi mari, mirată, iar verdele crud din privirea ei mă făcu să mă cutremur. Avea buze pline, roz, întredeschise în acel moment; îmi imaginam multe lucruri cu acea gură frumoasă.

— Dacă te atingi de ea, Uranus te va sfâşia bucăţică cu bucăţică, şopti Pythia, pentru a o auzi numai eu.

— Ştiu! am spus, privind-o încă.

— Iar eu o să îţi frec bucuroasă tot trupul cu sare.

— Ştiu!

— Şi totuşi, ai risca?

— Poate!

Pythia dădu uşor din cap şi se apropie de fată.

— Anastasia, el este Sin.

— Te cunosc, vampirule, spuse ea cu o voce dulce şi delicată. Uranus mi-a arătat venirea ta.

— M-am ales cu tine pe cap, am spus îngustându-mi privirea. Aşa că trebuie să te iau cu mine.

— Asta nu a fost prea politicos, mă dojeni Anastasia.

— Mă doare în cur! Sunt obligat să te car, nu să te suport.

Ochii ei verzi au început să prindă viaţă, iar Pythia spuse:

— Încercaţi să nu vă scoateţi ochii, până când Uranus te eliberează.

Hermes chicoti. Ne-am întors înapoi la templu, aşteptând ca fata să fie pregătită de drum. Apăru într-o rochie lungă, albă, şi o pelerină de aceeaşi culoare, brodată cu fir de aur. Avea picioarele goale şi părul lung răsfirat pe spate.

— Aşa vrei tu să porneşti la drum? am întrebat-o batjocoritor.

— Nu ai frică, vampirule! Uranus mă protejează.

— Aşa sper şi eu. Pentru că nu mă uit în urmă şi nu aştept pe nimeni!

— Nu va fi nevoie! spuse tăios.

I-am făcut un semn din mână, ca să o ia înainte, iar noi am urmat-o de la mică distanţă.

— Nu îmi miroase a bine, spuse Hermes în şoaptă. Cum vei îndeplini toate acele sarcini periculoase dacă trebuie să o protejezi pe ea?

— Poate din neatenţie, am spus, accentuând ultimul cuvânt, o las să fie mâncată de vreun monstru pe drum.

Am rânjit malefic, iar Hermes chicoti.

— Tu chiar cauţi probleme! râse el.
— Nu le caut, le provoc! am spus. Şi acesta este doar începutul călătoriei.

CAPITOLUL III

VIZIUNEA

Bineînţeles că trebuia ea să mă calce pe nervi. Mergeam de câteva ore bune şi nu am auzit nici cel mai mic oftat din partea ei. Nu a cerut să ne oprim pentru că o dor picioarele sau pentru a ne trage puţin sufletul. Nimic! Şi era al naibii de frustrant; voiam să îi demonstrez că această „aventură” nu este pentru mironosiţe ca ea.
— Ce dracu’, mă aşteptam să fie mai sensibilă de atât! am mârâit spre Hermes, care fluiera ca blegul un imn dedicat lui Apollo.
— Poate că Uranus chiar o protejează.
— Pe dracu’! Crezi că nu are altă treabă decât să stea cu ochii după fundul ei?
— Păi, are un fund frumos, spuse el aplecându-şi capul într-o parte şi uitându-se atent la subiect.
Am întins mâna şi i-am lipit o palmă peste ceafă.
— Au! Asta pentru ce a fost? sări el, făcând fata să se întoarcă şi să ne privească ciudat.
E un Oracol!
Aşa, şi? Mă privi nedumerit.
— Virgină, tăntălăule, altfel ne face Uranus servitoare în Tartar!
Prietenul meu nu mai spuse nimic, dar continuă să se

frece peste locul care se înroşise deja.

— Și unde mergem până la urmă? am întrebat tare, pentru a-și da seama că mă adresez ei.

Anastasia se opri şi se întoarse spre mine.

— Am văzut locul unde vom rămâne peste noapte. Mâine îţi vei primi sarcina cea dintâi, vampirule!

— Numele meu este Sin! m-am încruntat.

— Puţin îmi pasă! răspunse fata tăios.

M-am apropiat periculos de mult de ea, iar aceasta îşi ridică bărbia pentru a mă privi în ochi şi a mă sfida. Ochii mei au alunecat spre buzele ei cărnoase şi uşor întredeschise, apoi spre bărbie şi spre gâtul fin şi delicat, unde o venă pulsa repede sânge cald. Privirea mi-a rămas aţintită puţin acolo și am clipit de două ori.

Ce naiba se întâmpla cu mine?

— Nu te pune cu mine, micuţo! Pot să îţi rup capul de pe umeri cu o singură mişcare, am mârâit.

— Nu te flata singur, vampirule! Amândoi ştim că asta nu se va întâmpla, răspunse ea tăios.

— Dar pot să îţi fac viaţa un Iad! Şi, crede-mă, mă pricep al naibii de bine la asta! Acolo m-am născut!

— Eşti o brută! mă acuză, îngustându-şi ochii. De aceea locul tău e acolo!

— Iar tu eşti o afurisită mică şi enervantă care mă deranjează ca un ghimpe în fund! Spune-mi dracului ce am de făcut şi gata!

Îmi întoarse nervoasă spatele şi continuă să meargă, mai repede şi mai apăsat de data aceasta, iar Hermes chicoti în timp ce trecea pe lângă mine.

— Asta va fi amuzant.

Ne-am oprit lângă trei măslini și am adunat vreascuri pentru foc. Le-am așezat în cerc și am vrut să aprind focul, dar mica ființă enervantă spuse:

— Lasă-mă pe mine!

Se apropie de lemne, se puse în genunchi și șopti:

— Foji![1]

Apoi suflă ușor asupra lemnelor și scântei începură să apară printre ele.

— Uimitor! rânji Hermes spre ea.

— Trucuri ieftine! am mormăit, rezemându-mă de trunchiul unuia dintre măslini.

Niciunul nu a mai spus nimic, doar s-au așezat și ei pentru a se odihni. Înainte să închidă ochii, fata mi-a aruncat o privire ucigătoare care m-a făcut să pun în balanță ideea că ar putea să mă omoare în somn.

Dimineața m-am trezit greu; nu dormisem tocmai confortabil și îmi întindeam picioarele, deschizându-mi leneș ochii, când am văzut-o. Era întinsă pe spate, în locul în care dormise, dar corpul îi era îndoit, cu pieptul în sus, capul pe spate și ochii dați peste cap.

— Ce naiba…

Am sărit automat în picioare și m-am apropiat de ea. Am prins-o de umeri și am scuturat-o încet.

— Mă auzi? Anastasia, privește-mă! aproape am strigat și îl blestemam în gând pe Hermes pentru că a dispărut tocmai acum, dar totodată eram conștient că îi pronunțam numele pentru prima dată. Ia-te după vocea mea!

Corpul a început să îi tremure și nu știam ce căcat să mă

---

[1] Foji - Foc

fac cu ea.

— Anastasia, priveşte-mă! am urlat.

Fata clipi o dată, iar ochii îi reveniră la normal, privindu-mă panicată. După câteva secunde, observă apropierea dintre noi şi se smulse din braţele mele, retrăgându-se lângă trunchiul unui măslin.

— Ce a fost asta? am întrebat-o.

— Doar o viziune, răspunse ea cu voce slabă, tremurândă.

— Aşa aveţi voi viziuni? Şi de ce puia mea ar fi asta o binecuvântare?

— Nu ai cum să înţelegi! spus ea şi închise ochii, obosită.

— Ai dreptate, nu pot! am spus rece.

După câteva minute de tăcere, în care am lăsat-o în pace, ca să îşi revină, ea vorbi prima:

— Prima ta sarcină este Medusa!

Am rămas şocat, privind-o ciudat.

— Să beau ceai cu ea sau ce?

— Să îi duci capul lui Uranus. El îl va dărui mai departe.

— Şi cum se presupune că ar trebui să mă apropii de femeia aia mortală fără să mă împietrească cu privirea ei? Sau fără ca şerpii din părul ei să îmi otrăvească inima?

Fata ridică o sprânceană, sceptică, iar eu am continuat:

— Mai mult decât e deja!

— Nu ştiu! Asta doreşte marele zeu, iar tu trebuie să te descurci.

Foarte încurajator, ce să spun! Trebuie să mă apropii de una dintre cele mai periculoase femei din lume – după Hera, când e geloasă. Trebuia să îmi fac un plan, dacă nu voiam să

mă adauge la colecţia ei de bărbaţi din piatră. Sau poate ea face toate astea pentru că aşa rămân ei mereu tari?

Nu aveam idee. O să o întreb, dacă o să am ocazia.

— Bun, dar înainte de asta, vreau să mergem până la templul lui Afrodita, am spus.

— Nu este înţelept să ne abatem de la drum! mă certă ea.

— Iar faci pe deşteaptă? m-am încruntat.

— Ştii ce, nu îmi pasă! se răsti ea, ridicându-se în picioare. Sper ca Medusa să te împietrească din prima!

— Nu înainte de a se ocupa de gura aia mare a ta! i-am strigat peste umăr şi am continuat să merg, fără să verific dacă mă urmăreşte sau nu.

Dar i-am auzit paşii în urma mea şi am rânjit. Urma să mă întâlnesc cu zeiţa „iubirii”, adică cea mai frumoasă zeiţă căreia îi place la nebunie să se fută! Deci hai să o votăm drept zeiţa iubirii!

Am ars-o şi eu de câteva ori cu ea şi recunosc că îşi merită reputaţia, deşi este căsătorită cu Hefaistos. Asta era regula, cel mai urât cu cea mai frumoasă. Dar mariajul ei nu o împiedica să îşi facă plăcerile, iar faptul că aveam şi eu de câştigat din asta nu mă deranja. Era într-o relaţie extraconjugală complicată cu Ares acum, violentul zeu al războiului, iar asta mă făcea să mă întreb dacă nu e şi puţin sado.

Iar acum aveam să o revăd, poate ştia ea vreo şmecherie despre această Medusa şi, cine ştie, poate ne aminteam puţin şi de vremurile bune.

Anastasia continua ca să îmi arunce săgeţi din priviri, dar am continuat să merg, fredonând vesel imnul dedicat lui

Apollo, pe care îl cântase Hermes. În sfârşit, ardeam şi eu ceva, dacă Uranus îmi stricase planurile cu nimfa Ida.

CAPITOLUL IV

ÎNCĂ UN AN

Oriunde mergea, era bine primită. Oamenii o salutau cu respect şi îi dăruiau fructe, miere, sucuri dulci şi podoabe. Ea le zâmbea mereu blând, dar nu lua niciodată nimic pentru drum şi le vorbea cu voce suavă. Însă de mine se temeau, mă priveau cu un respect provenit din frică şi privirea mea încruntată, de chihlimbar, era suficientă pentru a-i ţine la distanţă.

— Poate i-ai vrăjit pe toţi ceilalţi, dar pe mine nu mă păcăleşti, i-am spus încet, când am trecut pe lângă ea, în timp ce străbăteam piaţa unui orăşel. Tot o nesuferită rămâi!

— Şi tu tot un dobitoc! mi-o întoarse cu ură.

— Unde e blândeţea aceea greţoasă pe care le-o arăţi tuturor?

— Le-o arăt doar celor care merită!

— Acum înțeleg de ce ești încă virgină. Nu te-aş fute nici pe bani!

Ochii i s-au mărit de soc şi furie.

— Te-ai născut cretin sau te-a scăpat Hades în cap când erai mic?

— Decât o încuiată care nu a ieşit în viaţa ei din Templu, mai bine scăpat în cap!

— Oh, tu eşti frate cu Pan, zeul hidos aruncat de propria mamă pe stânci!

Câţiva oameni care ne priveau din spatele tarabele din lemn, încărcate cu marfa de tot felul, au pufnit în râs. Am simţit cum sângele meu negru îmi clocoteşte în vene; venele ochilor s-au transformat într-un roşu intens, galbenul irisului intensificându-se. Zâmbetul ei pieri, iar căcăcioşii care mai devreme au râs, se ascundeau acum după tarabe.

— Eşti sigură că vrei să mă provoci, Oracolule?

Dar nu apucă să răspundă, pentru că o forfotă mare se auzi tot mai aproape şi câţiva oameni se apropiară în grabă, cu feţe pline de tristeţe şi agonie, în mijloc se afla o femeie tânără, cu un copil extrem de mic în braţe. Când ajunse lângă Anastasia îi căzu plângând la picioare. Oamenii care o însoţeau stăteau spăsiţi în urma ei, cu capetele plecate.

Am clipit o dată şi am simţit cum îmi revin repede.

— Mărite Oracol, copilul meu este grav bolnav. Niciun doctor nu mai ştie ce să îi facă. Au trecut mulţi ani de când m-am rugat la Hera să mi-o dăruiască, iar acum nu vreau să o pierd! Ea e tot ce am!

— Nu înţeleg ce doreşti, şopti ea cu ochi mari.

— Te rog să mi-o vindeci, spuse femeia cu lacrimi în ochi. Ştiu că tu ai puterea asta!

— Eşti tânără, mai poţi să faci şi alţi copii, am spus fără urme de inflexiune în voce.

Mai multe perechi de ochi s-au oprit asupra mea. Dispreţ, ură, furie, nimic nou. Eram obişnuit cu toate astea şi, oricum, nimeni nu avea curajul să se ridice asupra mea. Chiar dacă ar fi făcut-o, puteam să le smulg inimile tuturor celor din jur în mai puţin de cinci secunde.

Şi totuşi, o singură privire reuşise să mă facă să mă simt incomod.

— Să văd fetiţa! spuse Anastasia și tânăra mamă dădu vălul de pe copil la o parte, apropiindu-se.

Într-adevăr, era micuță. Dormea, dar nu era un somn odihnitor şi aducător de pace. Simţeam asta. Era un somn bolnav și epuizant, somnul care te trăgea spre moarte. Pielea ei era mult prea palidă şi ştiam că nu mai are mult. Din spatele unuia dintre bărbaţi, însăşi Thanatos, zeul morţii, ieşi la vedere.

Nimeni nu putea să îl vadă, el era zeul care se strecura nevăzut și fura suflete pe nesimţite. Dar eu de acolo provin, acolo sunt născut, și eram unul dintre puținii care îl puteau vedea.

— Nu se mai poate face nimic, am spus puţin mai moale decât data trecută. Thanatos este aici.

Oamenii au privit speriaţi în jur, dar fără niciun rezultat. Nu vedeau nimic neobişnuit. Zeul înalt și slab, supt la faţă, cu haine negre și cenușii, pielea îngălbenită de timp, cu venele mov-albăstrui mult prea vizibile pe scalpul fără pic de păr, ar fi încremenit de frică orice bărbat. Continua să dea ocol mulţimii, iar femeia începu să plângă disperată, strângându-și copilul la piept. Thanatos se apropia tot mai mult, iar Anastasia privea încruntată micuţa ființă, de parcă o luptă s-ar fi dat în interiorul ei.

În clipa în care zeul întinse mâna cu degetele lungi şi îi cuprinse piciorul, Anastasia o prinse și ea pe fetiţă de mânuţă.

Am văzut-o tresărind, iar pielea i se făcu de găină; ştiam că în acel moment și ea îl simte. Își întoarse capul spre el, privind parcă prin zeul întunecat și spuse în şoaptă:

— Pleacă de unde ai venit!

Dar Thanatos se încruntă. Ochii lui negri o priveau cu multă intensitate pe fetiţă, care nici măcar nu ştia că două identităţi importante se luptă pentru ea în acest moment. Nu înţelegeam ce voia Anastasia să facă, nimeni nu putea aduce la viaţă un suflet trecut deja pe lumea cealaltă, dar sufletul copilei încă nu a fost luat. I-a prins ultima clipă de viaţă şi se agăţa de ea, strângând cu ochii închişi mânuţa celei mici. O luptă nevăzută se dădea între cei doi, iar eu mă întrebam uimit cât de departe ajung puterile ei.

— Uranus… şopti ea, sleită de puteri. Încă un an în slujba ta… pentru ea.

Atunci Thanatos îşi retrase brusc mâna şi dispăru nemulţumit într-un nor negru de fum. Anastasia căzu moale în genunchi; am prins-o în braţe tocmai în momentul în care copilul începu să plângă straşnic. Mama acesteia o strânse la piept plângând, de data aceasta de fericire, şi se aplecă îngrijorată spre fata care se lăsa sleită în braţele mele.

— Îţi mulţumesc! Oh, cât îţi mulţumesc! Spune-mi ce să fac pentru tine!

— Are nevoie de odihnă, lăsaţi-o să respire! am exclamat exasperat şi i-am cuprins trupul în mâini, ridicând-o în braţe şi strângând-o uşor la piept.

Era incredibil de moale şi de delicată. Trupul ei fin se contura perfect în braţele mele mari şi puternice, iar senzaţia pe care mi-o dădea obrazul ei fin sprijinit de pieptul meu era una cu totul şi cu totul nouă. Era plăcut şi înfricoşător totodată. Nu înţelegeam nimic, probabil era din vina ei. Femeile! Nu le poţi înţelege niciodată!

Deşi strâmbam din nas când mă gândeam la asta, mai bine o ştiam pe picioarele ei şi cu limba lungă, decât atât de

palidă şi fără vlagă. Am cărat-o cu uşurinţă până la cea mai apropiată casă care închiria camere modeste şi am aşezat-o uşor pe pat, după ce proprietarul mai avea puţin şi mă pupa şi în dos.

Ce să fac dacă sunt o celebritate?

Anastasia deschise uşor ochii şi murmură ceva în semn de protest când i-am dat drumul.

— Ştiu că eşti nebună după mine, dar ai nevoie de odihnă acum, am spus, învelind-o cu o pătură grea.

— Idiotule! şopti ea.

— Nesuferito!

Apoi m-am aşezat pe un scaun lângă pat, privindu-i trăsăturile frumoase şi dându-mă de gol când ea îşi deschise ochii, căutându-mă cu privirea.

— Ştiai că îţi va face rău, am spus. De aceea ai ezitat.

Dar ea nu spuse nimic, aşa că am continuat:

— De ce ai vindecat-o?

— Pentru că pot!

— Şi pentru asta mai rămâi sluga lui Uranus încă un an. Viziunile, magia asta a ta… până acum nu am văzut nimic bun în toată povestea asta cu Oracolul.

Chiar a meritat sacrificiul tău? Chiar merită să fii marioneta zeilor?

— Simt tot, spuse ea încet, încruntându-se. Când am atins-o, am simţit tot ceea ce are legătură cu ea. Fericirea mamei când se afla încă în pântec, cântecele pe care adoarme seară de seară, liniştea pe care o simte în braţele ei, dar şi boala care îi macină trupul firav şi care îi scurge viaţa din ea. Durerea şi agonia mamei. Am ştiut că va fi un copil extrem de iubit şi de fericit şi va aduce doar bucurie celor

din jur. Merită asta. Poate chiar şi mai mult.

Micul ei discurs, care o epuizase, m-a făcut să cad pe gânduri. Era atât de… diferită. Eu nu aş fi făcut niciodată aşa ceva, mai ales pentru un necunoscut. Ea se sacrifica pe sine, fără a aştepta nimic în schimb, fără nici cea mai mică urmă de mândrie, iar asta nu mai văzusem niciodată. Femeile cu care umblam eu îşi sacrificau trupurile pentru plăcerea înnebunitoare a orgasmelor în a căror plasă cădeau mai mult decât încântate, dar toate erau la fel. Le plăceau atenţia, banii, bărbaţii care ştiau să le fută. Iar eu eram primul pe listă.

— Odihneşte-te! i-am spus şi am văzut cum alunecă repede în uitare.

După câteva minute de linişte, uşa odăii se dădu de perete şi Hermes apăru în prag, întinzând braţele şi întrebând cu un zâmbet larg:

— Ce am pierdut?

CAPITOLUL V

AFRODITA

Se odihnise trei zile, timp în care eu am mers să o caut pe Afrodita. Ştiam unde o puteam găsi – la templul ei măreţ, unde obişnuia să apară în fiecare zi pentru ca oamenii să îi aducă ofrande şi să îi laude în gura mare frumuseţea ieşită din comun. Semăna cu Narcis într-un fel, idiotul ăla care s-a îndrăgostit de propria lui reflexie. Oricum a murit, dar îmi place să o leg cumva de soarta acestuia, pentru că ştiu că o enervează. Aşa că o fac narcisistă cu fiecare ocazie care se

ivește.

Zeci de tinere fete care visau iubiri pe furiș și tineri care s-au săturat să se autosatisfacă au venit să aducă ghirlande întregi de flori și podoabe pentru zeița iubirii, în speranța că îi va ajuta să își găsească pe cineva. Bineînțeles că, jumătate din treaba Afroditei o făceau chiar ei; fiind o adunare atât de mare de hormoni, la plecare se formau inevitabil câteva cupluri. Deci Afrodita era tot mai slăvită și iubită datorită „minunilor” pe care le făcea.

Am trecut de marile coloane din marmură și am intrat în templul imens făcut din aceeași marmură, dar îndulcit cu picturi aurite și mii de flori cu miros puternic și dulceag. Pe tronul de aur din față stătea însăși zeița iubirii, zâmbind mulțumită tuturor. Temători, oamenii îmi făceau loc ca să trec pentru că, datorită ochilor mei, toți știau cine sunt.

— Frumoasă Afrodita! am spus cu un zâmbet în colțul gurii, iar ochii ei azurii, ca spumele mării din care s-a născut, s-au oprit asupra mea.

— Un compliment de la fiul lui Hades face cât două sute de ofrande, zâmbi ea mieros.

— Doar atât? am tachinat-o. Crezi că am putea vorbi în privat?

Ochii ei s-au mărit puțin de încântare, apoi s-a ridicat și a pășit după niște perdele grele, care ascundeau un separeu în spatele tronului. Am urmat-o, atent la formele ei rotunde; știam mersul acela legănat. Îl văzusem de o mulțime de ori, la zeci de femei. O atrăgeam.

— Vorbește, mare Sin! De ce m-ai vizitat? întrebă ea, rezemându-se de masa de marmură din mijlocul odăii, împingându-și sânii înainte.

M-am apropiat hotărât de ea şi am prins-o cu o mână de faţă, băgându-mi adânc limba în gura ei şi sărutând-o pervers. Ştiam cum îi place.

— Ce ai spune dacă am renunţa la formalităţi? am mârâit.

Ea chicoti o dată şi îmi dădu bluza peste cap dintr-o mişcare, începând să îmi sărute pieptul musculos. Mi-am desfăcut repede cureaua şi pantalonii mi-au căzut în vine, iar ea s-a aruncat cu poftă asupra mea.

— Oh, ce dor mi-a fost! oftă ea şi mi-o luă frumos în gură.

Normal că i-a fost! Ce naiba ştia să facă Hefaistos cu ea? Şi da, se pricepea la asta. Era bună la pat, trebuia să recunosc, dar acum eram ocupat să savurez un oral de toată frumuseţea.

Am lăsat-o să îşi facă de cap, după care am urcat-o cu fundul pe masă şi i-am ridicat rochia albă din mătase până la brâu. Două picioare lungi şi albe se uneau în locul acela fierbinte pe care l-am atins cu vârful degetelor şi l-am pătruns brusc, făcând-o să geamă. Mi-am răsucit degetele, le-am scos şi le-am băgat iar de zeci de ori, mărind ritmul, iar ea mă trase într-un sărut vulcanic. Am prins-o de un sân şi am tras-o de sfârc în momentul în care am Intrat în ea brusc, luând-o dur, cu forţă, intrând tot mai tare, până am simţit-o cum se strânge în jurul meu şi îmi strigă, excitată la maxim, numele.

Da, a fost relaxant. Iar Afrodita avea un zâmbet mai mult decât satisfăcut pe chip. Ne-am redresat şi îmbrăcat apoi, iar ea mă întrebă dulce:

— Acum îmi spui de ce ai venit? Adevăratul motiv!

— Trebuie să o omor pe Medusa, am spus simplu.

— Dar… e imposibil. Ştii câţi au încercat până acum?

— Patruzeci şi doi. Toţi au fost împietriţi. Dar soţul tău este Hefaistos, poate ai vreo jucărie pentru mine.

— Oh, nu îmi aminti de hidosul ăla, se cutremură ea. Într-adevăr, are un scut prin care poţi să priveşti fără să fii văzut. Ţi-l pot aduce.

— Am ştiut eu de ce vin la tine! am rânjit.

— Dar vreau ceva în schimb! spuse fluturând din gene şi i-am zâmbit răbdător.

— Ascult!

— Vreau să vii cu mine în Cipru. Am nevoie de o vacanţă, iar tu eşti cel mai potrivit pentru a mă răsfăţa.

Stai aşa, eu fut femei, nu mă însor cu ele! Dar, oricum, ea e căsătorită cu Hefaistos cel olog. Moira, soarta, aşa a hotărât. Cea mai frumoasă cu cel mai urât. Iar ea suferă enorm din cauza asta şi se consolează în braţele bărbaţilor arătoşi şi virili.

— După ce îmi împlinesc sarcinile, merg cu tine unde vrei tu, am minţit-o dulce, iar ea îmi căzu repede în plasă.

Dispăru pentru câteva clipe într-un nor de fum auriu, ca să se întoarcă apoi cu scutul uriaş în mâini. Mi l-a înmânat şi l-am ridicat în dreptul ochilor. Vedeam totul prin el, ca printr-un văl albicios.

— Ăsta te va feri de privirea Medusei. Cât timp o priveşti prin el, nu te poate împietri.

Am mai sărutat-o o dată, pentru a-mi pecetlui promisiunea mincinoasă, şi am ieşit bine dispus din templu. Hermes cânta unui grup de fete o baladă închinată iubirii.

— Vrea doar să vă fută! am spus râzând, când am ajuns

lângă ele. Căraţi-vă!

Fetele m-au privit cu o jignire prost mimată, pentru că ochii lor alunecau cu poftă peste trupul meu bine făcut şi ştiam cât de mult le plac lucrurile interzise.

— Să înţeleg că te-a ajutat? întrebă Hermes arătând spre scut.

— Contra cost! A trebuit să suport un oral lung şi adânc.

Prietenul meu începu să râdă zgomotos.

— Nu ştiu cum faci, frate, dar mereu ieşi pe plus.

— Poate am să te învăţ şi pe tine nişte trucuri, i-am tras cu ochiul.

Seara se lăsase deja când am ajuns înapoi la Oracol. Mă simţeam puţin incomod şi ciudat; nu mă gândisem că poate ea vede ceea ce fac. Dar, chiar şi aşa, ce îmi păsa mie? Sunt bărbat şi mereu mă ocup de nevoile mele. În plus, nu e treaba ei.

Am intrat în odaia ei; stătea pe pervazul geamului, privind afară. Vântul răcoros îi mişca lin părul şi Anastasia îl primi cu ochii închişi.

— M-am întors! am spus. Şi am scutul lui Hefaistos.

— El ţi l-a dăruit? întrebă ea, încă întoarsă.

— Nu chiar! M-am întâlnit cu Afrodita.

Continua să stea aşa, cu spatele la mine, şi mă scotea din minţi.

— Eu merg să mă odihnesc. Dimineaţă pornim spre Medusa! am anunţat-o enervat.

— După toată această aventură, vei avea nevoie de o pauză, o vacanţă, zise ea rece şi se întoarse ca să mă privească. În Cipru, poate!

Mi-am cules faţa de pe jos.

— De unde…

— Sunt legată de tine, Sin! Şi puteam să fiu liberă după toată povestea cu Medusa, dacă nu îi promiteam lui Uranus încă un an. Destinul meu ca Oracol s-a prelungit şi, din păcate, sunt nevoită să rămân lângă tine şi să îţi văd toate deciziile greţoase până îţi termini pedeapsa!

Era prima dată când îmi spunea numele, de când am pornit la drum. Şi, din păcate, o făcuse cu ură.

— De unde ştii că este greţos, dacă nu ai încercat? am întrebat-o, dar nu mi-a ieşit atât de batjocoritor pe cât mi-am propus. Mă simţeam… agitat.

— Ieşi din camera mea! se răsti ea şi am decis că este mai înţelept să o ascult în acest moment.

Hermes mă aştepta în odaia noastră, iar când m-a văzut m-a întrebat:

— Cum a mers?

— Neaşteptat de bine! am spus sarcastic şi mai mult am trântit decât am aşezat scutul pe jos.

De ce dracu' mă simţeam atât de ciudat?

CAPITOLUL VI

MEDUSA

Bineînţeles că nu mai vorbea cu mine, iar eu nu ştiam ce dracu' să îi spun. Normal că i-am tras-o Afroditei, dacă am avut ocazia; îmi plac femeile şi nu pot să stau prea mult fără să am câte una… sau mai multe.

Medusa stătea în peşterile munţilor, coborând câteodată şi nenorocind destinele tuturor celor care îi

apăreau în cale.

Îmi plăcea de ea!

— Bun! am spus, oprindu-ne la poalele munţilor, încercând să ne facem un plan. Uranus este foarte drăguţ şi insistă să îmi duc singur la bun sfârşit pedeapsa, deci voi mă aşteptaţi aici cât timp eu îi fac felul urâţeniei.

Hermes şi Anastasia mă priviră stupefiaţi.

— Nu ne-ai adus până aici doar ca să stăm şi să moţăim, cât timp tu faci toată partea interesantă! protestă Hermes.

— De ce să vă pun în pericol, dacă nu e cazul? i-am explicat iritat.

— Acum vrei să spui că îţi pasă de noi? întrebă Anastasia, îngustându-şi ochii.

— Nu face asta! am mârâit nervos.

— Nu înţeleg ce caut aici, când e clar că nu ai nevoie de mine! ridică ea vocea.

— Ascultă aici, nesuferito! Mereu voi face ce vreau, nu sunt genul care să ceară voie sau să te ia cu frumosul! Scula mea trebuie să fie potolită regulat, deci taci şi obişnuieşte-te cu asta! i-am aruncat-o în faţă.

Nu voiam să înceapă să aibă cine ştie ce pretenţii idioate de la mine, doar pentru că eram obligaţi să ne suportăm un timp.

— Nu îmi pasă ce faci tu! Din partea mea, du-te freacă-te de toţi copacii, ca un câine în călduri ce observ că eşti, dar nu te comporta cu noi ca şi cum am fi inutili!

Clocoteam de nervi, iar Hermes nu făcea altceva decât să ne privească ca un căscat. Îi lipsea nectarul şi ambrozia şi se putea crede la Colosseum!

— Foarte bine! am urlat. Ia-o înainte! Poate după ce vei

fi pietrificată, vei tăcea naibii din gură, în sfârşit!

— Nu sunt atât de proastă! ţipă ea. Pot să am grijă de mine!

— Am văzut! Şi nu mai ţipa la mine!

— Nu strig, tu urli!

Ne-am privit furioşi în ochi. Cineva îşi drese glasul lângă noi.

— Oricât de mult m-ar distra mica voastră ceartă, spuse Hermes amuzat, cineva ne urmăreşte de la distanţă.

Şi arătă cu capul spre nişte stânci, după care se zărea ţeasta unui bărbat.

— Tu cine naiba mai eşti? i-am strigat nervos.

Bărbatul ne privi cu ochi mari, apoi ieşi de după stânci cu un zâmbet larg şi vinovat.

— Heeei, salut! exclamă el apropiindu-se. Nu v-am văzut acolo!

— Minţi mai rău decât arăţi, i-am spus cu dezgust.

— Oh, mulţumesc! zâmbi el, arătându-şi dinţii. Eu sunt Perseu! se prezentă el şi întinse mâna spre mine, dar dacă văzu că nu reacţionez îşi îndreptă mâna spre Hermes, care îl salută bărbăteşte. Apoi ochii îi căzură asupra Anastasiei. Sfânta mea mămică, tu eşti?

Îi luă mâna şi îşi lipi ventuza de pielea ei, aproape salivându-i în palmă.

— Anastasia, Oracolul măreţului Uranus, se prezentă ea.

— Anastasia! repetă el vrăjit. Ai cel mai orgasmic nume!

Ea chicoti amuzată, iar eu i-am lipit o palmă peste ceafă bărbatului.

— Un singur cuvânt trebuie să reţii: virgină! i-am spus tăntălăului pe silabe. Şi aşa va rămâne! am mârâit.

— Nici nu mă gândeam la altceva! se apără el repede. Eu apreciez frumuseţea delicată a unei femei, explică el, dar când e vorba de intimitate… mă atrag mai mult durii cu muşchi, se alintă el.

Anastasia și Hermes au început să râdă cu poftă, în timp ce eu îl omoram cu privirea, în cinci moduri diferite.

— Stai cuminte, altfel ţi-o tai jos şi ţi-o bag în cur, dacă tot îţi place!

Alt val de râsete și deja simţeam cum mă enervez din nou.

— Şi ce cauţi aici? l-am întrebat, fulgerându-mi partenerii trădători cu privirea.

— Trebuie să duc capul Medusei regelui meu. Am o grămadă de datorii către el și a jurat că, data viitoare când mă vede, mă ghilotinează.

— Ai noroc! Suntem aici pentru a o ucide. Dar fiţi atenţi, am vorbit extrem de serios, veniţi până la intrare și mă lăsaţi să îmi fac treaba! Nu vă puneţi singuri în pericol, pentru că nu sunt aici ca să vă apăr fundul!

Hermes și Perseu aprobară, în timp ce Anastasia mă privi urât. Ne-am îndreptat cu toţii spre intrarea în peşteră, iar pe ei i-am lăsat ascunși între stânci; apoi mi-am pus în cap coiful tatii – pe care îl purtam legat de brâu – și am devenit invizibil. Cu scutul în faţa ochilor, am înaintat încet spre întuneric.

Încercam să nu fac prea mult zgomot, dar pașii mei se auzeau pe pietrişul de jos. Se făcea tot mai întuneric, dar nu mă deranja. Vedeam aproape la fel de bine ca și ziua. După încă câteva sute de metri, am ajuns în centrul peşterii, care se deschidea spre cer și era în totalitate luminată. O grămadă

de statui, cândva umane, decorau peştera plină cu oase de animale.

M-am apropiat încet, însă sâsâitul respingător şi multiplicat al unor şerpi se auzi de undeva din dreapta mea.

— Avem vizitatori, am auzit o voce şoptită de femeie.

M-am întors şi i-am văzut conturul într-unul din tunelele care dădea spre mijlocul peşterii.

— Arată-te! vorbi ea dulce, iar vocea ei era chiar atrăgătoare. Nu muşc!

— Doar împietreşti, am spus.

— Oh, avem şi limbă! vorbi ea şi ieşi în lumină, frumuseţea ei blocându-mă puţin. Spune, bravule erou, ştii ce să faci cu ea?

Deşi era descrisă ca fiind hidoasă, era, de fapt, extrem de frumoasă. Dar în locul părului avea o claie încâlcită, formată din şerpi adevăraţi care sâsâiau şi îşi întindeau capetele.

— Ai fi surprinsă! am replicat, rânjind.

— Arată-te! îmi ceru iar. Promit să nu îţi fac rău.

Privea în jur, fără să îşi dea seama de unde vorbesc, ecoul ajutându-mă să nu mă dau de gol.

— Îmi pare rău, dar nu am încredere în femeile frumoase, am spus şi am fugit direct spre ea.

Într-o secundă, faţa ei se transformă instant. Solzi lipicioşi şi greţoşi îi apărură pe faţă, care se deschiseră ca nişte aripi în miniatură. Ochii aproape îi ieşeau din orbite, colorându-se într-un alb transparent, încercând să împietrească totul în jur, iar strigătul scos îi dezvelea gura neagră cu doi colţi lungi şi extrem de subţiri, exact că ai şerpilor din capul ei. Chiar şi limba, lungă şi subţire, îi era

crestată în două!

— La dracu', femeie! Eşti mai urâtă decât bălosul! am exclamat şi am încercat să o atac cu sabia, însă prinse tăişul cu ambele mâini şi mă smuci dintr-odată, aruncându-mă la pământ.

Sabia mea nu îi tăiase pielea! Deci nu puteam să îi tai capul scorpiei!

Trebuia să mă gândesc repede la ceva, dar acum era furioasă şi a dracului de hâdă, aşa că trebuia să o pun la pământ cumva. M-am ridicat şi am fugit spre ea, ţinând scutul în faţa ochilor, încercând să o înjunghii iar, dar tăişul sabiei alunecă, cu un zgomot extrem de enervant, pe abdomenul ei. Medusa râse diabolic şi mă prinse cu o mână de gât, ridicându-mă în sus, până când nu am mai simţit pământul sub picioare.

— Ce mănânci la micul dejun, femeie? am întrebat-o cu greu, sufocându-mă.

Am ridicat scutul, cu ochii închişi, dându-i una în cap cu el, făcând-o să se clatine ameţită. Mi-a dat drumul automat şi am căzut dureros pe burtă.

Eram în dezavantaj. Sabie nu, scut nu, coiful îmi zburase când am căzut şi nu îmi venea să cred că voi sfârşi de mâna unei femei! Bine, poate trebuia să se întâmple de mult asta, dar cel mai probabil cu vreo fostă futută, geloasă și posesivă, nu cu una pe care nici măcar nu am atins-o! Sexual vorbind!

M-am ridicat în picioare, dar m-a lovit în plin cu mâna și m-am simţit învârtit în aer. Spatele meu pupă dureros de intim stâncile ascuţite.

Am deschis puţin ochii şi am privit pe jos; îi vedeam umbra apropiindu-se. La dracu', chiar am belit-o de data

asta. Dar o mireasmă plăcută, atât de cunoscută, mă învălui și am văzut cu coada ochiului un văl alb.

— Nu! am mârâit şi ea se opri în faţa mea.

Am prins-o de rochie şi am încercat să o trag spre mine, umbra Medusei mărindu-se. Cu o mişcare a mâinii, un cerc din apă limpede apăru în faţa Medusei, care privi cu ură înainte, cu ochii albi, gata să împietrească. Însă își văzu reflexia fix în momentul în care își folosi puterile, aşa că, în câteva secunde, Medusa își găsi sfârşitul – ce să vezi – împietrită.

— Nu te uita încă! mă certă ea, văzând că vreau să o privesc și își rupse o bucată de văl, cu care legă ochii statuii. Ochii i-au rămas vii!

Apoi se apropie și se puse în genunchi lângă mine.

— Eşti bine? mă întrebă, verificându-mi încruntată spatele zdrobit.

— Ce naiba a fost în capul tău? am certat-o nervos. De ce nu ai stat la locul tău?

— Cu plăcere! își dădu ea ochii peste cap.

— Tu nu înţelegi că te pui singură în pericol? m-am răstit.

— Sunt protejată, Sin! Pe mine nu mă poate împietri.

— Și acum spui asta? am strigat.

— Mi-ai dat şansa să îţi spun, blegule?

M-a ajutat să mă ridic și am mers spre statuie; am prins-o de cap și i l-am rupt de pe umeri, apoi l-am înfăşurat în capa de pe umerii mei. Mi-am trecut o mână pe după umerii ei, iar ea m-a ajutat să ies din peşteră, unde ne aşteptau Hermes și Perseu.

— Jur că am vrut să o împiedic, începu Hermes să

turuie, cu mâinile ridicate, dar a spus că are anumite necesităţi şi a fugit! Nu e vina mea, întreab-o!

— Taci din gură, până nu te ştirbesc! am mârâit. Discutăm despre asta mai târziu! Hei, poponarule, ţine! i-am strigat lui Perseu şi i-am aruncat capul în braţe.

— Serios? întrebă el fericit. Mi-l dai mie? Pot să spun că eu am omorât-o?

— Nu îmi pasă! Ai grijă doar să nu te sinucizi, am spus ironic.

— Sigur, sigur! zise bucuros. Şi – adăugă, zâmbind lasciv – îmi place felul tău curajos şi puternic…

— Nici. Să Nu. Îndrăzneşti! am rostit apăsat şi nervos fiecare cuvânt.

— Nu?

— Nu!

— Bine! oftă el supărat, iar Anastasia chicoti lângă mine.

Am privit-o urât, dar ea îmi zâmbi nevinovată.

— Haide, acum tu ai nevoie să te refaci, spuse ea, şi ne-am despărţit de presupusul erou pe invers, căutând un loc unde să rămânem peste noapte.

CAPITOLUL VII

MINOS

— Ai auzit bârfele? întrebă Hermes făcând ochii mari, încântaţi, în timp ce intra val-vârtej peste mine în odaie.

M-am ridicat în fund, pe pat.

— Cioc, cioc! am spus, privindu-l pe sub sprâncene.

El se opri brusc, ridicând o sprânceană.

— Cine… e?

— Nesimţirea ta, care a rămas la uşă! Nu ştii să baţi? m-am răstit.

— Lasă asta! dădu el din mână, iar eu mi-am dat exasperat ochii peste cap. Am veşti! Nevasta lui Minos, Pasiphae, tocmai a născut!

— Alt plod născut din iubire pură şi nevinovată. Până îi vede corpul de după naştere, am bombănit.

— Nu înţelegi! plescăi Hermes din buze şi l-am privit încruntat.

Ce naiba avea ăsta?

— E un copil cu corp de om şi cap de taur! a continuat el.

— Dacă nu şi-a luat vitaminele, am ridicat din umeri. Acum ieşi! Parcă te-ai molipsit şi tu de la Perseu, cu toate gesturile astea de poponar!

Hermes rămase puţin perplex, dar îşi reveni repede. Era prea încântat de noile bârfe, ca să îl mai jignesc cu ceva.

— Trebuie să mergem în Minos! E un scandal uriaş acolo, toată Grecia vorbeşte despre asta!

— Şi să facem ce? Vreau să mă ţin de plan, să termin sarcinile astea idioate şi să scap de pedeapsă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

— Sin, nu înţelegi! îmi vorbi răbdător, ca unui copil neastâmpărat, şi îmi venea să îi fut una din fundul curţii. Minos e un rege destul de cunoscut, iar tot scandalul ăsta ar putea atrage zeii. Dacă rezolvi asta, e posibil să primeşti puncte bonus din partea lui Uranus.

Nu vorbea rău ăsta mic. Ar putea funcţiona. În plus, încă

nu ştiam care este următoarea sarcină.

— Hai să o anunţăm pe Anastasia! am spus, ridicându-mă.

— Am făcut-o deja! zâmbi el. Am băut ceai împreună, de dimineaţă.

— Şi aţi vorbit despre ciclu şi despre băieţi? l-am întrebat sarcastic.

Dar el nu răspunse, doar râse şi se întoarse pe călcâie, ieşind, în sfârşit, din cameră.

* * *

În Minos, nu era om care să nu fi aflat despre teribila oroare. Ghicitoarele şopteau pe la colţuri cum că familia regală ar fi fost blestemată de zei, alţii spuneau că e vina femeii, pentru că a fost infidelă.

Oricum ar fi fost, m-am hotărât să nu cred nimic până nu aud adevărul cu urechile mele. Ne-am înfăţişat la poarta regelui Minos şi am fost primiţi cu căldură în sala tronului, unde regele stătea pe scaunul menţionat anterior, cu ochii închişi, masându-şi puternic fruntea. O femeie, despre care bănuiam că este soţia lui, îşi frângea mâinile în poală, stând pe un scaun, undeva în stânga. Câteva gărzi şi asta era tot.

— Rege Minos! spuse Hermes cu voce tare. Mulţumim pentru că ne-ai primit!

Bărbatul deschise brusc ochii, se lumină la faţă şi veni în întâmpinarea noastră.

— Oh, ce bine că sunteţi aici! Nu mai ştiu ce să fac, sunt disperat!

Se înclină uşor în faţa lui Hermes, îi sărută mâna

Anastasiei şi îşi puse mâna peste umărul meu câteva clipe, strângându-mă prieteneşte.

— Te putem ajuta cu ceva? l-am întrebat.

Minos îşi scărpină barba scurtă, ruşinându-se. Era puţin mai scund decât mine, şaten, cu un început de burtă, dar cu un chip prietenos.

— Cred că toţi ştiţi despre… mormăi el în barbă, fâstâcindu-se.

Am dat din cap, în semn de aprobare, în sincron.

— Ei bine, cred că ştiu care este problema, continuă el, şoptind.

Gărzile îl priveau curioase, iar eu i-am făcut un semn discret regelui.

— Ah, da! Gărzi! strigă el, întorcându-se pentru o clipă cu spatele. Afară!

La comanda lui, cei şase străjeri au ieşit din încăpere.

— Mai bine, oftă el uşurat, mergând şi aşezându-se pe scările din faţa tronului, masându-şi iar fruntea.

Anastasia se apropie de rege, îi atinse tâmplele cu două degete şi faţa lui se lumină. Acesta îi luă mâinile într-ale sale şi i le sărută, făcându-mă să simt un junghi neplăcut în stomac. Apoi o îndemnă să se aşeze lângă el, iar ea se supuse, zâmbind.

Alt junghi.

— I-am cerut lui Poseidon o favoare, începu regele să povestească. El mi-a dăruit un taur frumos, alb, şi mi-a cerut să îl sacrific. Ei bine… nu am făcut asta. Era atât de frumos, încât am vrut să îl păstrez pentru mine şi am sacrificat alt taur în schimb. Cred că a aflat. De fapt, sigur a aflat. Şi mi-a blestemat soţia să nască urâţenia aceea monstruoasă!

Am privit-o cu toţii pe Pasiphae, care continua să se joace cu degetele în poală, ţinând capul plecat, fără a scoate un cuvânt.

— Biata de ea, este atât de afectată! spuse Anastasia cu milă.

M-am apropiat de ea câţiva paşi şi am privit-o, încruntându-mă.

— Nu, e vinovată!

Pentru prima dată, femeia făcu ochi mari, apoi se înroşi toată şi îşi feri privirea.

— Ce ascunzi, Măria Ta? am întrebat-o sarcastic.

Liniştea şi tensiunea din sala tronului putea fi tăiată cu paloşul.

— Nu am vrut să iasă aşa! începu ea să turuie cuvintele. Am fost blestemată, dar nu aşa cum presupui tu! Poseidon m-a făcut să mă îndrăgostesc de acel taur, pentru nesupunerea ta! Pur şi simplu… s-a întâmplat! îi explică ea disperată lui Minos.

— S-a întâmplat… ce? o întrebă regele, ridicându-se în picioare, încruntat.

— A fost… o greşeală! Eu doar…

Glasul i se frânse şi îşi împreună iar mâinile.

— Vrei să spui că te plimbai prin castel şi ai căzut, din greşeală, în barosul unui taur? am întrebat-o amuzat, ridicând din umeri drept răspuns la privirea acuzatoare a Anastasiei.

— Nu! Am avut… ajutor.

— Vorbeşte odată, femeie! urlă Minos, iar ea tresări speriată.

— Bine, bine! ridică uşor mâinile. Dedal m-a ajutat! Mi-a

construit o vacă din lemn în care am intrat şi…

În clipa de faţă, eram patru proşti în camera aia imensă şi ne priveam unii pe alții cu priviri tâmpe.

— Ai făcut ce? întrebă Anastasia, aplecându-şi puţin capul, convinsă fiind că nu a auzit bine.

— Am făcut… dragoste… cu taurul.

În acel moment, Hermes îşi plesni şoldurile cu palmele, într-un gest de „aia e, omule!" şi spuse:

— Măcar știi sigur cu cine te-a înșelat.

Râsul meu se auzi tare şi clar şi nu m-am oprit decât după câteva minute.

— Minos, tată, zeii şi-au bătut joc de tine!

— Nu înţelegi, fiu al lui Hades! se răsti el tulburat. Creatura creşte pe zi ce trece! Când aţi auzit voi veştile, era născut deja de o lună. A ajuns la maturitate după două săptămâni de la zămislire, iar animalele nu îl mai satură! L-am închis în labirintul din subteran, dar trebuie să îi dau oameni acum! Într-o bună zi va fi atât de puternic încât va ieşi la suprafaţă şi ne va distruge pe toţi!

Am tras adânc aer în piept. Ar fi trebuit ucis când fusese adus pe lume, dar asta e altă poveste. M-am oferit să mă duc în labirint să îl omor eu însumi. Căţel cu trei capete, un taur, tot aia e.

— Ia-i pe Dedal şi pe blegul de fiu-său cu tine! O să ai momeală! Şi tu, mârâi nervos, arătând cu un deget spre soţia sa, ai noroc că nu ai parte de aceeaşi soartă!

Cât timp regele Minos se ocupa de ce aveam eu nevoie, m-am retras cu Anastasia şi cu Hermes într-o parte, pregătindu-mi strategia.

— Nu ai cum să mai ieşi de acolo, spuse Hermes. Este

cel mai întunecat şi complicat labirint din lumea asta, nici zeii nu s-ar încumeta să calce acolo!

— Nu se va pierde dacă va lăsa urme, spuse Anastasia. Ia cu tine un ghem de aţă şi las-o în urmă ta. Vei ştii pe unde să te întorci.

— Asta ar putea să meargă, am spus. Va fi floare la ureche! am spus și le-am tras cu ochiul, văzând-o cum își dă ochii peste cap.

— Așa ai spus și despre Medusa, comentă Anastasia.

— A avut doar puţin noroc, m-am strâmbat. Acum, lăsaţi-mă să o fac şi pe asta.

Am coborât în labirint, împreună cu un moş senil – ce om în deplinătatea facultăţilor mintale construieşte o vacă, pentru a face posibilă împerecherea dintre o femeie și un taur – şi fiul său, Icar. Într-adevăr, un bleg care se ascundea mereu ori după mine, ori după taică-său. Au găsit, la un moment dat, mai multe leşuri de păsări şi s-au oprit, convinşi fiind că îşi vor putea face aripi cu care să evadeze de aici.

I-am încurajat din suflet şi mi-am continuat drumul, fericit că am scăpat de ei. La un moment dat, am auzit o inimă mare care pompa greoi sânge, iar ochii mi s-au înnegrit instant. M-am apropiat încet, puţin nesigur, pentru că braţele labirintului propagau sunetul în unghiuri diferite. Dar îl auzeam tot mai clar, până am ajuns la ceea ce semăna cu un culcuş. Minotaurul, pentru că adorabilul nou-născut fusese și botezat, stătea cu spatele. Mesteca și molfăia, pufăind din când în când, apoi aruncă ceva peste umăr, care se opri la picioarele mele.

Era un picior de om.

Mi-am înghiţit fierea şi m-am apropiat încet, cu sabia scoasă. Am ridicat-o uşor, cât de mult am putut, dar când să o înfig în el, Minotaurul se întoarse brusc şi mă lovi cu putere peste abdomen, aruncându-mă pe spate.

— Canibal nenorocit, am mârâit și m-am ridicat, apropiindu-mă iar, nervos.

Ne-am luptat un timp, însă nu era chiar atât de puternic pe cât i se duse vestea. Corpul de om nu îl avantaja deloc. Să spunem doar că nu se asorta cu coarnele.

Când i-am dus regelui capul său, acesta mi-a jurat loialitate pe viaţă, în timp ce soţia sa îl luă plângând şi se duse să îl îngroape.

Am luat-o la picior din Minos, obosiţi, iar eu puţin rănit.

— A contat pentru Uranus? am întrebat-o pe Anastasia.

— Da! surâse ea. Vei avea cu o sarcină mai puţin.

Am expirat uşurat, dorindu-mi doar să mă întind undeva și să îmi vindec rănile provocate de primele două încercări.

CAPITOLUL VIII

EA

Eram în odaia mea; îmi curăţa cu grijă rănile de pe spate, în timp ce încercam să stau nemişcat și doar strângeam din dinţi când atingea o rană mai adâncă. Însă mâinile ei erau atât de delicate, iar felul în care îmi atingea spatele tulbura ceva în mine. Cum, zei din Olimp, să fie virgină și atât de sfidătoare? Are limba cam lungă și mi-ar plăcea să i-o muşc o dată, să o învăţ minte cum să vorbească

cu mine. Dar acum îi eram recunoscător pentru că îmi îngrijea rănile, deşi nu aveam de gând să îi spun asta în faţă. Mai bine mă luptam iarăşi cu Medusa.

— Hm, am spus gutural, încruntându-mă din cauza durerii.

— Îmi pare rău! şopti ea. Este cea mai urâtă.

Înmuie iar bucata aceea de material în apă fierbinte şi continuă să cureţe sângele întărit.

— De ce i-ai dat capul lui Perseu? Trebuia să i-l oferi lui Uranus, spuse Anastasia încet.

— Avea mai multă nevoie de el. Uranus poate să îl recupereze oricând.

Mă atinse iar şi i-am prins brusc încheietura, întorcând-o spre mine atât de repede încât ea clipi de câteva ori. Ochii aceia verzi și mari mă priveau cu uimire şi cu oarecare teamă, dar inocenta ei mă aţâţa. I-am apropiat mâna de gură, sărutându-i încheietura. Închise ochii leneş, apoi îi deschise iar pentru a mă privi şi roşi.

— Mulţumesc! am spus.

Până la urmă, şi ea şi-a cerut scuze.

— Nu mai sunt atât de inutilă, nu-i aşa? întrebă timid.

— Nu, nu eşti! am răspuns rânjind. Dar încă eşti nesuferită.

— Şi tu un mare idiot! zâmbi ea, apoi se ridică în picioare.

— Unde pleci? am întrebat automat.

— Sunt murdară de sânge şi noroi. Trebuie să mă spăl, spuse Anastasia, arătând spre rochia ei albă, pătată.

Doar am dat din cap afirmativ şi am privit-o cum iese pe uşă. Nu am auzit-o să intre la ea în cameră şi soarele deja se

pregătea să apună, deci dacă avea de gând să facă o baie în râul din apropiere, nu aveam de gând să o las singură. Am ieşit din odaie și am mers de-a lungul cărării până am dat de un frunziş, în spatele căruia se auzea sunetul lin al râului. Am dat crengile la o parte şi am rămas blocat în tufe, blestemându-mă în gând. Ea era acolo, în mijlocul apei, udă toată, acoperită doar de un văl care mai mult excita decât acoperea; se spăla lent în semiîntunericul de afară.

Mi-a venit să îmi trag palme când ochii mi-au căzut pe acei sâni perfecţi, mari şi rotunzi, neatinşi de nimeni, mai ales când ştiam că aş putea să o fac să ţipe de plăcere doar jucându-mă cu sfârcurile acelea întărite care îmi lăsau gura apă.

Talia subţire şi abdomenul fin alunecau spre şoldurile frumos conturate, care formau puţin mai jos un fund rotund, plin şi obraznic, pe care l-aş cuprinde puternic în mâini şi l-aş trage spre…

Am închis ochii, tulburat. Îmi interziceam să privesc spre adâncitura de sub abdomen, mă simţeam vinovat doar pentru că am tras cu ochiul, ca un nesimțit, la inocenta ei, dar inocenta asta era atât de atrăgătoare şi a naibii de excitantă.

Uranus o să mă orbească, o să mă lase impotent sau, şi mai rău, o să mă închidă, până la urmă, orb şi impotent în Tartar, împreună cu poponarul de Perseu.

M-am retras în linişte şi m-am întors în odaia mea, neputând să adorm decât după ce am auzit-o întorcându-se în cameră.

Dimineaţa am mâncat toţi trei într-o linişte apăsătoare, apoi Anastasia s-a retras, pe motiv că trebuie să îi slujească

lui Uranus. Hermes încerca să mă tragă de limbă în legătură cu ea, dar îl ignoram complet.

— Doar… nu o face să sufere, bine? spuse el într-un final și l-am privit puțin încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Știu cum ești tu cu femeile, Sin. Le oferi ce își doresc, poate chiar mai mult decât alți bărbați, dar mereu le lași în urmă suspinând și niciodată nu îți pasă de vreuna. Vreau să spun că… ea chiar nu merită asta.

— Te-ai trezit filosof în dimineața asta? m-am răstit la el.

— Doar spuneam, mormăi el și m-am bucurat că a lăsat discuția baltă.

Știam că nu sunt potrivit pentru nicio femeie, fie ea muritoare sau zeiță. Eu eram de altă rasă sau, mai bine spus, eram singurul din rasa mea! Un vampir… ce naiba mai însemna și asta. Încă nu mă descoperisem pe mine, nu îmi cunoșteam cu adevărat puterile. Cu cât eram mai nervos, puterile îmi creșteau sau se activau. Cum se întâmplase cu viteza.

După aproape o oră, în care eu mi-am ascuțit sabia, iar Hermes și-a lustruit sandalele lui ciudate cu aripi, Anastasia apăru palidă în pragul odăii noastre, cu o expresie abătută pe chip.

— Ești bine? m-am ridicat brusc în picioare, însă datorită felului în care mă simțisem seara trecută, nu m-am apropiat de ea.

E doar o femeie!

— Centura lui Hippolyte! spuse ea cu un oftat.

— Tu glumești? sări Hermes în sus, cu un zâmbet

prostesc de mare pe faţă. Hyppolyte, regina amazoanelor? Mergem în ţinutul amazoanelor? Ţine-mă, Sin, că leşin!

Se lăsă să cadă spre mine, cu gândul că îl voi prinde, dar m-am uitat nepăsător cum face cunoştinţă cu pământul, cu o bufnitură sănătoasă.

— Am spus să mă ţii! se plânse el, dar îşi reluă repede faţa aia de o încântare stupidă. O să mergem în Rai!

— Ce naiba e acela Rai? m-am încruntat.

— Locul meu preferat din întreaga lume! E o pajişte mereu însorită, plină cu flori colorate, nectar şi ambrozie din plin, iar sute de fecioare zburdă vesele şi excitate în jur.

— Unde naiba e locul ăsta? l-am întrebat. Dacă exista, clar nu mai era nicio virgină acolo, am râs, iar Hermes pufni în hohote.

— La mine în minte, clar! se hlizi el. Visez la asta în fiecare noapte!

— Ei bine, acum ai ocazia să arzi ceva şi în realitate, îi spuse Anastasia tăios. Sau, în cazul altora, să îşi facă din nou de cap. Mergem la amazoane!

Am privit-o încruntat cum ne întoarce spatele şi se îndepărtează. Poate că acum câteva săptămâni mi s-ar fi părut a dracului de tentantă ideea de a merge în ţinutul celor mai frumoase femei. Dar acum nu mai eram la fel de încântat.

Ştiam că aceste viziuni şi puteri o slăbesc pe interior, se lupta cu „binecuvântarea” asta, iar comportamentul meu doar o obosea mai tare. Dar nu puteam să mă schimb, nu voiam să mă schimb! Ăsta eram eu şi nu obligam pe nimeni să mă suporte, dacă nu voia!

L-am privit pe Hermes, care ridică din umeri şi începu

apoi să danseze în linişte totală, mimând diferite scene sexuale. Mi-am dat ochii peste cap, apoi am chicotit.

— Perversule! l-am acuzat.

CAPITOLUL IX

AMAZOANELE

Am pornit din nou la drum, de data aceasta spre tărâmul amazoanelor. Hermes mai avea puţin şi plutea, abia aştepta să ajungă în „Raiul” său propriu şi personal. În schimb, Anastasia nu vorbea cu noi. Sau cel puţin cu mine. Totuşi, eram mai mult decât conştient de prezenţa ei.

— Fiţi cu băgare de seamă, ne avertiză Anastasia când peisajul deveni din ce în ce mai pitoresc.

Se ştia că amazoanele trăiesc într-un regat mic şi mirific. Într-adevăr, pajiştile aveau iarbă tot mai înaltă şi deasă, copacii erau încărcaţi cu fructe coapte; turme de oi, vaci şi cai păşteau în bătaia soarelui. Florile de câmp colorate în roz, galben, violet şi albastru îndulceau tot acest tablou care, trebuia să recunosc, mă impresiona chiar şi pe mine.

L-am văzut pe Hermes aplecându-se de câteva ori, rupând câteva flori, dar nu am fost atent la ceea ce face până când nu l-am văzut că se grăbeşte să o prindă pe Anastasia din urmă, pentru că ea deschidea drumul, şi îi aşează o coroniţă din flori de câmp pe cap. Aceasta îi zâmbi sincer şi îl pupă pe obraz, iar eu am simţit în acel moment cum un foc mistuitor mă arde în interior.

Am încercat să privesc în altă parte, încruntându-mă

nervos şi strângând atât de tare din dinţi, încât maxilarul îmi zvâcnea. Era Hermes, fratele meu, dar acum îmi venea să îi deşurubez degetele, unul câte unul.

Am ajuns într-o mică poieniţă, unde nu am apucat să facem decât câţiva paşi, pentru că eu şi Hermes ne-am trezit ridicaţi în aer de nişte plase împletite bine din piei. Strigăte de luptă se auzeau cu ecou din toate părţile şi vestitele amazoane au ieşit la vedere, cu lănci, săbii şi tolbe cu săgeţi otrăvite. Erau de o frumuseţe sălbatică, răpitoare; probabil ele erau de vină şi pentru peisajul din jur. Pământul rodea în jurul lor. Anastasia privea cu ochi mari toată scena; de ea nu se atinsese nimeni.

— Nu vă mai zbateţi, dacă nu vreţi să muriţi înainte de a avea ceva de spus.

Ne-am uitat în jur după sursa vocii. O femeie brunetă, extrem de frumoasă, cu un sutien decorat cu fildeş, la fel ca şi coroana de pe frunte, cu fustă şi sandale din piei, care se leagă sus pe picior, şi o centură din aur, bătută cu pietre preţioase, apăru dintre copaci.

— Măreaţă şi frumoasă Hippolyte, dezleagă-mă şi îţi jur că rămân servitorul tău pe viaţă, murmură Hermes, vrăjit de corpul ei parcă sculptat şi de sânii imenşi, care aproape ieşeau din sutien.

Amazoanele au început să chicotească, iar Hyppolyte s-a adresat Anastasiei:

— Tu eşti cel mai mare Oracol, după Pythia, spuse ea cu respect şi începeam să cred că am judecat-o cam aspru până acum. Spune-mi, cine sunt aceşti doi maimuţoi?

Râsetele se auziră din nou, iar mie îmi venea să o strâng de gât.

— Cel răsfirat este zeul Hermes, sunt sigură că ai auzit de el. Are un suflet blând. Iar el… încă nu ştiu sigur ce să răspund.

Hippolyte îi zâmbi conspirativ, se pare că femeile au un fel de telepatie ciudată. Se apropie de locul unde eram atârnat şi mă măsură cu privirea, apoi îşi linse lasciv buza de jos.

Virgine, zici?

— Legaţi bărbaţii şi veniţi cu ei acasă, ordonă ea.

Am căzut amândoi ca nişte saci de cartofi şi ne-am lăsat legaţi. Eu din respect faţă de ele şi de teritoriul lor, iar Hermes pentru că i se îndeplinea o fantezie: trei femei, mai degrabă dezbrăcate, îl legau fedeleş.

— Lasă-mă să le închin o odă buzelor tale perfecte, îi spuse el unei amazoane blonde şi aceasta chicoti amuzată.

Casa lor era un fel de castel mai mic, din marmură lăptoasă. Plante căţărătoare o acopereau până la jumătate şi era împrejmuită de o grădină plină cu flori sălbatice de diferite culori. Am intrat în castel şi am văzut doar covoare pufoase din blană naturală, perne din mătase şi fir de aur, perdele fine. Ne-am oprit în sala tronului, unde Hippolyte se aşeză, apoi le făcu semn amazoanelor să ne dezlege.

— Am auzit de tine! spuse ea, privindu-mă pe sub sprâncene. Bărbatul cu ochi de chihlimbar, gustul păcatului și al desfrâului. Fiul lui Hades!

— Sin! am spus, cu un zâmbet în colţul buzelor.

— Da, Sin! repetă ea zâmbind. Deşi sunt curioasă de ce sunteţi aici, vă las să vă odihniţi. Diseară vom da o petrecere în cinstea voastră şi asta doar datorită Oracolului. Dacă ea nu ar fi fost cu voi, aţi fi fost castraţi imediat.

— Cu asemenea femei, mi s-ar scula chiar și așa, șopti Hermes.

— O voi lua ca pe un compliment, zâmbi ea. Calya, arată-le, te rog, camerele.

O amazoană cu ten măsliniu și lucios porni înainte și se îndreptă spre un culoar. Am urmat-o și am urcat scările până la etaj, unde ne-a indicat două uși.

— Prima e a voastră, a doua a Oracolului, vorbi ea, apoi se întoarse și plecă.

M-am întors spre Anastasia și am prins-o de mână, tocmai în clipa în care deschise ușa ca să intre.

— Nu le spune pentru ce am venit. Nu am încredere în ele, am spus, privind în jur precaut.

— Ciudat, mie mi se părea că ea are mare încredere în tine, replică ea indiferentă.

— Poate voi folosi asta în avantajul meu, am spus, gândindu-mă că aș putea să o fac să își piardă mințile lângă mine.

— Succes! spuse înainte să dispară în spatele ușii din lemn, frumos sculptată, închisă fix în nasul meu.

Trebuia să recunosc, era o femeie a dracului de dificilă!

În seara aceea am fost invitați jos, unde se ținea o adevărată petrecere care semăna cu un fel de orgie feminină. Toate femeile erau aranjate, extrem de atrăgătoare în hainele lor minuscule din mătase și podoabe din aur. Câteva stăteau pe jos, între perne, altele jonglau cu focul, unduindu-se lent pe muzica cântată de șase dintre ele. O masă lungă și joasă era încărcată cu zeci de bunătăți, iar Hippolyte ne făcu semn să ne apropiem.

— Spune-le tuturor că am murit! șopti Hermes, belind

ochii în jur cu poftă.

— Şterge-te la gură şi fii bărbat, i-am spus exasperat, însă nici nu avea rost să îmi deschid gura.

M-am aşezat lângă regina amazoanelor şi aceasta se întoarse cu decolteul ei generos spre mine.

— Şi, unde e Oracolul vostru? întrebă ea zâmbind.

— A spus că vine în câteva clipe, i-am răspuns, zâmbind în colţul buzelor.

Era timpul să îmi fac treaba pentru care am venit.

— Îţi place aici, puternicule Sin?

— Toate acestea sunt frumoase, dar mie îmi place la nebunie ceea ce văd în faţa mea, am spus şi am privit-o în ochi, văzând-o cum se înfioară.

— Acum îmi spui de ce ai venit? întrebă în timp ce luă o cireaşă şi o plasă între buze, sugând-o încet.

— Am pierdut un pariu. Dar sincer, dacă ştiam ce găsesc aici, veneam mai demult.

I-am pus o mână pe genunchiul dezgolit, am urcat în sus, până aproape de şold, şi am strâns tare. Ne priveam în ochi şi vedeam dorinţa ei mocnind intens.

— Uăă! exclamă încet Hermes din braţele a doua amazoane şi m-am întors să văd ce anume priveşte.

Anastasia tocmai cobora scările. Era îmbrăcată într-o rochie de satin fin şi moale, de un albastru deschis, lipindu-se de formele ei perfecte, fiindcă era prinsă la mijloc cu o curea fină, împletită din aur, sandale cu talpă din piele şi fire de mătase, care se legau pe picior, până sus la genunchi, şi părul pe jumătate lăsat liber, pe jumătate împletit în forme elegante. Ochii mei nu voiau să privească în altă parte, iar când privirile noastre s-au întâlnit, un şoc mi-a trecut prin

tot corpul.

— Este frumoasă! spuse Hippolyte, privindu-mă bănuitor şi parcă cu invidie.

Dar aveam un rol de jucat, aşa că mi-am luat privirea de la Oracol.

— Da, este, dar cine se poate compara cu o regină? am spus luându-i mâna şi sărutând-o, ea oftând când buzele mele i-au atins pielea.

— În odaia mea. Acum!

Ne-am ridicat amândoi, trecând printre amazoane, ignorând privirea şocată a Anastasiei. Voiam să mă opresc să vorbesc cu ea, dar ce aş putea să îi spun acum, fără să înrăutăţesc lucrurile?

Am intrat în cameră ei, unde ea mă împinse pe pat şi începu să se dezbrace în faţa mea. Îşi dădu jos vestita centură, apoi coroana şi sutienul care lăsa la vedere sânii mari şi rotunzi. A venit peste mine şi am sărutat-o sălbatic, apoi i-am cuprins câte un sfârc între dinţi, sugând şi muşcând; gemea deja tare şi prelung.

Am întors-o, iar acum eu eram deasupra, continuând să mă joc cu sânii ei. I-am ridicat fusta în timp ce îi mângâiam picioarele, până am atins zona ei sensibilă, şi se cutremură instant. Deşi scula mea era pregătită, eram prea sceptic pentru asta. Alt corp de femeie ardeam eu să îl ating şi alte forme visam noaptea.

— Îmi pare rău, nu pot! am mârâit coborând de pe ea, aşezându-mă pe marginea patului.

Hippolyte se ridică şi ea, fără a se deranja să se acopere, şi se aşeză lângă mine.

— E din cauza ei, nu-i aşa? mă întrebă, mângâindu-mi

lent spatele.

— Nu! Da… adică… nu, am spus încurcat.

Ce puia mea se întâmplă cu tine, Sin? Ai ajuns să te încurci în vorbe? Era să o fuţi pe însăşi regina amazoanelor, ce naiba?

Ea oftă încet, lăsându-şi capul pe umărul meu.

— De aceea am creat acest regat, pentru ca fetele să nu mai fie nevoite să sufere din dragoste. E cea mai sfâşietoare durere. Ştii cât de greu este să găseşti un bărbat care să se abţină pentru tine? Pot să spun că sunt chiar invidioasă acum…

M-am ridicat şi am mers lângă locul unde şi-a aşezat centura. Am mângâiat-o cu mâna, trecându-mi degetele peste pietrele strălucitoare.

— Sunt blestemat de Uranus. Am omorât-o pe Medusa, dar acum vrea centura ta. Poate trebuia să îţi spun de la început.

— Ia-o! spuse ea simplu.

— Poftim?

— Mi-ar fi plăcut să ne petrecem noaptea împreună, a trecut prea mult timp de când am întâlnit un bărbat atât de puternic şi de vânjos ca şi tine, dar respect sentimentele adevărate mai mult. Ia-o şi plăteşte-ţi datoria!

Sentimente adevărate? Despre ce naiba vorbea? Dar nu am mai stat pe gânduri, am luat centura în mâini, m-am apropiat de ea şi am pupat-o pe obraz, apoi m-am grăbit spre camera Anastasiei. Am bătut de câteva ori şi din ce în ce mai tare. Uşa de la odaia noastră se deschise şi Hermes apăru în prag.

— Nu mai bate. A plecat!

CAPITOLUL X

GELOZIA

I-am spus lui Hermes să rămână naibii pe loc; aveam de gând să merg să o caut. Aveam noroc cu simţurile mele dezvoltate, parfumul ei lăsat în aer şi adus câteodată de vânt mă ajuta să îmi dau seama, aproximativ, în ce direcţie a luat-o. Dacă ea este legată de mine şi ştie tot, de ce dracu' a plecat? Nu m-am culcat cu Hippolyte! Oare asta să fie problema? Este… geloasă?

Nu, nu are cum! Nu mă suportă! La naiba cu toate! Femeia asta nu mă suportă, iar eu am ajuns să umblu ca un bezmetic după fundul ei frumos, căutând-o de nebun!

Am ajuns la marginea unui sat. Mirosul ei era foarte persistent în jurul crâşmei care deschidea drumul.

Ce naiba căuta ea aici?

Am intrat și am văzut-o din prima; era greu să nu observi o fată de o frumuseţe răpitoare, elegantă, printre atâţia beţivi nespălaţi. Stătea la o masă, în timp ce toţi o priveau şi o ascultau vrăjiţi, iar un cavaler – aşa părea după haine – stătea exact lângă ea şi o sorbea din priviri. Le povestea cum măreţul Uranus, cerul, împodobeşte noaptea bolta cerească cu stele sclipitoare pentru soţia lui, măreaţa Geea, pământul. Aceasta se împodobeşte cu muşchi verde, flori înmiresmate de câmp şi lanuri întregi de grâu aurit, pentru a-şi arăta iubirea faţă de el.

Povestea atât de blând şi de dulce, încât şi eu as fi putut să o ascult fermecat, ore întregi. Dar faptul că fugise de mine

mă deranja atât de tare, încât am simţit iar cum clocotesc de nervi. M-am îndreptat cu paşi apăsaţi spre ea, iar când m-a văzut s-a oprit din povestit, luând o postură iritată.

— Ce mama dracului faci aici? am tunat.

— Sunt liberă să merg unde vreau eu, spuse ea sfidătoare.

— De când?

— De când misiunea ta s-a transformat într-o aventură desfrânată!

— Ieşi! am mârâit și i-am arătat uşa.

— Cu tot respectul, vorbi cavalerul de lângă ea și am simţit o nevoie acută să îmi bag mâna în gura lui și să îi smulg limba. Cred că e liberă să își aleagă calea.

— Tu ai idee cu cine vorbeşti? l-am întrebat periculos de calm, iar el dădu din cap că da. Atunci ştii că este mai prudent să îţi aperi dinţii! Acum, ieşi de aici, am spus!

— Nu sunt proprietatea ta, Sin! Nu plec nicăieri! se încăpăţână ea.

— Anastasia, nu mă face să te iau pe sus și să îţi dau și o mamă de bătaie la fundul ăla pervers al tău! Ai două variante: ori mergi singură și de bunăvoie, ori te laşi pe mâna mea! Alege!

Dar căcatul ăla plouat se hotărâse, până la urmă, că e mai înţelept să deschidă iar gura:

— Eu spun să o laşi totuşi în pace!

Păi, futu-ţi morţii ce au venit pe tărâmul meu, până astăzi și mâine! I-am băgat un pumn între dinţi, de i-am lăsat o pauză în gură, apoi l-am prins de gât cu o mână și l-am ridicat în aer.

— Nimeni nu mă sfidează, nenorocitule, ţine minte asta!

Eram atât de nervos, încât simţeam iar cum albul ochilor se înnegreşte şi pupilele mi se dilată la maxim. Auzeam undeva în fundal vocea Anastasiei, dar nu mă puteam rupe. Toată concentrarea mea era acum la vena groasă de la gâtul lui, care se umflase și pulsa repede. Am simţit cum cei doi canini de sus se alungesc şi mi-am înfipt dinţii direct în vena aceea ispititoare.

Sângele cald mi-a inundat gura şi continuam să beau cu o poftă mai mare decât propria raţiune, în ţipetele disperate ale celor din jur, care s-au îngrămădit speriaţi spre ieşire. Între timp, corpul pe care îl ţineam în mâini se zbătea tot mai încet, rămânând inert şi fără vlagă. L-am lăsat să cadă la picioarele mele, cu o bufnitură. M-am întors şi am privit-o pe Anastasia, care rămăsese singură în cârciuma goală. Iar acum mă privea cu ochi mari, şocată.

M-am şters la gură de sângele care mi se prelingea pe bărbie, fără să îmi iau ochii de la ea.

— Ţi-am spus să ieşi afară! am rostit calm.

Călcând peste cadavrul din faţa mea, am trecut pe lângă Oracol şi am ieşit în aerul cald al verii. M-am oprit lângă trunchiul unui măslin şi m-am aşezat jos, privindu-mi mâinile pătate de sânge. Anastasia se apropie încet de mine, privindu-mă precaută.

— Ce eşti? mă întrebă ea.

— Un nenorocit de vampir! Naiba ştie ce mai înseamnă şi asta, m-am răstit.

— L-ai omorât pe omul acela!

— Da, măreţ Oracol! Ştiu asta, nu am nevoie de puterile tale ca să îmi dau seama! Nu ştiu sigur ce sunt şi nici nu îmi cunosc limitele, nu mă cunosc încă!

— Pentru că nu îţi pasă! Nu iei nimic în serios, nici măcar pedeapsa pe care ţi-a dat-o Uranus!

— Am ucis-o tocmai pe Medusa! Am intrat în labirintul lui Minos şi i-am adus capul Minotaurului! am strigat, privind în sus spre ea. Asta ce înseamnă?

— Orice muncă de a ta începe sau se termină cu tine călărind tot felul de femei. Nu am venit cu tine ca să îţi ţin lumânarea, Sin! se enervă ea.

— De unde ştii tu că le călăresc pe toate? am provocat-o.

— Ştiu totul când sunt lângă tine, pentru numele lui Zeus!

— Atunci ar trebui să ştii că nu m-am culcat cu Hippolyte!

Rămase puţin blocată, privindu-mă cu ochii mari, apoi se încruntă iar.

— Eşti un mincinos fără suflet! Am văzut-o dezbrăcată în braţele tale, dar ştii ce? îţi doresc să ai parte de toate femelele din lume, poate aşa te va sătura Zeus într-o zi!

M-am ridicat şi am ajuns atât de aproape de ea, încât lipsea puţin şi ne atingeam.

— Problema mea este că, de la un timp, vreau o singură femeie. Iar asta îmi cam dă socotelile peste cap, am mârâit.

Buzele ei s-au întredeschis mirate, dar îşi reveni repede.

— Atunci îmi pare rău pentru ea, spuse înţepată. Se pare că nu se ridică la rangul lui Hippolyte!

— Nu m-am culcat cu ea! i-am urlat în faţă, prinzând-o de braţe cu putere. Dacă stăteai naibii acolo şi priveai până la capăt, în loc să fugi ca o laşă, vedeai că am respins-o şi nu m-am culcat cu ea!

— De ce? Ţi s-a aplecat?

De data asta eu eram ăla care o privea ca prostul, dar deja mă luau toţi dracii din cauza ei şi a limbii ei mult prea ascuţite!

— O să-ţi rezolv gura aia obraznică într-o zi! am ameninţat-o furios, înainte să o cuprind cu o mână de talie, lipind-o de mine şi strivindu-mi buzele de ale ei.

Se împotrivi câteva clipe, pentru ca mai apoi să îşi pună mâinile în jurul gâtului meu şi să mă tragă mai aproape.

Sfinţi zei din Olimp! Doamne, dulce mai era! Buzele acelea moi şi catifelate, gustul ei ameţitor şi atât de excitant, limba fină, unindu-se cu a mea într-un dans al plăcerii. Eram conştient de fiecare părticică din corpul ei delicios, lipit de al meu, şi eram în stare să o iau chiar acum, sub cerul liber, arătându-i între timp lui Uranus degetul mijlociu şi faptul că mi-l bag în toate pedepsele lui. Dacă ea alege să fie a mea, eu accept orice tâmpenie îi mai trece prin capul ăla înstelat.

— Serios? Lipsesc câteva ore şi asta se întâmplă? exclamă dezamăgit Hermes, care tocmai apăru într-un nor de fum, uitându-se la noi.

<u>CAPITOLUL XI</u>

MĂRUL

* Anastasia *

Hermes ne privea uimit, în timp ce Sin mă ţinea încă lângă el, strâns de talie. Părea că nu mai vrea să îmi dea drumul, iar faptul că eram atât de aproape de un bărbat era

extrem de nou pentru mine. Să simt acel trup puternic care mă striveşte doritor, să simt acea dorinţă adânc în pântec şi în toate zonele mele neatinse până acum, să ştiu pentru prima dată ce înseamnă să fii sărutată...

Pentru că totul era atât de nou şi de confuz pentru mine! Încă de mică, prevesteam viitorul. Părinţii mei au văzut în asta o binecuvântare şi m-au dus la Delphi, unde Phytia mi-a devenit o a doua mamă. M-a crescut în templu şi m-a învăţat să-mi canalizez puterea şi să o controlez. Dar ceea ce simţeam acum nu se poate controla. Această dorinţă, care mocneşte când mă atinge, aceşti fiori pe care îi simt când îl privesc nu se compară cu nimic din ceea ce am simţit înainte. Dar el se juca cu sentimentele, vedea şi trata femeile ca pe nişte obiecte, iar eu nu voiam să fiu una dintre multele lui cuceriri. Nu ştiam prea multe despre dragoste, însă, oricum, nu aşa mi-o imaginam. Mai bine rămân virgină toată viaţa.

M-am îndepărtat de el repede, văzându-l cum mă priveşte încruntat.

— Nu se întâmplă nimic, Hermes. Este doar o... neînţelegere, am spus, trecându-mi o mână prin părul meu lung.

— Ce naiba vrei să spui cu asta? se enervă el.

— A fost doar un sărut nevinovat, nu te flata singur, am spus tăios, ignorând felul în care vocea lui îmi făcea stomacul să tremure.

Pufni nervos şi se întoarse pe călcâie, pornind iar la drum. Am început şi noi să mergem în urma lui, iar Hermes îmi luă mâna şi o sărută uşor.

— Eşti bine? mă întrebă el, zâmbind blând.

— Da, am oftat. Cred că da.

— Ce simţi pentru el?

— Nu ştiu! am şoptit tulburată. Trezeşte nişte simţiri în mine pe care nu le-am mai avut niciodată.

— Se numeşte iubire, Ana! spuse el chicotind.

— Nu se poate! am negat. Nu este potrivit pentru mine, eu nu am voie să fiu cu un bărbat!

— Chiar îţi doreşti asta pentru tot restul vieţii?

Nu am răspuns, iar el mă strânse de mână uşor.

— Cum a fost pe tărâmul amazoanelor? l-am întrebat, încercând să nu râd.

— Le ştii pe alea două minunăţii din seara petrecerii? Am petrecut noaptea cu ele! Cu amândouă! Îmi povesti el visător și am râs tare de data aceasta, făcându-l pe Sin să se întoarcă și să ne privească încruntat.

— Mă bucur că măcar tu te-ai ales cu ceva, am zâmbit.

— Despre ce vorbeşti? Şi Sin a luat centura! Adică, Hippolyte i-a dăruit-o. Deşi am auzit că a cam lăsat-o cu buza umflată, dar se pare că ea apreciază loialitatea unui bărbat şi…

Hermes se opri din povestit când mă văzu cât de mirată îl privesc. Apoi oftă şi tăcu mâlc o bucată mare de timp, până am ajuns la poalele unui munte. Acolo, mai frumoase decât orice muritoare şi mai delicate decât cele mai mlădioase flori, Hera, Atena şi Afrodita formau un semicerc în faţa unui băiat chipeş. Când ne observară venind, zâmbiră dulce.

— Uitaţi, este fiul lui Hades! Poate ar trebui să îl punem pe el să aleagă! şopti Afrodita, care îşi muşcă pervers buza de jos.

Îl mai voia o tură, probabil.

— Bine aţi venit, călătorilor! ne întâmpină Atena. Măreţ Oracol, îţi pot simţi puterea, mi se adresă.

— E o onoare să vă întâlnesc, doamnele mele! am spus, aplecându-mi capul în semn de respect.

— Hermes, tu nu ai treabă în Olimp? îl întrebă Hera, îngustându-şi ochii.

— Zeus mi-a dat liber, răspunse el sec şi mi-am dat seama că nu se prea înghit.

— Chiar prea mult, se pare! comentă ea rece.

— Ce să fac dacă te înşală des? replică el, iar tânărul chipeş pufni în râs, privindu-mă şi trăgându-mi cu ochiul.

M-am înroşit şi am privit în jos. Era chiar frumos, cu părul şaten, uşor ondulat, ochi albaştri şi trup bine conturat.

— Noi i-am cerut lui Paris să îi ofere mărul său de aur celei mai frumoase dintre noi, spuse Afrodita cu glasul ei mieros.

— Haide, tinere chipeş, alege! îl îndemnă Atena.

Dar spre surprinderea tuturor, Paris veni în faţa mea şi îmi întinse mie mărul, zâmbindu-mi ştrengar.

— Pot să ştiu cum te numeşti? întrebă, în timp ce îmi acoperi mâinile cu ale sale.

— Ia-ţi labele de pe ea sau îţi bag nenorocitul ăla de măr pe gât în jos! mârâi Sin şi toţi l-am privit uimiţi.

— Eşti iubitul ei? întrebă Paris.

— Nu trebuie să fiu ca să îţi întorc fata la ceafă, răspunse Sin nervos.

— Atunci, eu spun că e decizia ei cu cine vrea să vorbească, nu-i aşa?

Sin tocmai se pregătea să îi răspundă, dar Atena interveni:

— Bine, cred că mica distracţie se termină aici. Şi, fiu al lui Hades, Paris este un prinţ care îşi caută o soaţă. Oracolul va avea parte de o viaţă frumoasă alături de el.

Sin scotea flăcări. Hermes mă privi amuzat, Paris îmi zâmbi blând și cele trei zeițe se îndepărtară de noi. Iar eu nu puteam să nu mă topesc privindu-l cât era de frumos, chiar și așa, nervos și agitat.

* Sin *

Le priveam pe cele trei zeiţe cum se îndepărtează şi ştiam că o să îl bag în comă pe labagiul domesticit. Era doar o problemă de timp. Dar îmi veni o altă idee, aşa că am fugit după ele şi am prins-o pe Afrodita de braţ, oprind-o puţin.

— Fă-l să se îndrăgostească de altcineva, i-am cerut.

— Poftim? întrebă ea uimită.

— Ai auzit bine! Oricine, nu contează! Ba da, contează! De cea mai frumoasă muritoare, să se lupte cu zeci de bărbaţi pentru ea şi să moară repede într-o încăierare! am gesticulat cu o mână, agitat.

— Sin, tu cumva eşti gelos? întrebă ea încruntată.

Era invidioasă, vedeam asta, iar întrebarea ei mă enerva la culme. Nu eram gelos! Doar… nu voiam să o văd lângă niciun bărbat… niciodată.

— Mă ajuţi, sau nu? m-am răstit.

— Cea mai frumoasă muritoare? Adică, Elena din Troia?

— Da, aia! Cine o fi. Fă-o!

Afrodita şopti nişte cuvinte ciudate şi suflă uşor spre Paris, care se clătină, puţin ameţit. Am văzut-o pe Anastasia prinzându-l de braţ şi întrebându-l, probabil, dacă este bine.

— Deci? am întrebat-o nerăbdător.

— Dorinţa ta s-a împlinit. Sper că ştii că îmi eşti dator, spuse viclean.

— Da, ştiu! Mulţumesc! am spus mai liniştit şi m-am întors la micul nostru grup.

— Deci, plecăm? am întrebat, dorindu-mi să mă pot abţine să nu îi întorc două peste faţa aia drăguţă a lui şi să o îndepărtez pe Anastasia şi mai tare.

— Drum bun şi mă bucur că v-am cunoscut, spuse el, apoi îi sărută mâna Anastasiei, în timp ce eu îmi imaginam cum îi rup buzele de la loc şi îl ajut să se pupe singur în fund.

Noi am mers mai departe, iar Paris se urcă pe calul lui şi o luă în direcţia opusă. Hermes mă prinse din urmă şi îmi şopti:

— Ce ai făcut?

— Nu înţeleg la ce te referi! am spus sec.

— La Paris, frate!

— S-a îndrăgostit subit de cea mai frumoasă muritoare, am rânjit.

— Nu o să iasă bine, Sin! Elena din Troia este căsătorită! Vei porni un război!

— Nu îmi pasă! Atâta timp cât nu îi mai pupă mâna şi nu îi mai oferă mere ciudate din aur, m-am strâmbat, iar Hermes chicoti zgomotos.

— Sper că ştii cum a sunat asta! râse el în continuare.

— Taci din gură! am mârâit nervos şi m-am întors să privesc frumoasa sursă a nebuniei mele.

CAPITOLUL XII

PLANUL

Stăteam de o săptămână la un han, fără niciun indiciu despre următoarea sarcină. Hermes dispăruse iar. Tocmai îmi ascuţeam sabia, stând pe o ladă împletită, când cerul începu să se întunece dintr-odată. Nori mari şi negri au apărut parcă din nimic şi, învolburându-se, au acoperit soarele. Mici fulgere se puteau observa luminând cerul şi m-am ridicat în picioare, cu ochii aţintiţi în sus.

— Ce se întâmplă? întrebă Anastasia, care tocmai ieşise afară.

— Pe bălosul meu dacă ştiu…

Mă privi ciudat cu coada ochiului, dar nu era momentul pentru asta. Norii s-au învârtit şi au format un chip imens pe cer, care vorbea cu o voce de tunet:

— Fiu al lui Hades! Zeul tău, Uranus, îţi vorbeşte!

— Ascult! i-am strigat înapoi. Dacă se aştepta să mă închin în faţa lui, nu o să se întâmple. Frumoasă intrare!

— Datorită nesăbuinţei tale, un război a pornit între ahei şi troieni! Paris a răpit-o pe Elena de la soţul său, Menelau, regele Spartei!

Ups!

— Să meargă să o ia! am spus şi am ridicat din umeri.

— O, dar chiar a mers! Cu o armată întreagă! Provoci doar haos, vampirule, iar acum o să mergi să repari ceea ce ai stricat!

— Şi de partea cui să lupt?

— Surprinde-mă, spuse el, și am pufnit. Iar tu, frumoasă Anastasia, nu uita că îmi ești datoare cu încă un an.

— Ştiu, mărite Uranus! se aplecă ea spre el.

— Atunci de ce inima ta spune altceva?

Am simţit un fior care îmi opri respiraţia pentru o secundă. Ea simţea ceva? Pentru cine?

— Voi împlini anul, puternicule zeu. Indiferent de circumstanţe, spuse cu o voce tremurândă şi cu privirea în pământ.

Am privit-o uimit, chiar ascundea ceva!

— Faceţi dreptate! mai spuse el înainte ca toţi acei nori să se risipească, la fel de repede precum s-au adunat.

M-am întors nervos spre ea, cu sângele turbat clocotindu-mi prin vene, amestecat cu o dorinţă nebună, şi am fulgerat-o cu privirea.

— Te-ai îndrăgostit de Paris? am întrebat-o, maxilarul zvâcnindu-mi.

— Poftim?

Mă privi cu ochi mari.

— Uranus te-a dat de gol! Simţi ceva pentru el? Răspunde! am urlat.

— Nu înţeleg de ce îţi pasă! se răsti ea. Se pare că tu şi Afrodita nu vă pricepeţi doar la a vă călări unul pe celălalt, mai nou provocaţi şi războaie!

— Dacă ai şti ce anume a provocat acest război, ai tăcea naibii din gura aia mare!

— Spune-mi!

— Spune-mi tu ce simţi pentru Paris!

— Nu poţi să te bagi mereu în viaţa mea! strigă Anastasia, iar decizia mea era luată deja.

— Așa crezi tu? am mârâit nervos, arzând mocnit. Priveşte-mă! Voi lupta împotriva Troiei, îi voi ajuta pe ahei să distrugă toată cetatea și, ghici ce? O să îi rup gâtul micului Paris ca unei găini, cu mâinile goale!

Mă privi şocată, iar eu mă luptam groaznic cu impulsul de a o săruta. În schimb, am trecut pe lângă ea și, luându-mi lucrurile, am pornit din nou la drum.

— Nu vin cu tine! îmi strigă Anastasia.

M-am oprit câteva secunde în loc, apoi m-am întors încet ca să o privesc.

— Ce. Ai. Spus?

— Nu vreau să văd cum nenoroceşti mii de suflete, spuse ea.

— Vin din Hades! Moartea îmi citea poveşti de groază seara, înainte să mă culc! Acum, mişcă!

Dar ea rămase pe loc şi nu ştiu dacă doar îmi imaginam, dar sclipirea unei provocări îi apăru în privire.

* Anastasia *

Era atât de furios, încât pieptul lui musculos se ridică şi cobora tot mai repede, făcându-mă să îmi imaginez cum ar fi ca acel piept să fie deasupra mea, strivindu-mă atât de plăcut şi de doritor…

Oh, zei din Olimp! La ce îmi stă capul? Uranus ştie deja că simt ceva pentru Sin şi nu vreau ca asta să fie un impediment pentru sarcinile mele.

L-am văzut venind cu paşi mari şi apăsaţi spre mine. S-a aplecat şi m-a prins de picioare, aruncându-mă peste umăr. Am scos un ţipăt de surprindere şi furie.

— Lasă-mă jos! Sin, încetează! Dă-mi drumul!

— Taci din gură, femeie! Îmi dai dureri de cap! mârâi el cu acea voce groasă și atrăgătoare.

— Îţi jur că ai să regreţi! l-am ameninţat.

Cum mă ţinea de picioare, mâna lui urcă peste materialul subţire al rochie și se opri pe fundul meu, o dulce dorinţă explodându-mi acolo jos, în timp ce îmi cuprinse tare în palmă o fesă.

— Nesimţitule! Ia mâna de pe mine! Idiot futăcios!

Râsul lui răsună tare în jur, iar eu îmi mușcam buza de jos pentru a nu râde.

— Trebuie să recunosc, Anastasia, ai imaginaţie. Și un corp al dracului de sexy.

— Bine, bine! Vin cu tine! Doar dă-mi drumul! Şi ia-ţi grebla de pe fundul meu!

Idiotul mă așeză jos, în faţa lui, iar privirile ni s-au unit o clipă. Da, Uranus avea dreptate. Inima mea începea să nu mă mai asculte.

* Sin *

Am ajuns, într-un final, în cetatea cea mare a aheilor. Agamemnon, regele din Micene, era acolo pentru a-și susţine fratele, pe Menelau. Ambii au fost mai mult decât încântaţi când au auzit că vreau să lupt de partea lor. Ne-au primit în palatul lor și ne-au oferit mâncăruri și băuturi alese, veșminte scumpe și fine, odăi luxoase și mari în care să ne odihnim. Ca măsură de siguranţă, am prezentat-o pe Anastasia ca fiind soţia mea.

— Mergeţi și vă odihniţi, călătorilor. Mâine vom discuta

planul de luptă, ne îndemnă Menelau.

Un servitor ne conduse spre camera noastră şi ne deschise larg uşa, apoi se întoarse şi plecă.

— Stai! Nu sunt două? întrebă Anastasia panicată.

— Nu, nu sunt! am spus rânjind. Locul unei soţii este lângă soţul ei.

Şi-a dat ochii peste cap şi a intrat nervoasă în cameră. Un singur pat imens era în mijloc, înconjurat cu baldachine; o masă încărcate cu fructe, iar într-un colţ o vană curbată era şi ea înconjurată de un baldachin imens.

Anastasia ieşi pe balcon ca să admire priveliştea frumoasă a nopţii, când două bătăi se auziră în uşă. Am deschis şi şase servitori au intrat, ţinând în mâini carafe pline cu apă fierbinte, pe care au golit-o în vană, iar ultimul a golit şi o sticluţă parfumată. Dintr-odată, mirosea pretutindeni a iasomie.

Servitorii ieşiră şi Anastasia mă privi întrebătoare.

— Pentru ce e asta?

— Pentru noi… tine, am răspuns repede.

— Dar nu pot să mă spăl de faţă cu tine! exclamă ea.

— Mă întorc cu spatele, am bombănit. De parcă nu am mai văzut trup de femeie!

— Nu l-ai văzut pe al meu, şopti ea şi câtă dreptate avea!

Aş fi în stare de multe pentru corpul ăla divin al ei.

M-am întors cu spatele și am ţintit oglinda din faţa mea, în care o vedeam destul de bine pe mica nesuferită. Îşi desfăcu legăturile de la umeri şi lăsă rochia să-i alunece pe corp, rămânând goală lângă vană şi făcându-mă să mă înfior. Nu ştiu ce îmi făcea. dar niciodată nu am dorit atât de tare o

femeie!

Am închis ochii şi am repetat într-una în gând: „E virgină, e virgină, e virgină!”, dar îmi bag puia în toate glumele astea tâmpite ale zeilor cu fecioare şi ponei, o vreau mult prea mult ca să îmi mai pese de consecinţe!

M-am întors brusc spre ea, cu gândul să o iau acolo, în picioare, dar deja era cufundată cu totul în apa plină cu spumă. Mă privi cu ochii mari; poate şi-a dat seama ce am vrut să fac. M-am apropiat încet şi m-am aşezat pe marginea căzii.

— Am un plan! i-am spus.

— Şi anume?

— Le oferim un cadou.

— Nu înţeleg! spuse ea şi am luat cârpa de pe marginea căzii, începând să îi spăl încet piciorul stâng.

Am văzut-o închizând puţin ochii, apoi mă privi din nou.

— Facem un cal! Imens, din lemn, gol înăuntru, îl vom prezenta ca pe un semn de pace, dar noi vom fi ascunşi înăuntru. Nimeni nu se va aştepta la asta!

— Asta e chiar… genial, şopti ea.

Mâna mea urcă până peste pulpa ei; am strâns-o puternic de picior, apoi am coborât iar şi i-am ridicat puţin piciorul, aplecându-mă şi sărutându-i gamba. Pielea ei fină şi parfumată mă înnebunea.

— De ce faci asta? continuă ea să şoptească, privindu-mă intens.

— Nu ştiu! Nu mai gândesc când sunt în preajma ta.

— Nu sunt îndrăgostită de Paris, spuse şi obrajii ei au devenit roşii.

— Atunci… am început să vorbesc, dar felul în care se

fâstâcea ruşinată m-a făcut să înţeleg. În alte circumstanţe, aş fi făcut câteva glume. În schimb, am spus doar: şi eu simt la fel.

Apoi m-am ridicat şi am mers în pat, cu gândul că mă voi spăla mâine la una dintre băile din palat. Am simţit când a venit şi ea în pat, aşa că m-am întors spre ea, adormind faţă în faţă.

Dimineaţa m-am trezit cu ea în braţe, era întoarsă cu spatele la mine şi eu o strângeam aproape. I-am mângâiat abdomenul cu mâna şi am sărutat-o pe gât, apoi pe umăr. Anastasia se mişcă, frecându-se de mine şi se opri brusc când îmi simţi mădularul sculat.

— Of, ce îmi faci tu mie! am oftat adânc şi i-am dat uşor o palmă peste fund, apoi m-am ridicat brusc din pat.

Ea chicoti şi se întinse în pat, unduindu-şi trupul, formele ei ieşind delicios în evidentă.

— Stai frumos, dacă nu vrei un futai sănătos în loc de mic dejun! am certat-o încruntat, cu ochii mijind la corpul ei, iar ea mă privi şocată, însă îşi reveni repede.

Se ridică şi ea în coate şi mă întrebă:

— Şi acum ce urmează?

Am rânjit diabolic.

— Războiul troian!

CAPITOLUL XIII

RĂZBOIUL TROIAN

Împreună cu Menelau şi Agamemnon, stăteam aplecaţi peste harta care înfăţişa Troia până în cel mai mic detaliu.

Trecuseră câteva săptămâni şi calul era gata, construit direct pe o platformă cu roţi, având un steag mare, alb, fluturându-i direct din frunte. Vorbeam încet, încruntaţi şi concentraţi, iar Anastasia ne privea de lângă balcon. La un moment dat, un bărbat înalt și făcut, urmat de doi sclavi, intră în încăpere.

— Ulise, prietene! spuse Menelau când îl văzu pe bărbat şi merse spre el, îmbrăţişându-l.

— Menelau, am venit să te ajut să îţi recapeţi soţia, spuse el bine dispus.

— Mulţumesc, apreciez! Vino, mai avem un aliat important. El este Sin, însuși fiul lui Hades, arătă Menelau spre mine, iar apoi o prezentă şi pe Anastasia ca fiind soţia mea.

Privirea lui Ulise rămase aţintită asupra ei clipe îndelungate, făcându-mă să îmi strâng tare pumnii, încordându-mi braţele.

— Va fi o onoare să lupt cu tine, spuse el, aplecându-şi puţin capul spre mine, dar văzând că nu răspund decât cu un simplu gest, se întoarse spre ceilalţi. Deci, care e planul?

Agamemnon îi spuse întregul plan, precum şi partea cu darul surpriză.

— Un cal troian? ridică el din sprâncenele lui negre, la fel ca părul scurt şi ondulat. S-ar putea să meargă. Când pornim?

— Mâine! am răspuns. Trebuie să ajungem când soarele este la asfinţit.

— Voi încerca să ajung la Elena, să vorbesc cu ea, spuse Ulise. Vă cunosc de mult timp şi sunt convins că a fost răpită şi este ţinută acolo împotriva voinţei ei!

— Sper că așa s-a întâmplat, spre binele ei, se încruntă

Menelau. Vom lua cei mai buni o sută de oameni pentru a ne ascunde în cal. Ceilalţi vor aştepta semnalul nostru.

Am aprobat toţi şi toată ziua am făcut ultimele verificări, pentru ca totul să fie bine pus la punct. Peste tot răsunau zgomote făcute de arme, de armuri, iar caii nechezau, în timp ce erau pregătiţi pentru a doua zi. Bărbaţii din armată se antrenau, luptându-se între ei şi pregătind strategii. Spre seară m-am retras şi eu în cameră şi am început să îmi ascut cu grijă sabia fidelă. Nu după mult timp, uşa se deschise şi Anastasia apăru în prag.

— Te-am căutat peste tot, spuse ea încet, privindu-mă.

— M-ai găsit! am răspuns.

Veni lângă mine şi se aşeză în genunchi în faţa mea.

— Promite-mi că vei duce la bun sfârşit acest război. Că, indiferent de circumstanţe, vei izbândi!

Am privit-o încruntat.

— Ce se întâmplă, Anastasia?

— Nimic, doar că... oftă, apoi mă privi în ochi. Să te întorci victorios!

Am întins mâna şi i-am prins bărbia între degete, ridicându-i faţa spre mine, în timp ce mă aplecam spre ea. I-am strivit buzele moi şi catifelate, băgându-i limba în gură şi căutând-o pe a ei. Se sprijini cu mâinile de picioarele mele, în timp ce deschidea gura pentru a-mi da voie să o gust. Mi-am înfipt o mână în părul ei de la ceafă şi cu alta am cuprins-o de talie, lipind-o de mine. Ne-am sărutat cu poftă şi plini de dorinţă. Ochii ei mă priveau trişti când, într-un final, ne-am oprit.

— Nu fi îngrijorată, sunt nemuritor. Şi vampir. Nu au nicio şansă.

Anastasia zâmbi. Ne-am băgat apoi în pat. Am întins mâinile spre ea şi am luat-o în braţe, iar ea şi-a aşezat capul pe pieptul meu.

— De ce este atât de important pentru tine să rămâi virgină? am întrebat-o.

— Pentru că puterea vine din puritate, şopti ea.

Nu am mai spus nimic, doar mă gândeam că nu aş putea niciodată să îi distrug destinul. Nu puteam să fiu cu ea, zeii aveau planuri măreţe dacă au ales-o. Urma să fie la fel de puternică precum Pythia, poate chiar mai puternică. Iar eu nu aveam niciun drept să intervin.

Am adormit aşa, cu ea în braţele mele, refuzând să cred că mi-a intrat sub piele şi dorindu-mi, totodată, să nu îi mai dau drumul.

În zorii dimineţii, Anastasia încă dormea. Am sărutat-o uşor pe frunte şi mi-am îmbrăcat armura, mi-am luat sabia şi, împreună cu Menelau, Agamemnon şi alţi o sută de oameni, ne-am ascuns în burta calului. Ulise urma să fie solul de pace. Am pornit la drum cu câteva zeci de oameni care trăgeau calul pe roţile lui mari, iar tensiunea era tot mai mare pe măsură ce ne apropiam de Troia. Planul era bun, doar frica de a nu fi descoperiţi era singura piedică.

— Şi dacă, totuşi, ne descoperă? întrebă Menelau.

— Ieşim toţi şi strigăm „surpriză”? am întrebat.

Toţi au pufnit în râs.

— Îi omorâm mai devreme, asta e, am ridicat din umeri şi Agamemnon rânji mulţumit.

Soarele era deja la asfinţit când Ulise ne strigă să rămânem nemişcaţi. Intrasem în cetatea Troiei.

Nu ne-am oprit până în curtea palatului, unde Paris,

însoţit de Elena, Hector, fratele său neînfricat, şi Priam, tatăl celor doi, au ieşit ca să vadă grozăvia.

— Pace familiei regale! strigă Ulise, mulţimea adunându-se curioasă în jurul calului. Regele Menelau m-a trimis cu un dar pentru voi. Vrea să pună capăt acestui război şi să cruţe vieţile care mai pot fi cruţate.

— Nu o vrea pe Elena? întrebă Paris mirat.

— Îşi iubeşte soţia, dar dacă alegerea ei este să rămână în Troia, el nu o va contesta, spuse Ulise.

Menelau aştepta răspunsul ei cu sufletul la gură.

— Îl iubesc pe Paris! spuse ea. Locul meu este lângă el!

Privirea lui Menelau se întunecă și îl vedeam orbit de gelozie și de durere.

— Deci m-a trădat de bunăvoie, şopti el tulburat, dar numai eu ştiam adevăratul motiv.

Nu fusese de bunăvoie. Eu o rugasem pe Afrodita să le întunece minţile, pentru acea femeie în faţa căreia îmi pierdeam raţiunea.

Din fericire, troienii au primit darul. La miezul nopţii, când nu se mai auzea niciun zgomot şi toată lumea dormea, ne-am furişat cu toţii afară. Am descuiat porţile, le-am ascuns armele, iar Menelau a trimis vorbă căpeteniei armatei sale, invincibilului Ahile, să pornească spre Troia. Armata era ascunsă în pădurile din apropiere.

Am ucis în mare linişte toate gărzile din jurul cetăţii, care dormeau duse, iar când am văzut armata venind, am aprins torţe cu care am incendiat cetatea. Cornurile de luptă au început să sune şi oamenii au ieşit din case, agitaţi. Soldaţii şi-au făcut buimăciţi apariţia şi, de la balcon, Paris îşi vedea pământul asediat. I-am rânjit malefic şi am început

să îmi înfig sabia în carne proaspătă de om, făcând sângele să curgă din belşug. Fraţii mei în luptă făceau același lucru, însă tot acest sânge făcea ca ceva în interiorul meu să crească, de parcă o forţă invizibilă punea stăpânire pe corpul şi pe raţiunea mea.

Câţiva ţărani tocmai veneau hotărâţi spre mine, cu furci şi topoare.

— Așa întâmpinaţi voi un vampir? am întrebat şi mi-am dat ochii peste cap.

Folosindu-mă de viteza mea incredibilă, am ajuns în spatele unuia dintre ei şi i-am înfipt sabia în spate, am prins furca ce era să îi cadă din mână şi i-am băgat-o prin ochi celui de-al doilea, aceasta ieşindu-i prin ceafă. Am scos sabia din primul, am învârtit-o prin aer de două ori şi am aruncat-o ca un bumerang direct în inima celui de-al treilea, în timp ce am apărut brusc lângă al patrulea om.

— Te rog! scânci el şi pantalonii au început să i se ude.

L-am privit nedumerit.

— Serios? am pufnit în batjocură şi mi-am înfipt dinţii în gâtul lui, golindu-l de sânge.

Oh, cât era de bine! Să înceapă distracţia!

Am continuat să îi trimit cadouri lui Thanatos, suflet după suflet, cot la cot cu Menelau, Agamemnon şi Ahile. Distrugeam tot ce ne ieşea în cale şi, în scurt timp, cetatea se afla la picioarele noastre.

— Opriţi-vă! Vă rog! strigă Priam de la balconul casei sale, iar noi l-am privit, pentru a înţelege ce doreşte.

— Tu şi eu! tună Menelau spre Paris. Te crezi bărbat? Demonstrează!

Dar Paris privea cu teroare peisajul din jur, înecat în

sânge, şi se dădu câţiva paşi în spate. Elena îl privi şocată şi dezamăgită, parcă un declic se produse în mintea ei când văzu laşitatea amantului său. Privirea ei o căuta pe a lui Menelau, plină de vinovăţie şi umilă.

— Lupt eu cu tine! se oferi Hector, fratele lui Paris, încercând să acopere cumva ruşinea produsă de acesta.

— Nu! tună Ahile. Al meu eşti!

Cei doi şi-au măsurat puterile în curtea palatului, iar familia regală era martoră la distrugerea unuia dintre cei mai buni luptători. Ahile îl doborâse şi îl legase de picioare de unul dintre care, trăgându-l după el prin cetate până îşi dădu duhul.

Acel moment i-a declarat victorioşi pe ahei. Ambele tabere au oprit războiul şi au început să îşi culeagă morţii, să îşi îngrijească răniţii. Dar Menelau, într-un acces de furie, fugi pe treptele palatului şi ridică sabia asupra Elenei, vrând să o ucidă, din gelozie. Doar frumuseţea ei nemăsurată a salvat-o, pentru că el o iubea mai presus de fapte şi a acceptat-o înapoi în căminul conjugal.

Iar eu abia aşteptam să mă întorc la Anastasia, să îi spun că am izbândit, aşa cum îşi dorea ea. Am intrat în cortul lui Ulise, care vorbea cu Menelau, şi ochii mi-au căzut pe un văl alb, împletit cu fir de aur, aruncat între perne.

— De unde ai vălul? l-am întrebat cu un calm forţat.

— Care? Acela? râse el fals. De la o curvă care mi-a trecut prin pat.

— De când au curvele veşminte din aur? am mârâit. E al Anastasiei! am urlat scoţând sabia şi, într-o secundă, l-am lipit de perete.

Ochii mei de chihlimbar s-au înroşit instant şi mici vene

au început să îmi cresteze pielea din jurul ochilor.

— Te omor în patruzeci de zile! Spune-mi ce ai făcut cu ea şi poate reducem chinul la jumătate!

Menelau apăru în spatele meu şi îmi aşeză o mână pe umăr, apoi i se adresă lui Ulise:

— Răspunde-i!

Ulise ne privea cu o expresie amestecată cu ură, ciudă şi teamă.

— Am vrut să fie a mea, din prima clipă în care am văzut-o. M-a refuzat şi am vrut să o răpesc. Până ajungeai tu, noi eram departe.

— Du-mă la ea, nenorocitule! am urlat, iar Menelau chemă câţiva străjeri ca să ne însoţească.

Am mers prin pădure, până am ajuns la un adăpost ascuns printre tufişuri. Am intrat şi am găsit-o pe Anastasia plânsă şi speriată, legată cu lanţuri la mâini, păzită de doi gardieni care tocmai se întrebau dacă Ulise îi va lăsa şi pe ei să guste din aşa o bucăţică.

Am început să râd, nebun de furie, şi trei lucruri se întâmplară.

Unu: Străjerii s-au întors automat spre mine.

Doi: Anastasia ridică îndurerată privirea şi speranţa pe care am văzut-o în ochii ei îmi alimenta nebunia.

Trei: Mâinile mele au intrat adânc între cele două şiruri de coaste ale lor, simţind căldură şi umezeală; am trecut de diafragmă, am apucat cele două inimi care se zbăteau şi le-am smuls cu o smucitură.

Anastasia mă privea cu groază în timp ce mă întorceam spre Ulise, arătându-i noile achiziţii.

— Bijuteriile tale vor avea aceeaşi soartă! am spus cu

ură.

Ulise îmi căzu cu frică la picioare, implorând milă şi iertare, iar datorită faptului că Menelau îmi ceru să îl cruţ, l-am lăsat în pace.

— Om fără minte! îl certă Menelau. Penelopa este încolţită să se recăsătorească când va termina de ţesut pânza! Ce lucră ziua, noaptea distruge, doar pentru a-ţi rămâne fidelă! Şi tu, ce zei din Olimp faci?

Dar nu îmi mai păsa de discuţia lor. M-am dus la Anastasia, am ridicat-o în braţe, ca pe un copil, am strâns-o la piept, apoi am spus:

— Sarcina mea s-a încheiat. Troia a căzut! Acum iubirea mea are nevoie de mine!

Şi le-am întors spatele, fugind cu ea în braţe, fără să simt măcar puţină oboseală, oprindu-mă doar când am fost departe de cetatea blestemată, la un han retras, unde am luat o cameră pentru noi.

Deşi ea a fost cea care a trebuit să fie salvată, eu eram cel care simţeam că am nevoie de ea acum.

CAPITOLUL XIV

ADEVĂRUL

Mă spălam pe mâini de sângele care mi se uscase deja pe piele. Da, le-am smuls inimile celor doi, dar nu îmi pare rău nici măcar o secundă că am făcut-o. Până la urmă, aveau de gând să profite de ea. Şi o să am grijă ca asta să nu se mai întâmple.

Anastasia stătea pe marginea patului privindu-mă, deşi

i-am spus să se odihnească.

— De ce nu dormi? am întrebat-o.

— Pentru că tocmai am văzut doi oameni murind în faţa mea, răspunse ea sarcastică şi m-am oprit puţin.

— Te-am salvat! i-am spus.

— Le-ai smuls inimile prin stern!

M-am întors şi am privit-o.

— E mai uşor decât printre omoplaţi.

Ochii ei mari, de un verde exact ca al pădurilor în care îmi plăcea să mă pierd când eram mic, mă priveau acum şocaţi.

— De ce ai vrut să învingem? Din alte motive decât cele evidente?

— Dacă nu o făceai, Menelau şi Agamemnon erau ucişi, iar Ulise reuşea să mă răpească.

— De ce nu mi-ai spus de la început?

— 93 –

— Nu mai plecai ca să îi ajuţi, dacă îţi spuneam. Iar tu trebuie să îţi duci la bun sfârşit sarcinile, altfel vei fi condamnat.

— Mai bine asta decât să păţeşti ceva, am spus privind-o în ochi şi am văzut cum se cutremură.

— Nu trebuie să se întâmple asta! şopti ea.

Simţeam că mă enervez. Nu mai puteam să ţin în mine, nicio amărâtă de secundă, tot ce simţeam pentru ea. Şi eram mai mult decât convins că şi ea mă dorea.

— De ce, Anastasia? Până când o să ne mai minţim că nu suntem atraşi unul de celălalt?

— Eşti crud şi nemilos! mi-o aruncă în faţă.

— Da, aşa sunt eu! am strigat. Ştii care a fost primul

păcat pe lumea asta? Omorul! Tata a omorât-o pe mama, ca să mă pot naşte eu, altfel muream amândoi! Sunt primul păcat capital, Anastasia! Dar chiar şi aşa, pot să văd toată bunătatea, gingăşia şi puritatea care te înconjoară! Tu ai tot ceea ce mie îmi lipseşte. Mă completezi!

— Vom fi pedepsiţi! Uranus se va înfuria! spuse ea cu lacrimi în ochi. Iar tu… Tu vei fugi în braţele primei femei frumoase. Nu pot să am încredere în tine, Sin!

Sângele îmi clocotea în vene la auzul ultimelor ei cuvinte.

— Nu ai încredere în mine? Atunci spune-mi, măreţ Oracol, de ce nu m-am culcat cu Hyppolite? De ce am făcut un pact cu Afrodita, numai ca Paris să nu se îndrăgostească de tine? De ce am luat vieţi, numai să te ştiu iar în siguranţă, lângă mine?

Mă privea şocată, iar eu mi-am trecut o mână prin păr, agitat.

— Tu chiar nu vezi ce efect ai asupra mea? Mă îndrăgostesc de tine, Anastasia! Şi al dracului să fiu dacă ştiu ce naiba înseamnă asta, pentru că e prima dată când mi se întâmplă! Dar simt ceva intens aici în piept, ceva uimitor de fiecare dată când te văd sau mă gândesc la tine, dar totodată simt nevoia să nenorocesc pe oricine se apropie de tine! Ai idee ce înseamnă toate astea pentru fiul Morţii?

Am văzut-o ştergându-şi pe furiş o lacrimă. Vedeam durere în privirea ei şi nu suportam asta. Făcusem totul pentru ca ea să nu sufere, să o protejez. Dar se pare că pe mine nu m-am luat în calcul. Nu vreau să sufere, as face orice ca să o ştiu fericită.

— Îmi pare rău! am spus încurcat. Chiar îmi pare! Nu

vreau să îţi fac rău, de aceea… Voi pleca!

Mi-am luat sabia şi am băgat-o în teacă, apoi m-am îndreptat hotărât spre uşă. Era mai bine aşa, să previn suferinţa ei. Mai aveam doi paşi până la uşă, când am auzit-o strigându-mi numele. Cu durere, cu dor, cu dragoste. Mai ales dragoste.

M-am întors exact când ea a ajuns lângă mine. Îşi ridică o mână şi îmi mângâie obrazul, aspru din cauza bărbii scurte, privindu-mă în ochi. Apoi se ridică pe vârfuri şi îşi lipi tandru buzele de ale mele.

Oficial, toată hotărârea mea era praf şi pulbere la picioarele noastre.

Am deschis automat gura, mângâindu-i buzele cu propriile buze, căutându-i limba, pentru a-i simţi gustul acela dulce, specific ei. Totodată, am strâns-o la pieptul meu, cuprinzându-i talia cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi mângâiam părul lung şi frumos. Mă ameţea, mă excita, mă făcea să îmi pierd minţile când era lipită de mine. Am muşcat-o de buza de jos, trăgând de ea cu poftă, şi primul ei geamăt în braţele mele se făcu auzit.

M-am aplecat şi am prins-o de fese, ridicând-o în braţe; picioarele ei erau acum de o parte şi de alta a mea. Era lipită de bărbăţia mea, iar asta o şoca şi excita, în acelaşi timp. Am lipit-o de peretele din spatele ei, gura mea coborând în jos, la gâtul pe care i l-am muşcat şi supt, până gemetele ei, o combinaţie de durere şi plăcere, s-au făcut din nou auzite. Mi-am continuat drumul spre decolteul rochiei, pe care am tras-o la o parte cu dinţii, lăsându-i sânii rotunzi, mari, cu sfârcurile mici şi întărite la vedere. Era minunată, dar am simţit cum îşi ţine respiraţia, aşa că am privit-o în ochi. Îi

ceream să aibă încredere în mine, oricât de ciudat ar părea să ai încredere într-un vampir. Aşa că, m-am aplecat şi i-am luat un sfârc între buze, sugând leneş şi simţind cum erecţia mea ajunsese la cote maxime.

Am strâns-o tare de fese, iar ea șopti excitată:

— Vreau să fiu a ta!

Lucrul acesta m-a făcut să revin cu picioarele pe pământ. Ea era gata să renunţe la tot, doar ca să mi se dăruiască mie. Mie!

Am lăsat-o jos şi i-am aranjat rochia, în timp ce ea mă privea cu ochii mari.

— Nu mă doreşti! se cutremură ea.

— Oh, iubito! Mi-e atât de sculată, încât mă doare! Dar nu pot să îţi fac asta, nu pot să îţi răpesc darul, libertatea, puritatea. Nu sunt în măsură să fac asta.

Anastasia mă sărută iar, apoi am strâns-o în braţe, dorindu-mi să o pot proteja toată viaţa.

— Vrei să dormi în braţele mele? am întrebat-o blând.

Ea afirmă cu un gest uşor al capului şi am luat-o de mână, îndreptându-ne spre pat şi dorindu-mi din suflet să pot aduce la realitate toate fanteziile pe care le aveam în acel moment cu ea, printre aşternuturi.

CAPITOLUL XV

DESPĂRŢIREA

Dormea cu capul pe umărul meu, cu buzele moi uşor întredeschise, pleoapele mişcându-i-se din când în când, semn că lumea nesigură a viselor o acaparase cu totul. Mă

temeam pentru ea, nu voiam să o rănesc. Ştiam că suntem diferiţi; ea, puritate pusă pe un piedestal, sus printre zeii din Olimp, eu, jos, pe tronul din piatră, între demoni, *Furii* şi stihii.

Ce fel de destin crunt era acesta? Fiul durerii să se îndrăgostească de fiica purităţii? Nu găseam o soluţie pentru ceea ce simţeam, cel puţin nu fără să îi pătez sufletul. Nu voiam să o schimb, nu voiam să o bag în lumea mea întunecată, nu voiam ca ea să îmi vadă partea întunecată. Nu aş putea să o duc în Tartar, ar fi un blestem pentru ea! Deşi nu fusesem prea subtil când am smuls inimi cu mâinile goale.

Poate asta era şi cea mai mare temere a mea, faptul că ea îmi va vedea adevărata faţă şi va fugi de mine, că va putea să îmi citească în privire răutatea care mocnea, că îmi va deschide sufletul şi nu va fi pregătită să îmi înfrunte toţi demonii care şi-au făcut sălaş acolo de atâta timp.

Poate că a venit timpul să ajungem la o concluzie. Gândul să îmi exprim cu voce tare sentimentele mă încolţea de fiecare dată când îmi revenea în minte.

Şi nu oricui, ci tocmai lui Uranus. Anastasia se ataşa de mine, vedeam cum reacţionează atunci când îi vorbesc şi nu voiam să sufere din cauza mea. Am privit-o iar, ştiind că aş putea să fac asta toată viaţa. Iar asta mă făcu mai hotărât ca niciodată.

Mi-am retras încet mâna de pe talia ei şi am aşezat repede perna lângă ea, pentru a nu simţi că lipsesc. M-am strecurat afară, am urcat pe micul deal de lângă han şi am ridicat ochii spre cer.

— Mărite Uranus, vreau să îţi vorbesc. Te rog să mă

asculţi!

Am privit cerul, încă învăluit în misterul nopţii, şi stelele au început să se mişte pe boltă, formând chipul zeului chemat.

— Sper că ai o scuză bună, spuse el, iar vocea îi era un şuierat aprig.

— Nu cred că înţeleg…

— Nu pentru ea m-ai chemat?

Se pare că Uranus era mai în temă decât credeam.

— Ţin la ea! Mult! Şi ştiu cât de importantă este pentru tine, dar vreau să ştiu dacă… pot îndrăzni vreodată să o iubesc?

— Ţi-ai pierdut minţile? tună el. În curând va fi mai presus decât Phytia, un asemenea Oracol puternic se naşte o dată la mii de ani!

— Ştiu! Dar nu pot controla ceea ce simt, e prima dată când îmi permit să sper!

— Ce coincidenţă! Vorbeşti despre speranţă, când tocmai tu ai închis toate acele nenorociri în cutia Pandorei!

— Asta mi-a rămas şi mie! Spune-mi ce să fac! Tu ştii totul, vreau să o fac fericită!

— Dacă te atingi de Oracol, te voi chinui pe tine prin ea!

— Poftim? am întrebat şocat.

— Pleacă! Uită de ea! Ştii prea bine că nu aveţi niciun viitor! Pentru binele ei, îndepărtează-te de ea înainte să se implice prea mult sau înainte să o distrug în faţa ochilor tăi, pentru nesăbuinţa ta!

Am rămas nemişcat, fără să observ că bolta cerului era din nou intactă. Uranus avea dreptate. Nu aveam ce să îi ofer şi nici cum să fiu cu ea, fără să o rănesc. Iar lui nu îi voi

permite să îi facă rău din cauza mea!

Întors în cameră, m-am așezat pe marginea patului și am așteptat ca zorii noii zile să o trezească pe cea care mi-a furat inima. Când deschise somnoroasă ochii, inima mea se strânse dureros. Dar trebuia să o fac.

— Bună dimineața! zâmbi ea.

Se ridică din pat, veni lângă mine și se întinse să mă sărute pe obraz, însă eu mi-am întors chipul, ferindu-mă.

— S-a întâmplat ceva? se încruntă.

— Trebuie să plec! am spus pe un ton dur.

— Doar tu? șopti Anastasia încurcată.

— Da! Doar eu! am spus.

M-am ridicat, am luat teaca în care era sabia, apoi m-am îndreptat spre ieșire.

— Stai! strigă ea și vocea ei îmi străpunse conștiința.

Anastasia mă prinse de braț, apoi se propti în fața mea.

— Spune-mi, ce naiba se întâmplă, Sin? îmi ceru ea.

— Mi-am îndeplinit misiunea! Nu mai am nevoie de tine, am rostit mecanic cuvintele, încercând să folosesc un ton tăios, simțind fiecare cuvânt ca pe un ghimpe.

— Nu cred că ai spus asta! vorbi ea și buza de jos începu să îi tremure.

O prinse între dinți, făcându-mă să îmi doresc să o sărut ca un nebun.

Dar Uranus îi va face rău.

— Ce nu crezi, Anastasia? Credeai că, într-adevăr, o să mă schimb pentru tine?

— Dar toate lucrurile pe care mi le-ai spus... se opri din vorbit, cu vocea sugrumată de lacrimi. Ochii ei verzi erau adânciți într-o nemărginită durere.

— Cât poţi fi de naivă! Sunt stăpânul Morţii! Ce aş putea să văd la una ca tine?

Am încercat să par degustat şi am trecut pe lângă ea, ieşind în răcoarea dimineţii. Am auzit-o păşind în urma mea; se opri apoi, dar eu am continuat să merg, luptându-mă cu impulsul de a-i mai arunca o ultimă privire.

— Sin! strigă ea.

M-am oprit şi eu.

— Priveşte-mă în ochi şi spune-mi că nu simţi nimic pentru mine! îmi strigă.

Ăsta era testul suprem. Dacă îl treceam, o salvam. M-am întors încet, privind-o.

— Ştiu că mă iubeşti! Ai uitat că simt tot ce simţi şi tu? întrebă ea. Te iubesc, Sin! Te rog, spune-mi că nu ai vorbit serios.

Mi-am ţinut respiraţia. Mă iubeşte! Anastasia mă iubeşte! Cum să mai stau departe de ea acum? Cum o mai pot proteja de mine? Pe Zeus, nu am simţit o durere mai mare în viaţa mea! Tocmai când puteam să o am cu adevărat, să o fac a mea, să o păstrez pentru totdeauna, eram forţat să îndepărtez singura femeie care îmi adusese vreodată linişte!

— Te înşeli amarnic! am mârâit cu toţi muşchii din corpul meu încordaţi la maxim, din cauza suferinţei care se zbătea în mine. Mi-ar fi plăcut să te fut măcar o dată, dar nimeni nu e de neînlocuit, am zis ridicând din umeri.

Lacrimi amare au început să i se prelingă pe chip, în timp ce strânse puternic mâinile în pumni. Vântul începu să sufle din ce în ce mai tare; nori cenuşii au umplut cerul şi totul s-a întunecat.

— Anastasia? am întrebat încruntat şi ea m-a privit cu

ură, îndurerată.

O durere cruntă mă lovi în cap, făcându-mă să îngenunchez şi să scot un urlet stins din piept. Era o durere atât de ascuţită, ireală, dar extrem de intensă, tocmai pentru că venea din interiorul meu. Nu reuşeam să gândesc, simţeam cum ochii îmi devin roşii şi venele din jurul lor se înnegresc, ca un „răspuns scut” al atacului, dar, din păcate, asta nu mă ajuta cu nimic. Anastasia tocmai mă tortura, fără să ridice un deget.

Şi tot la fel de repede, durerea trecu brusc şi am reuşit să îmi ridic privirea spre ea. Îşi ştergea nervoasă lacrimile.

— Data viitoare când te mai văd, voi avea grijă să îţi plesnească capul! Deci stai naibii departe de mine! spuse ea şi se întoarse pe călcâie, îndepărtându-se.

Am izbit cu pumnii în pământ, făcându-l să se despice sub forţa mâinilor mele. Priveam neputincios cum cel mai bun lucru din viaţa mea îmi scapă printre degete.

<u>CAPITOLUL XVI</u>

EUROPA

Au trecut trei zile de când m-am despărţit de frumoasa Anastasia. Trei nenorocite de zile în care gândul mi-a stat doar la ea. Ştiam că mi-a intrat sub piele, însă doar acum aflam cât de adânc. Mă întorsesem în Hades, mai pornit ca niciodată. Nu mai aveam nimic de pierdut, aşa că am trimis, fără nicio remuşcare, *Furiile* în lume, pentru a cauza noi probleme. Mă plictiseam, iar dezamăgirea şi durerea ardeau mocnit în mine. Trebuia să le alimentez cumva, adică făcând

ce ştiam eu mai bine. Distrugând.

Astăzi am ieşit în întâmpinarea sufletelor nou-venite. Charon trecuse fiecare suflet în parte, râul Styx, cu luntrea lui, iar acum ele mergeau în şir spre tron, pentru a fi judecate.

— Bine aţi venit în Hades! am spus tare, cu un zâmbet răutăcios pe chip, ridicând mâinile în semn de primire. Dacă viaţa vi s-a părut grea, aici o să vă doriţi să nu vă fi născut!

Sufletele, în forma lor umană translucidă, mă priveau cu teamă.

— Cerber! am strigat şi câinele meu credincios veni lent lângă mine, arătându-şi colţii. El vă va tortura pe fiecare, zi după zi, iar îndurările voastre vor fi muzică pentru urechile mele! Nu vă grăbiţi! Doar aveţi o eternitate înainte, nu-i aşa?

Am râs cu poftă văzându-i cum se agită ca nişte găini la care urmează să le tai capetele. M-am aşezat pe tron, Cerber urmându-mă, făcând un gest din mână, pentru ca primul suflet să înainteze. Era un bărbat bine îmbrăcat, cu o coroană de aur pe cap şi un lanţ format din monede de aur.

— Rege? l-am întrebat sarcastic, ridicând o sprânceană.

— Da, măria ta! afirmă el. Şi am cu ce să îmi plătesc intrarea, spuse, arătând spre bijuterii.

— Da, ai! Dar problema este că mie nu îmi place moaca ta. Fără supărare, nu e ceva personal, dar nu te pot lăsa să intri în *Câmpiile Elizee* cu faţa asta!

Bărbatul mă privi cu ochii mari. Doi străjeri l-au apucat de sub braţ, luându-l pe sus din faţa mea.

— Apă fiartă de trei ori pe zi, zilnic, douăzeci de lovituri de bici… mă gândeam eu care să îi fie pedeapsa. Şi careva să îi taie limba aia ascuţită! m-am plâns din cauza urletelor lui.

Următorul!

O fecioară se apropie timid, cu ochii în pământ. Am măsurat-o din cap până în picioare, de două ori. Era frumuşică, dar nu ca şi…

— Datorită faptului că aş putea să privesc ore în şir cum sânii tăi mari sar în sus şi în jos, în timp ce tu zburzi pe *Câmpii,* te las să treci mai departe.

Fata mă privi şocată, iar asta mă făcu să îi rânjesc diabolic şi să îi trag cu ochiul. Automat, picioarele ei se mişcară spre poarta care ducea spre singurul loc mirific al ţinutului Hades.

O bătrânică cocoşată se înfăţişă tristă, privindu-mă cu lacrimi în ochi:

— Eu nu am nimic să îţi ofer, fiu al nopţii!

Am privit-o lung, simţind o nedreptate imensă.

— Sunt convins că mi-ar prinde bine puţin din înţelepciunea ta, am spus serios. *Câmpiile* te aşteaptă, maică.

Lacrimi fierbinţi de uşurare şi de fericire au început să îi curgă pe obraji. Se înclină în faţa mea de două ori, înainte să pornească spre aceleaşi porţi ca şi fecioara cu suflet mare de mai devreme.

Deşi toţi ceilalţi mă priveau ciudat, eu ştiam că acela a fost un rege căruia i-a plăcut să distrugă sate, să omoare copii şi femei, să siluiască fecioare, ca cea cu sâni mari care – în altă ordine de idei – murise în încercarea de a-şi salva fratele mai mic de la înec şi care era de aproximativ aceeaşi vârstă cu nepoţii bătrânei, aceasta lăsându-se mereu fără bani pentru a le face lor mici cadouri, după sărăcia ei.

După ce am terminat, m-am întors şi l-am scărpinat pe bălos sub una dintre bărbii, lovindu-l peste limbă, deoarece

mă umplea de salivă, şi am pornit spre Styx. Dintr-o săritură, am trecut râul blestemat şi am ieşit la lumina de pe pământ.

Aveam în plan să provoc necazuri, aşa că m-am îndreptat spre primul sat. Dar, după puţin timp, am văzut ceva apropiindu-se de mine cu repeziciune. Era Hermes, care fugea de mânca pământul, înspăimântat. Când mă văzu, se ascunse în spatele meu şi îşi trase cu greu sufletul.

— Ce naiba... am spus.

— Trebuie să mă ajuţi! gâfâi el.

— Ce ai făcut? am chicotit.

— L-am ajutat pe Zeus să cucerească o fecioară, iar acum Hera e atât de nervoasă, încât a promis că îmi smulge cucul din pantaloni!

Am râs tare şi cu poftă la vederea feţei lui chinuite.

— Deci Zeus chiar nu se poate abţine! Pe cine a pus ochii de data asta?

— Ceva prinţesă, Europa. S-a prefăcut într-un taur de aur pentru ea şi i-a dat şi insulei pe care s-au iubit numele ei!

Un trăsnet se auzi bubuind din vârful muntelui Olimp şi ne-am întors deodată să privim ce se întâmplă. Dintre norii în care era ascuns vârful muntelui, fulgere orbitoare brăzdau cerul.

— A ajuns scorpia acasă! exclamă el.

— Hai să mergem să vedem spectacolul, am spus, animat brusc.

— Eşti nebun? Vreau să rămân întreg în zona asta! arătă el spre zona lui centrală.

— Taci că te apăr eu, am spus, iar când dădu să fugă iar, l-am prins de guler. Mişcă astăzi! Pierdem acţiunea!

Hermes chemă un nor care ne duse pe muntele Olimp,

unde zeii erau ascunşi după coloanele şi statuile de aur sau de marmură albă ca laptele. În sala imensă a tronului, Zeus şi Hera se certau mai ceva ca acel trib de oameni negri şi sălbatici care trăiau în case improvizate şi creşteau herghelii întregi de cai.

— Nu te-am înşelat, femeie! tună Zeus. Eşti nebună!

— Mereu spui asta! Te-am văzut când ai răpit-o!

— M-ai confundat!

— Şi când i-ai tras-o! Şi, crede-mă, scula aia atât de mică chiar nu ai cu ce să o compari!

Zeii au chicotit, iar Zeus aruncă încă două fulgere din mâinile lui puternice.

— Retrage-ţi cuvintele! urlă el.

— Niciodată!

— Hermes! Uite, Hermes e aici! Îţi va spune că nu e adevărat! spuse Zeus cu o urmă de speranţă în privire, iar ochii furioşi ai Herei îl ţintuiră cu privirea.

— Ai avut dreptate, seamănă leit cu o scorpie, i-am şoptit fratelui meu, care tremura ca varga, ascuns pe jumătate după mine.

— Tu! icni ea cu ochii ieşiţi din orbite. Tu îl ajuţi mereu! Te jupoi de viu!

Hera veni ţintă spre el. Hermes îşi puse mâinile peste punctul lui sensibil, iar eu am intervenit între cei doi şi am prins-o pe aceasta de încheieturi, exact în momentul în care se întinse să pună mâinile pe Hermes.

— Calmează-te, femeie! Nu faci decât să ne arăţi tuturor cum te roade gelozia până la oase!

Mă privi cu ochii mari câteva clipe, apoi inspiră adânc şi îşi lăsă mâinile în jos.

— Atunci plec! spuse ea calmă, de îmi venea să îmi dau o palmă peste faţă.

Femeia asta este bipolară?

— Ce ai spus? mârâi Zeus.

— Te părăsesc, „mărite” Zeus! accentuă ea cuvântul cheie. M-am săturat să mă înjoseşti de fiecare dată când ţi-o tragi cu alta!

Rostind aceste cuvinte, se întoarse pe călcâie şi dispăru într-un vârtej auriu.

— Să văd cum o mai scoţi la capăt cu asta, spuse Hermes.

— Taci! Trebuie să mă gândesc! vorbi el, plimbându-se ca un taur furios prin încăpere. Cum o mai aduc înapoi acum?

— La cât e de nebună, tot prin gelozie, pufni fratele meu cu limbă ascuţită, iar eu i-am dat un cot în coaste, suficient de tare încât să se crispeze.

— Nu, nu! Lasă-l să vorbească! spuse Zeus, privindu-l cu ochi mari pe Hermes. Continuă!

Ăsta micu’ îl privi şocat câteva clipe, apoi spuse:

— Îmbraci o păpuşă în femeie şi dai sfară în ţară că te însori cu ea? întrebă el, făcându-se mic lângă mine.

Zeus îl prinse de cap şi îl pupă pe frunte, mişcându-i coroana pe care avea două aripi, râzând fericit.

— Hefaistos! urlă el, căutându-l cu privirea. Unde eşti, urâtule? Vreau o femeie din lemn, pe care să o îmbraci în hainele lui nevastă-mea! Acum!

Hefaistos ieşi de după un măslin, înclinând o dată din cap şi dispărând într-un nor de fum cenuşiu.

Peste câteva ore, totul era pus la punct. Un car mare, de

aur, împodobit cu flori şi lauri, se plimba prin tot Olimpul. Zeus stătea în el, mândru şi şiret, strigând în gura mare:

— Mi-am ales o nouă soaţă! Acum că Hera nu mai e, sunt liber să mă însor din nou!

Toată această falsă poveste nu dură însă mult, pentru că un vârtej înfricoşător apăru pe cer şi Hera se năpusti asupra păpuşii din lemn, smulgându-i hainele de pe ea şi distrugând-o în asemenea hal, încât a transformat-o în aşchii. Văzând că a fost prinsă în capcană, se ruşină peste măsură.

— Vezi, femeie prostuţă? Nimeni nu îţi va lua locul ca regină a mea şi a Olimpului! spuse Zeus blând şi amuzat, apoi o prinse într-o îmbrăţişare, sărutând-o cu patimă.

— Hai să plecăm de aici, până nu vomit şi ce a mâncat bălosul azi, am spus dezgustat.

— Dacă tu ai probleme în dragoste, nu înseamnă că nimeni nu mai are voie să fie fericit, mormăi Hermes.

— Să te frec între pene! i-am spus din suflet şi m-am întors în Hades, pentru a întâmpina o nouă rundă de suflete.

CAPITOLUL XVII

ARTEMIS

Nu înţelegeam nici acum impulsurile pe care le aveam atunci când furia îmi clocotea prin vene. Eram brutal, nemilos şi crud, dar felul în care goleam oamenii de sânge, euforia pe care o simţeam când dinţii îmi treceau prin carnea lor moale, ajungând la acel lichid uşor sărat, cu o tentă de rugină, pulsând în timp ce sugeam din rănile

proaspete, până când marioneta din mâinile mele înceta să se mai zbată, chiar şi ceva timp după aceea, îmi provoca plăcere.

Partea interesantă era că simţeam când ei treceau pragul morţii. Era acea clipă care oprea puţin timpul în loc, mă conecta cu ultima suflare de viaţă, iar când aceasta dispărea, murea şi o parte din mine. Iar în şase luni, de când nu am mai văzut-o pe ea, am murit cât pentru trei vieţi.

Dar aici vine partea în care eu am de câştigat. Nu mai am sentimente. Am ucis atâţia oameni, încât ceva în mine a murit odată ei, de fiecare dată, şi cred că e vorba despre conştiinţă, pentru că nu mai simt nimic din ceea ce simţeam înainte. Cu ea. Pentru ea.

Iar una dintre dovezile care atestă faptul că sunt complet inuman a fost ziua în care i-am distrus sufletul lui Artemis.

Da, Artemis. Frumoasa şi sălbatica zeiţă a vânătorii, a pădurilor şi a fecioarelor. Se spune că a cerut şaizeci de fete şi douăzeci de nimfe virgine pentru a o sluji şi toate pădurile înverzite. Este un spirit liber, sălbatic şi blând, însă dragostea nu a ocolit-o nici pe ea. S-a îndrăgostit de prinţul Orion şi oricât a încercat să ascundă acest lucru, îmbujorarea din obraji şi scânteia din priviri era mult prea evidentă. Apollo, fratele ei, şoptea cu zeii despre acest fapt. Spunea că Artemis îşi va pierde credibilitatea în faţa tuturor dacă îşi va încălca propriul jurământ. Aşa că Orion trebuia să dispară din peisaj sau sora lui va decădea grav.

Un plan îmi încolţi în minte şi nu am mai stat pe gânduri. Am mers în pădurile din jurul Olimpului pentru a o căuta pe frumoasa zeiţă. Era acolo, într-un luminiş,

înconjurată de slujnicele ei. Când m-a văzut, dintr-o mişcare a fost în picioare, cu arcul întins. Dar tolba ei cu săgeţi era în mâna mea ridicată, semn că eu fusesem mai rapid.

— Ce doreşti, vampirule? întrebă ea, îngustându-şi ochii.

— Stai pe loc, zeiţo! i-am rânjit sarcastic. Am o vorbă cu tine.

Părul ei, de culoarea scoarţei de copac, flutură în vânt, lăsând la vedere câteva cosiţe împletite. Sprâncenele ei s-au unit, în semn de neîncredere.

— Vorbeşte!

— Se duce vorba că tu, o femeie, ai fi cel mai bun arcaş din lume. Dar lumea a aflat şi de abilităţile mele unice, iar mie nu îmi place să împart.

— Te rog! ridică ea o sprânceană. Ai venit până aici ca să îmi pui abilităţile la încercare?

— Am venit până aici ca să îmi salvez reputaţia.

— O să îţi pară rău! zâmbi ea batjocoritor şi câteva fete au chicotit.

— Mai vedem! am spus.

I-am înmânat tolba cu săgeţi, iar ea privi încruntată în jur.

— După pârâu, după acei castani, între tufele acelea de mure, sunt doi mistreţi. Ţinteşte inima!

— Prea uşor! am spus în batjocură. Dacă doar atât poţi, mă declar de pe acum câştigător.

I-am văzut ochii întunecându-se şi acum ştiam că va accepta orice.

— Ştii prea bine că privirea mea este extrem de ageră. Priveşte în depărtare, peste toate cele trei coline – i-am

indicat cu degetul în zare un punct care se apropia încet. Săgeata ta trebuie să îl atingă.

Artemis își puse o mână deasupra frunții, încercând să vadă mai bine. Dar se lăsă bătută după câteva clipe, privindu-mă.

— Ce este? Un cerb?

— Posibil! Este mare. Deci, accepţi?

Zeiţa luă o săgeată din tolbă, o plasă în arc, se aşeză într-un genunchi și ridică arcul la nivelul ochilor, închizând unul, pentru a putea ţinti precis. Își ţinu respiraţia, devenind o statuie umană neclintită, de o frumuseţe sălbatică neatinsă, iar singurul lucru ce se mişcă, era săgeata, eliberată dintr-odată cu o forţă incredibilă.

Am urmărit-o apropiindu-se cu viteză de ţintă, străpungând furioasă aerul și intrând violent în pieptul celui ochit. Umbra unui zâmbet victorios îi apăru zeiţei pe chip, dar fu înlocuit de groază, când urletul sfâşietor al victimei se făcu auzit până la noi.

— Nu e un cerb... șopti ea, înecându-se. Nu!

Privirea ei, încărcată de ură și de durere sfâșietoare, a fost ultimul lucru pe care l-am văzut, înainte să o ia la goană spre victima orgoliului ei.

Am urmat-o îndeaproape, până la trupul neînsufleţit al lui Orion. Se aruncă asupra lui, ridicându-i capul în braţele sale și sărutându-l pe frunte.

— Criminalule! îmi strigă ea, cu ochii plini de lacrimi.

— Of, of, of! mi-am ţuguiat buzele, dând din cap ironic. Ce exemplu le dai tu fecioarelor tale? am întrebat și am arătat cu mâna fetele care se apropiau, speriate și confuze. Ai lăsat un bărbat să te atingă? Este strigător la cer! m-am

prefăcut indignat.

— Bineînţeles că nu! scutură ea din cap. Eu doar... eu doar voiam să fie fericit!

— Ar trebui să îmi mulţumeşti! am spus tăios.

— Să-ţi mulţumesc? șopti ea îndurerată. Te blestem să ai aceeaşi soartă ca şi mine! Să îţi vezi iubirea murind sub ochii tăi!

Apoi Artemis ridică mâinile în aer şi strigă cu putere:

— Mărite Oracol, te invoc!

Din pământ, un vârtej de fum alb se ridică şi ea apăru în faţa noastră, privindu-ne pe rând, confuză şi şocată, însă amuţi când ochii ei verzi se opriră asupra mea.

— De ce ai apărut tu? întrebă Artemis printre lacrimi. Am nevoie de Phytia!

— Phytia nu mai e, spuse Oracolul cu voce tremurândă, vizibil agitată de prezenţa mea. Eu sunt Oracolul din Delphi!

Vorbele ei m-au şocat şi impresionat totodată. Era atât de gingaşă şi de dulce, chiar mai suavă decât mi-o aminteam. Câteva sentimente se luptau să iasă afară din străfundul sufletului meu negru, însă le ţineam bine în frâu, încătușate.

— Ce doreşti, frumoasă Artemis? întrebă Oracolul blând.

— Adu-l înapoi! Te rog, prin puterea lui Uranus, adu-l pe Orion înapoi! începu ea să plângă sfâşietor.

— Îmi pare rău, şopti ea. Thanatos l-a luat deja. Nu am nicio putere în ţinutul lui Hades.

Zeiţa îşi lăsă fruntea pe pieptul singurei sale iubiri, plângând neîntrerupt.

— Nu e drept! Este nevinovat, a fost omorât printr-o viclenie!

Oracolul mă privi încruntat, întrebându-mă acuzator:

— Sper că nu ai nimic de a face cu asta!

Rânjetul meu malefic o făcu să se întunece la faţă, îndurerată la imaginea tragică a celor doi îndrăgostiţi. Se aplecă asupra lui Orion, punându-şi mâinile peste ochii lui.

— Îmi dai voie? o întrebă blând pe Artemis.

Aceasta se şterse la ochii deja roşii şi dădu o dată din cap, ridicându-se şi făcând un pas în spate.

Oracolul închise ochii, șoptind cuvinte neînţelese şi, după câteva clipe, corpul lui Orion începu să se albească precum o statuie din marmură. Se descompunea încet în bucăţi albe, lucitoare, care au început să plutească uşor spre cer, până şi-au găsit loc pe bolta cerească.

— Începând de acum, va veghea asupra ta mereu, cunoscut ca *Centura lui Orion*, zâmbi ea spre Artemis, iar aceasta se înclină în faţa ei, lucru nemaivăzut la un zeu, şi se întoarse pe călcâie, dispărând într-un nor alb de fum.

Am vrut să fac acelaşi lucru, m-am întors să plec, însă vocea ei dură mă îngheţă:

— Nu atât de repede!

<u>CAPITOLUL XVIII</u>

DESCĂTUŞARE

— Nu atât de repede!

Deşi cuvintele mi-au ieşit pe gură extrem de dure şi de sigure, nu mă simţeam deloc în concordanţă cu ceea ce spusesem. Picioarele îmi tremurau, stomacul mi se făcea ghem şi imaginea lui, atât de puternică şi de triumfătoare,

mă făcea să înghit în sec. De două ori.

Se întoarse încet spre mine, privindu-mă oarecum exasperat, şi am ridicat puţin capul, încercând să-mi fac curaj să îl înfrunt, la fel de sigură pe mine.

— Spune-mi că nu ai avut nicio legătură cu Orion!

Ochii lui galbeni mă priveau aproape cu ură, impasibili şi reci. Nu îl mai văzusem niciodată aşa.

— Artemis ar trebui să îmi mulţumească. Dacă nu eram eu, se tăvălea cu el și decădea grav din rolul de fecioară inocentă!

— Cum ai putut să faci asta? am șoptit uimită. Cum ai putut să îi frângi inima?

— Simplu, ținând cont că eu nu mai am una căreia să îi pese!

Cuvintele lui m-au îngheţat. Ce a făcut de data asta?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Las-o baltă, Anastasia! spuse şi îmi pronunţă grav numele. Nu trebuia să apari şi să te bagi iar în viaţa mea. Nu mai simt nimic şi este perfect!

— Ţi-am promis ultima dată o ţeastă cu cărare. Nu mă provoca!

— Oh, mărite Oracol, începu el să vorbească batjocoritor, lasă-mă să te anunţ, cu mare stimă, că mă doare fix în cur de părerea ta!

Simţeam cum îmi clocoteşte sângele în vene şi cum furia mă acaparează rapid. A fost nevoie de o privire pentru a-i activa senzaţia de durere ascuţită din creier. Îl vedeam închizând strâns ochii, într-o durere surdă, cu maxilarul încleştat şi muşchii înţepeniţi. După câteva secunde, genunchii îl lăsară şi se prăbuşi într-un nor de praf.

— Oprește-te! reuși să mormăie și am clipit de câteva ori, revenindu-mi.

— Am auzit mai multe zvonuri cum că oamenii mor brusc, fără o cauză clară. Tu ești în spatele acestor crime?

— Ce-ți pasă ție? mârâi el.

— Îmi pasă, pentru că trebuie să păstrez un echilibru pe Pământ! Uranus și Geea sunt cerul și pământul puterilor mele, iar tu mereu contrabalansezi Universul!

— Mi se rupe de tot echilibrul tău! flutură el o mână și se întoarse iar, dar nu voiam să îl las să plece. Simțeam că ceva nu este în regulă cu el, îi văzusem latura umană și acum nu mai avea niciun strop de umanitate.

— Hermes! am strigat. Arată-te, împielițatule!

Știam că pot să chem orice zeu, dar erau șanse mari și să nu îmi răspundă. Puteam să îl forțez să se arate, dar nu voiam să merg atât de departe. Și, spre ușurarea mea, nici nu a fost nevoie. Hermes apăru într-un nor de fum auriu, privindu-ne cu ochii mari.

— Ooo, nu! șopti el spre Sin. Ai încurcat-o!

— Nu îți face griji, nu te rețin mult! am spus rece. Vreau să îmi răspunzi la câteva întrebări.

— Nu răspunzi la nimic! mârâi Sin încruntat.

— Vreau să știu tot ce a făcut mărețul fiu al lui Hades, ținând cont că a afectat grav echilibrul celor două forțe.

— Ana, nu am nimic de-a face cu asta! Eu sunt mereu de treabă cu toți, îl ajut chiar și pe Hefaistos! Oh, apropo de asta, am o pereche de cercei cu diamante absolut minunați! începu el să vorbească ca și o moară stricată, făcându-mă să mă încrunt.

— Dacă îi spui ceva, îți smulg limba și o arunc în cazane!

îl amenință Sin grav, iar el se întoarse și mă privi cu groază.

— Te las impotent, am spus simplu, iar cu aceste cuvinte i-am oferit dezlegare la grai.

— Vânează fete, le seduce şi apoi le bea tot sângele din corp, turui el.

L-am privit câteva secunde, încercând să îmi dau seama ce era ura imensă care îmi creştea în piept şi se întindea spre stomac, strângându-l cu putere.

— Continuă!

— Turiştii de la lac…

— Hermes! Nu te-a învăţat mă-ta că nu este frumos să pârăşti? întrebă Sin, ţintuindu-l furios cu privirea.

— Te trimit direct pe *Tărâmul Amazoanelor,* dacă îmi spui în clipa asta ce se întâmplă, am spus cu o voce mieroasă şi dulce. Șapte zile de neuitat, în braţele celor mai atrăgătoare femei.

— Sin şi-a dat seama că, dacă se comportă ca un adevărat vampir şi omoară cât mai mulţi oameni, sugându-le sângele, moare şi o parte din el cu ei. Așa a reuşit să îşi oprească orice fel de emoţie. Acum e un criminal fără suflet.

Sin pufni nervos, în timp ce Hermes îi zâmbi larg, în semn de scuză.

— De ce ai face asta? l-am întrebat aproape şoptit.

— Încetaţi! Amândoi! strigă el. Fac ce naiba vreau!

— Vreau să ştiu de ce! m-am răstit.

— Termină!

— Spune-mi!

— Din cauza ta! urlă el. Ca să mi te scot din minte!

Eu şi Hermes am împietrit, privindu-l cu ochii mari.

— Asta de unde a venit? întrebă Hermes uimit.

— Niciodată nu am simţit aşa ceva pentru o femeie, să îmi bată inima de două ori mai tare când o privesc în ochi sau să mă pierd când îmi vorbeşte! Nu ştiu ce dracu' mi-ai făcut, dar mi-ai dat lumea peste cap!

— Se numeşte iubire! mormăi Hermes pe sub mustăţi, apoi întâlni privirea lui Sin şi ridică mâinile în aer, în semn de predare. Doar constatam!

— Tu… mă iubeşti? l-am întrebat, cu respiraţia tăiată.

— Te-am iubit! spuse, iar în ochii lui am văzut, pentru o clipă, o urmă a bărbatului care era când l-am cunoscut.

— Mă iubeşti! am spus tare şi clar, mergând hotărâtă spre el.

M-am oprit în faţa lui, i-am cuprins faţa cu palmele şi am şoptit: „Şi eu te iubesc", înainte să mă ridic pe vârfuri şi să îmi lipesc buzele de ale lui.

Deşi rămase îngheţat pentru o clipă, mâinile lui mă prinseră strâns de talie şi mă lipiră de el, deschizând gura, pentru a-i da voie limbii lui să o găsească pe a mea. Mii de fiori îmi străbăteau corpul neatins şi dorinţa înflorea în mine. Mă săruta cu atâta pasiune, încât simţeam că plutesc. Nu mai fusesem niciodată în viaţa mea atât de sigură în legătură cu ceea ce simţeam.

Eram îndrăgostită iremediabil.

Ne-am sărutat ca doi iubiţi depărtaţi de vremuri, ca doi amanţi care, în sfârşit, se întâlnesc, ca doi îndrăgostiţi care trăiau pentru momentul ăsta. Sin îşi deschise din nou sufletul, pentru că, în cele din urmă, iubirea este primul sentiment, iar celelalte se nasc pe rând din el.

Am rămas îmbrăţişaţi, cu frunţile lipite, iar Hermes exclamă exasperat:

— De ce nu aţi început cu asta?

CAPITOLUL XIX

REALITATE

A fost ca o lovitură grea care te lasă fără aer. O dulce lovitură, şocant de exactă, ajunsă în centrul acelui gol imens pe care, amuzant, chiar ea îl lăsase în urma sa. Dar ceva s-a întâmplat. După atâta timp, în care i-am interzis inimii să mai bată şi raţiunii să mai pună în balanţă, am simţit ceva. Un mic tremur, pentru început. Apoi a răbufnit. Tot ce ţinusem închis până atunci, mi-a zgâriat sufletul în goana violentă de a ieşi afară. *Dorinţa* şi *Frica,* care se îmbinau când îmi alegeam prada, *Setea* nestăvilită şi *Euforia,* pe care le simţeam în momentul în care prima picătură de sânge îmi ajungea pe limbă, *Vina* şi *Groaza* cea hâdă, care mă sfâşiau pe interior când îşi dădeau duhul în braţele mele, luând câte o mică bucăţică din mine cu ei. Iar apoi…

Iubirea!

Cel mai controversat sentiment pe care îl trăisem până atunci. Cel care le îngenunchease pe toate.

Şi toate acestea din vina ei. Ea, Oracolul.

Anastasia.

Ea era liniştea din mijlocul furtunii. Ea era antidotul celei mai crunte boli şi tot ea îmi apărea ca o fermecătoare nălucă printre coşmaruri.

Am cuprins-o strâns de talie cu o mână, cealaltă i-am băgat-o aproape violent în păr şi am deschis gura, sărutând-o cu sete şi tânjind după mai mult.

Am lăsat ceea ce simţeam să explodeze în acel sărut, gândindu-mă că mă voi ocupa de durerea paralizantă mai târziu. Trăiam şi muream pentru clipa asta. Pentru simplul fapt că o aveam din nou în braţele mele.

Tocmai îmi spusese că mă iubeşte. Nu ştiam cât de adevărat era lucrul ăsta sau era doar o strategie pentru a mă „repara”, însă sunase al naibii de bine!

Când tot acest moment luă sfârşit, frunţile noastre rămaseră unite, corpurile îmbrăţişate, simţurile contopite.

— Ce ai făcut? şopti ea, o lacrimă făcându-şi lent drum pe obrazul ei fin.

— Mi-am oprit inima! am răspuns încet.

— De ce?

— Ca să nu te mai simt!

Ochii ei s-au mărit, privindu-mă uimită. Apoi, ridicându-se puţin pe vârfuri, îmi plasă un sărut pe gât.

— Dar îţi aparţin. De ce să vrei asta?

Am privit-o lung, înainte să o lipesc iar de mine şi să o sărut cum îmi place mie. Iar ea se topea încet.

— Hmm, nu vreau să fiu indiscret, dar ea este totuşi Marele Oracol.

Hermes! Uitasem de el!

I-am dat drumul Anastasiei, încruntându-mă spre prietenul meu, care ridică din umeri în semn de scuză.

— Şi Phytia? am întrebat-o.

— Zeus şi-a dorit-o enorm, fiind singura care îi era interzisă. A încercat să ajungă la ea chiar în templul din Delphi. Marele Apollo a salvat-o şi a luat-o în carul său din aur. Succesoarea ei sunt eu.

— Zeul ăla nu are limite! am mormăit.

— Dar asta nu e tot, spuse ea neliniştită.

Urma o discuţie „la rece”, simţeam asta, aşa că i-am cerut să vorbim într-un loc mai retras, la cel mai apropiat han. Din fericire, a acceptat fără prea mari reţineri. După aproximativ o jumătate de oră, eram toţi trei într-una din camere.

— Am avut tot felul de vise ciudate, în ultimul timp, vorbi Anastasia, privindu-şi mâinile împreunate în poală.

— Despre? ridică Hermes din sprâncene.

— Titani. Tartar. Cheile închisorii…

— Ce vrei să spui? am întrebat-o uimit. Cine ar vrea să intre acolo?

— Dar să iasă? mă întrebă ea, privindu-mă brusc în ochi.

— O evadare? Imposibil! am exclamat.

— Nimic nu este imposibil, Sin! Nu ai învăţat încă asta?

— Sunt neputincioşi, fără ajutor din exterior, m-am încruntat. Deci avem şi trădători. Cine?

— Nu ştiu încă, feţele lor sunt acoperite cu văluri negre şi am senzaţia că ceva îmi scapă. Cineva nu mă lasă să văd mai mult.

— Trebuie să oprim asta! spuse Hermes gâtuit. Haosul va pune stăpânire pe tot pământul, pe noi toţi. Pentru tine nu e mare problemă, mi se adresă, tu eşti născut din Haos, dar eu nu mi-am primit încă excursia pe *Tărâmul Amazoanelor*!

— Nu înţelegi! m-am răstit. Dacă Titanii ies din Tartar, vom muri cu toţii! Războiul ce va urma va fi catastrofal! Anastasia – am privit-o – trebuie să existe o vrajă, o incantaţie, ceva care să îţi dea puterea să vezi dincolo de

obstacole!

— Nu ştiu cum aş putea! Sunt puternică, dar magia mea vine doar din lumină.

Atunci m-a trăsnit. Aveam ideea, ştiam soluţia, dar îmi era groază de asta. Nu voiam să îi pătez sufletul, să cunoască şi cealaltă fată a acestei lumi. Dar nu exista altă cale.

— Ai avut de-a face până acum cu… magia neagră?

Două perechi de ochi m-au privit şocate.

— Sin… vorbi Hermes, parcă avertizându-mă.

— Ai tu o idee mai strălucită? m-am răstit la el.

— Spune-mi mai multe, zise ea cu voce tremurândă.

— Magie albă. Aşa se numeşte ceea ce faci tu. Dacă ţi-aş oferi puterile mele, ai fi singura persoană din lume care ar stăpâni *Viaţa* şi *Moartea.* Dar, Anastasia, trebuie să înţelegi că vei vedea şi simţi totul. Dacă facem asta, nu mai este cale de întoarcere!

Am văzut-o inspirând adânc de două ori, apoi hotărârea se citi limpede în ochii ei.

— Când începem?

Hermes oftă adânc, încruntat, dar nu mai spuse nimic. Era periculos ceea ce făceam, nici măcar Zeus nu avea o putere atât de mare. Şi totuşi, o muritoare avea să fie mai presus decât a fost cineva vreodată.

CAPITOLUL XX

OBSESIE

Faţa ei nemişcată era parcă pictată în cel mai maiestuos mod. Era puţin încruntată, o urmă a îngrijorării ce o apăsa.

Mă captiva cu privirea ei de smarald şi mă abţineam cu greu să nu pun stăpânire pe buzele ei tremurânde. Era atât de inocentă, încât eram pe punctul de a mă răzgândi.

Merită lumea să îi fac ei asta?

— Să nu îndrăzneşti! murmură ea, parcă citindu-mi gândurile.

— La naiba! am scrâşnit din dinţi şi am întins braţele, formând o linie orizontală.

Mi-am dat capul pe spate, am închis ochii şi am început incantaţiile.

— *Consurge! Venit ad lucem…*[2]

În timp ce vorbeam, simţeam cum întunericul din mine iese la suprafaţă. Se mişca, fremăta de nerăbdare, se făcea, în sfârşit, văzut. Şi nu erau puterile mele de vampir, era tot ce ţinea de *Tărâmul Morţilor.* Magia neagră, care îţi deschidea ochii şi îţi întuneca mintea, care te făcea invincibil, dar îţi rodea sufletul…

Iar eu eram gata să împart totul cu ea. Să îmi împart lumea cu ea.

— *Consummatum est!*[3]

În acel moment, umbrele morţii au ieşit din mine şi au intrat în trupul paralizat de frică al Oracolului. Vedeam cum simte totul, cum sufletul ei absoarbe totul, însă acum nu mai puteam să fac nimic. După câteva clipe, se prăbuşi.

— Iubito, eşti bine? aproape am strigat, prinzând-o înainte să facă contact cu podeaua.

Am ignorat sprânceana ridicată a lui Hermes, venită la

---

[2] Ridică-te! Vino la lumină...
[3] S-a terminat

pachet cu privirea: „Am ştiut eu!” şi m-am ocupat în continuare de ea.

— Anastasia, te rog, răspunde!

— Toţi acei oameni, murmură ea, apoi începu să suspine. Groaza din sufletul lor, spaima nemiloasă, frica de moarte… oh! Moartea! Pot să o simt, de parcă este cu mine mereu! Cruzimea… Sin! Atâta cruzime! Atâtea suflete!

— Shh, iubito, sunt aici! am şoptit, luând-o în braţe. Trebuie să ne concentrăm acum, cât cele două puteri se contopesc! Crezi că poţi să faci asta?

Anastasia mă privi, pierdută în simţurile care o acaparau, dar cuvintele mele ajunseră cumva la ea. Se ridică în genunchi, se sprijini cu mâinile de aceștia și își lăsă epuizată capul pe spate.

— Arată-te! mormăi ea.

Își dădu ochii peste cap, respirând lent, cu gura uşor întredeschisă, apoi trupul începu să îi tremure din ce în ce mai tare, intrând într-o stare greu de descris. Murmura cuvinte fără sens, indescifrabile, umbre ale celor ce au fost şi o să vină trecând peste faţa ei şi o dâră de sânge a început să îi curgă din nas.

— Sin, oprește-o! strigă Hermes, care îngenunche lângă ea, alături de mine. E prea slăbită!

— Dacă o opresc acum, nu va mai putea să o ia de la capăt!

— Dar…

— Nu am altă cale! m-am răstit, privind neputincios cum trupul plăpând îi este scuturat de convulsii.

Încercam să o ţin de umeri şi de braţe, dar nu voiam să îi fac mai mult rău. Îi dădeam la o parte părul de pe faţă şi

îmi blestemam deja decizia luată.

Dintr-odată, totul luă sfârşit. Anastasia rămase inertă pe jos, dar sângele nu voia să se oprească. Am rupt marginea păturii aflată pe scândurile mâncate care ţineau loc de pat, şi am şters-o cu blândeţe.

— Anastasia! am spus grav. Iubito, mă auzi?

Hermes îmi turnă apă rece pe bucata de cârpă, pe care i-am pus-o pe frunte, înjurându-mă în gând, dar respirând uşurat când i-am văzut pleoapele mişcându-se.

— Sin! murmură ea încruntându-se, iar eu m-am aplecat asupra ei, încercând să o liniştesc.

— Sunt aici! am spus blând.

Mâinile ei m-au căutat, privind cu teamă în jur; m-a apucat strâns de haină, ridicându-se cu greu.

— Sin! Este Uranus! El îi eliberează pe Titani!

L-am privit pe Hermes, care o privea şi el şocat.

— Nu se poate! exclamă el.

— A hotărât că au fost pedepsiţi suficient. Îşi vrea copiii liberi şi nimic nu poate să îl oprească. De aceea nu mă lăsa să văd nimic!

— Anastasia, spune-mi că nu este adevărat! Trebuie să putem face ceva!

— Nu înţelegi? spuse ea îngrozită. Porţile au fost deschise de mult, dar nimeni nu a ştiut! Cine încearcă să deschidă porţile unei închisori din care toată lumea ştie că nu se mai poate ieşi? Uranus aşteaptă doar momentul potrivit.

— Şi când va fi asta? Peste un an, doi, zece? întrebă Hermes agitat.

— În seara asta!

Cuvintele ei au rămas undeva în aer, grele şi al naibii de apăsătoare, la fel ca și liniștea mormântală care s-a aşternut asupra noastră. Şocul primit era imens.

— Fugi! Anunţă-l pe Zeus, avertizează zeii! În noaptea asta începe condamnarea noastră!

Hermes se ridică şi dispăru într-un nor de fum alb, cu faţa palidă și lipsită de vlagă.

M-am întors spre Anastasia. I-am strecurat o mână sub spate și una sub genunchi, apoi am ridicat-o în braţe. Am aşezat-o cu grijă pe pat, aplecându-mă asupra ei și sărutând-o lent. Răspunsul ei veni automat, plin de pasiune şi de dorinţă, ceea ce mă aprindea şi mai tare.

M-am aşezat lângă ea, lipind-o de mine şi ridicându-i încet materialul subţire al rochiei, oftând mulţumit când i-am simţit pielea fină sub degete.

— Sin! şopti ea.

Am privit-o lung. Era atât de frumoasă, încât ştiam că nu voi mai simţi pentru nimeni ceea ce simt acum pentru ea. Eu, demonul fără suflet, vampirul îngheţat în timp, zeul nemilos. Iubeam sfâşietor în nebunia mea stagnantă.

— Nu te opri!

Dar nici nu aveam de gând. Acesta era, cu siguranţă, începutul sfârşitului. Aveam de gând să o fac a mea, nu acceptam să mor fără să o am. Sufletul meu tânjea după al ei, nevoia de ea mă durea deja, iar acum destinele noastre se împleteau într-o legătură necunoscută.

Când i-am cuprins sânii în palme, am tremurat amândoi. De când aşteptasem momentul ăsta? De când visasem la ea cu ochii deschişi?

I-am luat, pe rând, sfârcurile între buze, cu ea arcuită

atât de frumos sub mine, în timp ce mâna îmi cobora între picioarele ei fine. Era atât de fierbinte şi de umedă, încât am scos un geamăt prelung. Ne-am lipit trupurile şi am pătruns-o încet, simţind cum se mulează perfect în jurul meu şi puteam să jur pe loc că nimeni nu mi s-a mai potrivit atât de bine. Vreodată.

Gemetele ei intense şi atât de pasionale, felul în care mă trăgea tot mai aproape, de parcă ar vrea să mă pierd în ea, mă înnebuneau total. Nu mai ştiam cum mă cheamă; eram doar noi doi, uniţi într-un singur trup.

O iubeam ca un nebun. Ştiam că nimeni nu va mai putea schimba asta.

CAPITOLUL XXI

PĂUNUL

Eram pregătit. Uranus putea să vină oricând, cea mai mare dorinţă a mea se împlinise. În nebunia ei, inima mea se pare că găsise o cale de a-şi face singură de cap, fără ştirea conştiinţei.

A naibii pompă dereglată!

Totuşi, trebuia să recunosc, nu pusese ochii pe oricine. Şi, surprinzător, nu mă deranja deloc. Eu… iubeam. Pe bălosul meu, chiar iubeam! Acum, când sfârşitul lumii era la o aruncătură de băţ distantă.

Două mâini mi-au mângâiat uşor spatele gol, de sus până jos, iar eu m-am întors spre ea. Era încă roz în obraji, semn al dulcelui păcat de mai devreme; părul îi era uşor ciufulit, iar buzele moi şi întredeschise îmi trezeau în minte

fantezii încă netrăite.

Inocenţa ei era slăbiciunea mea, dragostea mea pentru ea era primul meu păcat capital, aşa cum eu am fost al lumii întregi. Pentru că toate păcatele lumii au venit de la mine, am avut grijă să le încui într-o cutie şi să le ofer Pandorei, un fel de cadou sadic. Făţarnica aceea a avut curajul să îşi bată joc de mine printre nimfe, după ce mi-am făcut de cap cu ea, doar pentru că am părăsit-o!

Dar acum, toate aceste lucruri nu mai valorau nimic. Eram conştient de pericolul care se apropia şi singurul lucru pe care mi-l mai doream cu disperare, o ultimă dorinţă, era să salvez aceşti doi ochi hipnotizanţi de smarald.

— Îţi aparţin cu totul! am spus gutural, apoi mi-am lipit buzele de ale ei.

Un tunet groaznic străbătu cerul, dintr-un capăt în altul, iar vârful muntelui Olimp se lumină datorită fulgerelor orbitoare.

— Zeus ne cheamă! am şoptit. Vino!

Am cuprins-o cu o mână pe după talie şi am dispărut într-un nor de fum negru.

În Olimp era forfotă mare. Toţi zeii erau în sala cea mare a tronului, inclusiv tata. Zeus, cu fulgerele în mână, clocotea de furie.

— Uranus, trădător nenorocit! tuna el. Îşi vrea copiii eliberaţi? A uitat cât de cruzi şi de însetaţi de sânge sunt titanii?

— Tată, trebuie să punem la punct strategiile de luptă! ridică Atena vocea, pentru a-i atrage atenţia lui Zeus.

— Strategii? pufni el nervos. Nimic nu mai contează acum! Toţi *Cei Dintâi* vor lupta împotriva noastră. *Cerul,*

Pământul, Timpul, Oceanul, Infernul…

— Atunci, ce e de făcut? întrebă încruntat Ares, zeul aprig al războiului.

— Să luptăm! Viaţa noastră depinde de asta!

Atena îşi puse coiful şi lancea îi apăru în mâna stângă. Artemis îşi pregăti arcul, tridentul lui Poseidon strălucea în mâinile sale, iar eu mi-am scos sabia morţii din teacă.

— Te rog, stai la adăpost! i-am spus Anastasiei. Mă întorc cât pot de repede!

— Nu te las singur! spuse ea şi mă privi cu ochii mari.

— Nu este momentul să fii încăpăţânată, Anastasia! Doar nu crezi că te-aş pune în pericol?

— Dar am puteri…

— Nu îmi pasă! i-am tăiat nervos vorba. Mergi în Hades! Cerber te va apăra până mă întorc!

M-am aplecat să o sărut, apoi am suflat asupra ei şi am privit cum dispărea într-un nor de fum. În tot acest timp, privirea încruntată a tatii nu mă slăbea nicio clipă.

Hermes apăru lângă mine, mişcându-se de parcă şi-ar fi făcut încălzirea.

— Deci, sfârşitul lumii? întrebă el.

— Aşa se pare! am răspuns.

— Le tăbăcim fundurile?

— Aşa cum nici în Sparta nu s-a mai văzut.

Un cutremur mare a zguduit întreg pământul. Titanii se eliberau, porniţi să distrugă totul în cale. La un semn, toţi am pornit spre imenşii distrugători.

Ne-am luptat zile şi nopţi la rând, privind neputincioşi cum titanii distrug totul în calea lor. Oh, somptuoasa Grecie! Era în flăcări, sub asediu. Mamele îşi plângeau copiii călcaţi

în picioare, soţiile îşi jeleau soţii, iubiţii gustau amărăciunea dragostei neîmplinite, a tot ce ar fi putut fi spus, dar va rămâne sub tăcere pe vecie.

Luptam încrâncenaţi, dar tot mai obosiţi, iar câţiva dintre noi pieriseră deja: Leto, Eros, Hefaistos, Pan şi mulţi, prea mulţi oameni. Era un război cu un singur deznodământ, de la început, dar noi nu voiam să acceptăm asta. Însă când Apollo şi Demetra au fost următorii pe lista morţilor, Zeus ceru un timp de răgaz. Ne-am retras în Hades, unde Cerber al meu era, la propriu şi la figurat, la picioarele Anastasiei. Îi curgeau balele peste picioarele ei, dând mulţumit din coadă, în timp ce ea îl scărpina pe rând pe cele trei capete, după urechi.

M-am dus ţintă la ea şi am sărutat-o cu pasiune. Era a naibii apocalipsa, iar eu mă gândeam doar dacă voi mai face dragoste cu ea vreodată!

— Trebuie să fim realişti, vorbi Zeus grav. Nu avem nicio șansă, sunt la fel de puternici şi de neobosiţi în luptă, iar noi mai avem puţin şi cădem istoviţi.

— Nu putem să ne dăm bătuţi, frate! spuse tata indignat.

— Şi ce propui? Să luptăm până la epuizare, iar apoi să fim ucişi, oricum? se răsti Zeus.

— Mai bine, decât să mă dau bătut!

O linişte apăsătoare se aşternu în jur, iar eu am strâns-o pe Anastasia la pieptul meu. Era clar că nu aveam nicio șansă, titanii erau mult prea puternici, iar aliaţi cu *Cei Dintâi,* acest război era doar o joacă de copii. Pentru ei.

Soarta ne era pecetluită, urma să murim cu toţii. Şi nu mă neliniştea acest gând, cât mă revolta faptul că nu

reuşisem să o salvez pe ea.

— Dar… dacă ne unim? vorbi Atena, privind uşor încruntată şi concentrată un tablou.

Îl reprezenta pe titanul Argus, cu cei o mie de ochi ai săi, pe care Hera îi aşezase pe coada unei păsări, denumind-o păun. A rămas, de atunci, animalul ei sacru.

— Dacă, murmură ea, ne-am uni şi noi, cu toţii, într-unul singur?

— Ce vrei să spui? întrebă Hera, uimită.

— Spun, zise Atena tare, întorcându-se spre noi, că am putea să ne unim puterile într-una singură, până nu ne omoară pe rând.

— E o nebunie! exclamă Zeus. Nimeni nu este atât de puternic, încât să facă faţă puterilor noastre, a tuturor!

— Sin poate!

Cuvintele zeiţei înţelepciunii s-au spart într-un ecou ciudat. Sau, poate, a fost doar imaginaţia mea.

— Cred că ai greşit persoana! am spus.

— Nu mai există altul ca tine, puterile tale sunt ceva cu totul nou în lumea zeilor şi, totuşi, eşti de o forţă dură, ieşită din comun. Eşti singurul care poate să facă asta, Sin. Eşti singurul care poate salva Universul!

— Univers? Stai aşa, păpuşă, că ajungi prea departe! rânji Hermes nervos.

— Păpuşă? Serios? şopti Anastasia.

— Ce? ridică el nevinovat din umeri.

— Nicidecum, curierule! îl fulgeră Atena cu privirea. Crezi că ei se vor limita doar la Pământ? Ce te face să crezi că nu vor vrea să fie stăpânii lumii? Iar lumea mai are o şansă, datorită lui!

— Dar asta înseamnă să… murmură Zeus.

— Să îi oferim esenţele noastre. Ştiu, tată! Însă nu avem voie să lăsăm haosul să domnească o veșnicie. Este datoria noastră să oferim lumii un nou început: fără zei, fără titani, fără *Cei Dintâi.* Haide, să le dăruim oamenilor puterea de a alege singuri cum vor să trăiască.

Ochii tuturor erau aţintiţi asupra mea, dar nici măcar unul nu mă întrebase dacă eram de acord cu asta. Dar ce puteam să mai spun? Zeii erau gata să se sacrifice pentru a-mi oferi o şansă unică. Rezist sau mor. Nu am o a treia opţiune.

— O fac! am spus hotărât, lipind-o mai tare pe Anastasia de mine.

— Voi chema zeii Egiptului. Sunt sigur că nu vor sta deoparte, spuse Zeus şi dispăru într-un nor de fum auriu.

Se pare că soarta întregului Univers era în mâinile mele, păcătosul.

CAPITOLUL XXII

GENEZA

Niciodată nu îi văzusem pe zeii egipteni în realitate, iar acum puteam să afirm că arătau dubios. Aveau corpuri de oameni, dar capete de animale. Erau retraşi, dar aveau o aură misterioasă şi întunecată. Ne fixau cu privirea şi parcă citeau prin noi.

— Nu mai avem mult timp, Atena! spuse Zeus, privindu-şi trist fiica. Arată-ne cum se face!

Atena îi zâmbi tatălui său, apoi o privi pe Anastasia.

— Mărite Oracol, ţinând cont de situaţia ta, vrei să îi înapoiezi puterile lui Sin sau îi rămâi alături în acest război?

— Situaţia mea? întrebă ea, cu ochii mari.

— Îi porţi copilul, Ana!

O emoţie puternică puse stăpânire pe mine, apăsându-mi pieptul şi acaparându-mă cu totul. Nu aveam aer, apoi aerul mi se părea irespirabil, ca, într-un final, să mă doară plămânii şi sufletul să mi se zvârcolească.

Copilul meu? Copilul nostru?

— Minţi! am spus gâtuit. A trecut doar o zi!

— Eşti un vampir extrem de avansat! Eu m-am născut din ţeasta tatălui meu, exact aşa cum mă vezi. De ce nu ar fi adevărat? Îl simt! Este în perfect echilibru între bine şi rău. Dar este şi extrem de puternic. Decizia este a voastră.

Am privit-o pe Anastasia în ochi şi a fost mai mult decât suficient.

— Vom face tot posibilul să salvăm lumea!

Atena dădu o dată din cap, apoi veni în faţa mea şi îşi întinse încet mâna spre mine. Când degetul ei arătător îmi atinse fruntea, esenţa ei divină trecu prin ea, în mine. I-am simţit toată puterea.

Toţi zeii au făcut la fel, unul câte unul, rând pe rând, dar toată această putere aproape îmi exploda în vene.

Veni rândul lui Hermes, dar eu refuzam să conștientizez faptul că prietenul meu cel mai bun, fratele meu, va dispărea.

— Hei, nu începe cu sentimentalismele acum, ok? zâmbi el, cu lacrimi în ochi.

— Îmi pare rău! am spus. Aş vrea să existe o altă cale.

— Nu are de ce. Dacă *Ţinutul Amazoanelor* este distrus, eu nu mai am niciun scop în viaţă.

Am rânjit amândoi, iar el o pupă pe Anastasia pe obraz şi pe mine mă îmbrăţişă strâns, apoi chicoti.

— Să nu te dai bătut!

Mă atinse şi dispăru la fel de repede ca toţi ceilalţi, făcându-mă să simt un gol uriaş în suflet.

Când egiptenii s-au sacrificat şi ei, o durere cumplită de cap m-a slăbit teribil. Dar, în cele din urmă, am reuşit. Zeii au dispărut, esenţele lor fiind acum în mine.

— Sin, iubitule, eşti bine? îmi cuprinse Anastasia faţa între palmele ei delicate, privindu-mă în ochi.

— Da, da! am spus şi am închis ameţit ochii, apoi i-am mângâiat obrazul. Trebuie să fiu. Pentru noi!

Mi-am aşezat o mână pe abdomenul ei, apoi i-am spus lui Cerber:

— Ai grijă de ea, băiete! Rupe tot ce se apropie!

Am ţâşnit în înaltul cerului, cu o viteză uimitoare, şi i-am văzut pe titani pregătiţi de atac. M-am încordat cu uşurinţă şi mi-au apărut într-o mână fulgerele lui Zeus, iar în alta sabia mea loială. Mi-am luat iar zborul şi am aterizat exact între ei, cu o forţă imensă, care provocă un groaznic seism.

M-am luptat cu ei, folosind toate armele, şiretlicurile, toată puterea primită şi, după zile şi nopţi întregi de luptă aprigă şi continuă, am simţit oboseala tot mai apăsătoare. Reuşisem să îi distrug pe *Oceanus* şi *Cronos* şi încă jumătate dintre titani, dar nici aşa nu eram suficient de puternic.

Haosul încerca să mă sufoce cu mrejele lui întunecate, lansând spre mine umbre negre, ca nişte şaluri de mătase, care m-au apucat de mâini şi de picioare.

Am început să râd tare, acesta ezitând câteva clipe,

confuz.

— Din haos și moarte m-am născut, imbecilule! Doar atât poţi? am urlat.

Nu, nu doar atât, pentru că vrăjile lui mi-au atins mintea, contorsionându-mi realitatea. Mă intoxica cu nebunie, iar eu o vedeam pe ea în fiecare duşman din fata mea.

— Sin…! șoptea una.

— Iubitule, sunt doar eu!

— Alunecă în uitare, Sin!

Vocile mă derutau, ameţeau, mă scoteau din minţi, zburam printre ei şi erau toţi deghizaţi în ea, jucându-se cu mintea mea.

— Sin! strigă încă o voce, iar eu m-am întors brusc. Era chiar în spatele meu.

— Ești o nălucă! am acuzat-o.

— Nu, nu sunt! Găseşte ieşirea din labirintul minţii tale, ia-te după vocea mea! Totul e doar o iluzie, Sin, dar eu sunt aici…

Anastasia se apropie de mine şi îşi lipi buzele de ale mele, iar eu am căzut în genunchi, epuizat fizic şi psihic.

— Sunt prea puternici, spuse ea, aşezându-se în faţa mea și strângându-mă la piept. Dar avem o șansă! Să îi distrugem împreună!

Cuvintele ei m-au trezit pe jumătate. Nu voiam să cred că se gândeşte la asta, nu acceptam!

— Nici gând! am mârâit, încercând să mă ridic, dar am căzut slăbit înapoi. Am jurat să te protejez, să vă salvez!

— Vom muri oricum! ridică ea vocea. Ei ne vor face să agonizăm, până ne dăm ultima suflare! Aşa am scăpa

întreaga lume de ei!

— Anastasia…! am privit-o în ochi. Nu îmi cere asta. Tu nu meriţi asta!

— Nici ei nu merită să câştige. Toţi zeii s-au sacrificat pentru că au crezut în tine. Hermes… Suntem împreună, ce sfârşit mai frumos mi-aş putea dori?

Nimeni nu a făcut vreodată ceea ce eram noi pe cale să facem acum. Scriam istoria sau poate că istoria începea cu noi. Eram două puteri extrem de bine închegate; dacă ne uneam forţele puteam să provocăm o explozie catastrofală, care ar distruge întreaga viaţă din Univers. Inclusiv pe a noastră.

— Eşti sigură? am întrebat-o, simţind cum mi se sfâşie sufletul.

— Da! spuse ea hotărâtă.

Aşa, în genunchi cum eram, am întins mâinile şi ne-am încolăcit braţele, privindu-ne în ochi.

— Lasă puterea să crească, iubito! Las-o să se îmbine cu a mea, lasă-le să explodeze!

Le simţeam cum erup cu o forţă care îmi făcea sângele să fiarbă, muşchii să se încordeze, până s-au desprins fibrele una de alta. Inima mi-a paralizat şi tot ce am văzut, înainte de marele impact, au fost doi ochi obsesivi de smarald.

La început a fost pustiu. O întindere goală, cuprinsă de cea mai neagră beznă. Nu exista nimic, nici timp, nici spaţiu. Era doar un vid enorm.

Prin acest gol plutea un suflet, duhul unei puteri. Era perfect echilibrat între bine şi rău, omniprezent şi atotvăzător. Purta cu El toate forţele universului, dar era

singur în neant.

Atunci, El a dat naştere unui nou început. A făcut cerurile şi pământul, a poruncit să fie lumină şi a fost. A creat totul, de la început. Dar, de data aceasta, i-a lăsat pe oameni să decidă. Noi îi spunem liberul arbitru. Pentru prima dată în lume, nu îţi cumpărai locul în lumea de dincolo cu bunuri materiale. Nu era corect! Acum, moneda de schimb erau faptele din timpul vieţii. Plăteai un preţ corect şi relevant.

Vremea zeilor a apus demult. Acum a rămas un singur zeu, creat din iubire şi ură, bine şi rău, păcat şi puritate. El este începutul şi sfârşitul a tot ce ne înconjoară.

Dar chiar şi în lumea Lui a existat primul păcat capital.

*** Sfârşit ***

Editura STYLISHED
Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+ 40) 727.07
www.stylishedbooks.ro

Servicii de corectură: Cartea Ta (e-carteata.ro)

Tipar: Artorint Buc

Alexandra Andreica

SIN

Nimeni nu a auzit de mine. Numele meu nu este scris pe nicio foaie de papirus, nu este scrijelit în nicio piatră, faptele mele nu sunt desenate pe monumente mărețe, iar marii artiști m-au negat în viziunile lor.

De ce?

Pentru că sunt niște ipocriți, de aia! Mă consideră cea mai temută oroare pe care Tărâmul Morților o sălășluiește și chiar nu pot să nu fiu de acord cu ei! Sunt dat naibii rău de tot! Probabil că o parte din nebunia mea este transmisă genetic de la tata, marele Hades, unul dintre fii marelui titan Cronos. Ei au fost primii zei care au apărut: Zeus, Hera, Poseidon, Hades, Demetra și Hestia.

Ce făceam, de obicei, când mă plictiseam? Căutam probleme. Și unde le găseam? Printre zei, bineînțeles! Iar de aici încep toate aventurile mele pe care voi, muritorii de rând, le-ați numit: „Legendele Olimpului"

Încă nu știți cine sunt eu?

Eu sunt întâiul născut al lui Hades, teroarea din lumea Morților, groaza sufletelor adormite, cel mai negru coșmar al muritorilor, primul vampir care a existat în întreaga lume.

Eu sunt SIN. Primul păcat capital.

ISBN: 978-606-9092-31-6

